NORA KING

PODSTANARKA

Nora King

Podstanarka

©2021. My Book Cloud Publishing

PRVO POGLAVLJE

Tonem duboko u more. Propadam sve dublje tijelom. Beskrajno plavetnilo ocrtava mi se u zjenicama i hladno mi je. Prepuštam se mraku, dok se iznad mene valovi i morske struje glasaju poput divljih životinja u kavezu. Nose me poput nasukanog broda sa sobom u mračne dubine. Tišina me napokon udari u glavu i zatvorim oči. Samo zvukovi. Snažni, isprepleteni zvukovi morskih priča, ostaju šumjeti oko moje glave. Prepuštam im se i nestajem.

Moje ime je Nessa, a ovo je moja priča.

Prije točno godinu dana, nisam mislila da ću ovako završiti, ali svako djelo ima svoje posljedice. Bila sam jedna od onih koji žive život onako kako smatraju da je potrebno. Točnije, onako kako smatraju da drugi očekuju od njih. Ne kršeći pravila, planirala sam vječno ih poštivati i tješila se kako ću jedino tako moći pogledati sebe u zrcalo idućeg dana. Prvo sam se uvjeravala kako tako moram, da me se roditelji ne posrame. Ipak njima sve dugujem. Bez njih ne bih nikada diplomirala novinarstvo, koje sam toliko željela. Od malih nogu željela sam biti voditeljica vijesti ili jedna od onih novinarki koja će pronaći priču, koja će promijeniti svijet kakav smo do tada poznavali. Svi bi zapamtili moje ime i živjela bih vječno u njihovom sjećanju. Jer, samo ako te se netko sjeća, živiš vječno. Jedan trenutak u kojem sam se potpuno osvijestila, pobrinuo se da nikada više ne budem zaboravljena. Samo trenutak bio je dovoljan da shvatim najveću životnu tajnu - pravila su za gubitnike.

Toga dana strpljivo sam čekala u redu kako bih se sastala sa svojim izdavačem, koji je skupio sve moje kolumne u knjigu i planirao ih objaviti. Bila je to druga knjiga mojih kolumni. Moja urednica sjela je nasuprot meni i rekla kako će odustati od objave moje zbirke kolumni, jer nisu dovoljno isplative. Odlučili su se za knjigu pikanterija tadašnje najpopularnije starlete.

U svojoj knjizi starleta je opisivala sve one djedice s kojima se mazila i šmrkala kokain i govorila o tome koliko je od koga uzela novaca za svoje usluge pratiteljice. Parkirala je svoj Masserati odmah iza mog Ubera, VW četvorke, čija sam vrata bila upozorena pažljivo otvarati, kako mi ručica ne bi ostala u ruci. Ona je svojim izlaskom izazvala oduševljenje gomile, a žene su satima stajale u redu pred izdavačkom kućom, kako bi ju njihove kćeri vidjele i dobile njezin autogram.

Kad je izašla iz svog blindiranog Masseratija, gomila majki gurnula je svoje djevojčice prema njoj, kako bi je dotaknule i doživjele djelić te ekskluzivne slave. Jedna od njih gurnula me i pala sam na pod, slomivši potpeticu tada svog jedinog dobrog poslovnog para cipela. Došepala sam do Ubera, kojemu je trebalo pola sata da me odveze do mog podstanarskog stana na periferiji u Sesvetama, pokraj pruge. Cijelim putem vozač mi je prigovarao kako zbog mene nije vidio starletu, a bio je tako blizu njoj. Za njega sam bila oličenje zla, kastratorica muških radosti. Da bi mi pokazao svoj prijezir što sam ga uskratila sladostrasnog pogleda na starletu, podsmjehnuo se kad sam mu rekla do koje zgrade treba voziti i pokazala na onu pokraj tračnica.

Čak ni teretni vlak, koji je u tom trenutku gromoglasno prolazio i svojom bukom stresao svaku koščicu u meni, nije ublažio odzvanjanje njegova podsmjeha. Kao da mu to nije bilo dosta, nahranio se još jednim prijezirnim činom - stao je pokraj susjedinog auta, ali tako blizu, da nisam mogla do kraja otvoriti vrata. Pravio se da me ne čuje i nije htio pomaknuti auto unatrag, kako bih nesmetano izašla, pa sam u nespretnom izlaženju s vratima otvorenima napola, zaribala koljenom beton i strgala najlonke koje sam kupila za ovu svečanu priliku.

Posramljena, penjala sam se šepavim koracima do svoga stana, gdje me susjed na izlasku pitao hoće li mi i večeras doći dečko da škripimo krevetom. Odoljela sam iskušenju da mu pokažem srednji prst ili barem udarim šakom u lice, jer bi se takvog mog ponašanja sramila moja mama. Dečka nisam imala već mjesecima. Ostavio me jer nisam imala novaca za bolji stan i bilo mu je neugodno da ga vide s takvom nevažnom djevojkom. To ga nije spriječilo da kod mene živi tri mjeseca bez plaćanja stanarine.

"Zašto ne možeš biti kao ona?" Pitao me netom prije svoje selidbe kod sestre u njezin novi stan, misleći na jednu od popularnih starleta, koje su uz sve svoje brojne angažmane i talente, pokušavale biti i pjevačice u usponu.

"Zato što cijenim kvalitetu i dostojanstvo." Odvratila sam. Na to je začepio uši i namrštio se, jer pokraj moga prozora prošao je još jedan vlak. Inače bi zatvorili prozor da se čuje slabije, ali vlasnik stana smatrao je kako mi klima uređaj nije potreban i nije želio u njega uložiti.

"Cijenim što tako razmišljaš, ali i nju poštuju. Nije ona tako glupa, pa objavila je zbirku pjesama." Rekao je braneći dotičnu. Poželjela sam mu izbacati stvari na ulicu i reći mu kako mu želim da završi pokraj jedne od njih, ali poštivala sam savjet svojih roditelja i nastojala se ne spuštati na tu razinu. Navodno je dostojanstvo u svađi jako važno. Netko to gore valjda piše, pa gleda koliko sam fer igrala ili ne. Tada mi je to možda čak nešto i značilo.

Zamnom se nisu okretali muškarci, jer sam se odijevala pristojno i poštivala svoje tijelo. Mama je govorila kako me odgojila da budem pametna žena, a ne da izlazim u narodnjačke klubove i plešem polugola na šanku ili nedajbože idem na tečaj plesa oko šipke.

"To je za kurve!" Govorila bi uzrujano. "Ti si bolja od toga!"

Željela sam je pitati, kako je moguće da onda njih tretiraju bolje nego mene, ali nisam je željela uzrujati svojim nepristojnim izjavama. Previše sam je voljela za takve uzaludne sukobe.

Toga dana kad sam poslije teškog sastanka sa svojim izdavačem, poderana, slomljene potpetice i ponižena ušla u svoj stan, uz zvuke plača djeteta i svađanje Roma iz zgrade preko puta, gledala sam u svoju diplomu i rektorovu pohvalu za izvrstan uspjeh i doprinos akademskoj zajednici i gorko plakala. U tom trenutku, odlučila sam kako pravila za mene više ne vrijede i da ću učiniti sve u mojoj moći i zaobići pravila, za koja sam se tako grčevito držala cijeli svoj život. Držala sam ih se iz poštovanja prema sebi i svima u mome životu, iz tog upitnog pokušaja da budem bolja osoba i svih onih laži koje si svakodnevno govorimo vi i ja, a često sami sebe uvjeravamo u njih, jer za nas su dogma. Dogma

čestitog života, činio mi se kao najveći zatvor i najperfidnije konstruirana zavjera protiv ljudstva. Dok ostali žive svoj život slobodni.

Te večeri imala sam dogovorenu večeru s prijateljicama u cjenovno pristojnom restoranu, jer ih nisam željela dovoditi u neugodnu situaciju, dogovarajući druženje i proslavu svoje druge knjige u restoranu s tri Michelinove zvjezdice, kamo sam zapravo željela ići. Jedino što sam mogla misliti u trenutku dok sam ulazila unutra je, koga ja to zavaravam, to je bio bar sa zalogajnicom. Jedinu hranu koju su tamo posluživali, bilo je nekoliko kriški presušenog pršuta, trapista sumnjivog porijekla i kiselo Velje vino.

One su me već čekale i pile vodu iz slavine koju su naručile u bokalu. Od toga prizora oblio me hladan znoj. Poželjela sam biti doslovno bilo gdje dalje, samo ne tamo i zakopati se u najdublju rupu, po mogućnosti raku, ali nisam. Pristojno sam odšetala do njih, a konobar mi je donio praznu čašu, na koju mi je Korina ulila vodu iz bokala i preokrenuo očima. Već je znao da ni u toj rupi nećemo puno potrošiti. Tara je pokušavala koketirati s njim, a on i njegov kolega su nakon nekoliko trenutaka sjeli pokraj nas i jadali nam se kako im je dosta rada u ovom šugavom baru. Jedan od njih želio nas je povesti na neko privatno druženje kod jednog od svojih prijatelja konobara. Tara je bila u stanju prihvatiti sve, samo kako bi nam svima pokazala da nije toliko očajna da traži novog dečka na Tinderu kao mi.

"Neće mi objaviti knjigu." Rekla sam. Pustila sam da riječi udare na tlo i razbiju se poput stakla.

"Zašto?!" Vrisnula je Korina.

"Žao mi je mica. Ne znaju oni koga su izgubili. Jao njima kad shvate." Nadovezala se Tara.

"Ne želim biti ovdje." Rekla sam.

"Dobro. Možemo kasnije na tulum kod Duje. Moramo samo pričekati Tanju." Rekla je Tara i nastavila se došaptavati s konobarom.

"Tko je Duje?" Pitala sam pristojno, kao da me zanima, još jedan konobar u usponu, koji glorificira starlete, ali si ih ne može priuštiti i govori meni kako sam glupa frigidna žena, što ne želim s njim odmah u krevet.

Tanja je, po običaju, kasnila. Nisam joj zamjerala. Radila je za robovlasničku privatnu televizijsku kuću. Kad nisu radili na pričama, morali su biti dežurni i uvijek dostupni. Nikada nismo smjeli ništa objaviti na Instagramu kad je bila s nama. Ako bi nešto željeli objaviti, nikako nije smjelo biti u realnom vremenu. Sreća pa nismo imale puno toga što bismo željele objaviti. Nije bila slobodna čak ni nedjeljom. Jednom mi se požalila kako nije bila na godišnjem već šest godina, dok je na moru bila prije dvije godine, jedan vikend kad je započela s liječenjem od raka dojke. Pobjegla je nakon jutarnjeg tretmana kemoterapije i produžila na more, bez ijednog komada prtljage. Samo je sjela i vozila, dok napokon nije stigla do Opatije. Prespavala je kod prijatelja, jer nije imala novaca za hotel, a hostela u Opatiji nije bilo.

Sve o čemu sam sebično razmišljala, bio je Petrelli's, novi divni restoran s tri Michellinove zvjezdice i živom glazbom uz koju se želim nježno ljubiti s muškarcem svojih snova, dok lomimo koru na svom creme bruleeu. Bio je tek tristo metara od ove rupe u kojoj smo se nalazili. Ovog zamjenskog lokala za druženje nas dosljednih, koji igraju po pravilima.

Tanja je došla, preznojena u licu, bljedunjava kao i uvijek. Posegnula je za Korininim cigaretama, ali se sjetila kako je prestala pušiti. Korina joj je već nalijevala vodu iz bokala.

"Što ćemo napokon naručiti?" Pitala je Tara, gledajući listu najjeftinijih vina. Voljela je popiti, ali je rijetko voljela isto i platiti. Od tri butelje, uvijek bi popila dvije i pol, a platila jednu. Uvijek bi odlazila u žurbi i s najbizarnijim izlikama, kako mora natrag doma dečku, mora prošetati psa, kako ju muči gastritis ili jednostavno sutra mora rano ustati. Napokon je odabrala Velje bijelo vino, parna godina. Parne su uvijek bile jeftinije i kiselije. U želji da se spriječim javnog detoniranja u ne tako lijepoj javnosti, predložila sam nešto drugačije.

"A da napustimo ovo mjesto i odemo do Petrelli'sa?" Pitala sam, na što se Korina gromoglasno nasmijala.

"A šta ćemo tamo? Pitaj Boga bismo li mogle tamo i ući. Mi nismo nitko slavan." Rekla je.

"Da, nismo, ali mogle bi otići barem na piće. Nije ni to sav svijet. Osim toga, sigurno bi mogle upoznati nekoga zanimljivijeg." Čim sam dovršila rečenicu, primijetila sam na sebi dva prijezirna pogleda. Konobari koji su sjedili za našim stolom gledali su me poput ljutog neprijatelja.

"Tanja, što ti kažeš?" Posljednju kartu uložila sam u njezinu krhku spontanost i ignorirala posprdno došaptavanje one dvojice.

"Ne znam. Malo sam umorna. A i ne osjećam se baš nešto lijepo da idemo tamo." Odvratila je i potpuno me ugasila.

"Nessa, nemoj nas dovoditi u neugodnu situaciju. Znaš da si to ne mogu priuštiti. Malo visoko pucaš." Nastavila je Korina.

Pokorno sam spustila pogled i poželjela nestati.

"A joj, ti si tak nekak' fina žemska. I ime ti je fancy." Rekao je jedan od one dvojice i rukom počeo prelaziti po mojem koljenu. Izmaknula sam koljeno i odlučila prešutjeti, ali on je pokret ponovio drugi, a zatim i treći put.

"Molim te, prestani mi dirati koljeno. Ne sviđaš mi se i neću ništa s tobom. Hvala, ali ne, hvala." Rekla sam i odmaknula stolicu pola metra dalje od njega. Na to me Tara pogledala zgrožena mojim ponašanjem. Očito, jer je ona mislila kako njih dvoje imaju nešto. Sad sam se još osjećala loše i zbog toga. Premda, nije mi jasno, koja je točno moja krivica u tome, ali nekako sam se osjećala krivom zbog njezina pogleda. Valjda se moramo osjećati krivi i kad za to ne znamo razlog. Tako ne narušavamo kulturni balans emocija u društvu. Dok se butelja Velje vina približavala k našem stolu,

polako sam se ustala i rekla da mi nije dobro. Požalila sam se kako mi glava puca i da sve što želim je spavati. Korina je odmah spriječila konobara u pokušaju otvaranja boce, kako je ne bi morali platiti. Nakon što su odustale od vina, sve tri su nastavile ispijati vodu, dok sam se ja oblačila i pozdravila s njima.

"Hoćeš moći sama doma?" Pitala me Tanja koja je očito jedina mogla namirisati moju tugu. Krenula je zamnom kao da me nešto želi pitati, ali nije stigla.

"Hoću dušo, ne brini se." Odvratila sam i zataknula joj pramen kose iza uha. Kosa joj je bila tako tanka i slaba. Došlo mi je da zaplačem, ali potrudila sam se ostati pribrana zbog nje.

"Čestitam ti na objavi knjige." Rekla je i zagrlila me. Mirisala je na slabi limun i bijeli čaj.

"Neće je objaviti. Starleta Bimbi ima bolju i imat će veću tiražu. Odlučili su se za njezinu. Navodno je "Uska vrata, dugi put" više u duhu njihova brenda. Ne znam onda zašto su izdavačku kuću nazvali "Poštenje"." Kažem i osjetim kako mi se oči pune suzama.

"Žao mi je. Bit će bolje. Već će se neka vrata otvoriti. Vjerujem u tebe." Rekla je i poljubila me u obraz. Poželjela sam umrijeti.

Pomirena sama sa sobom, otvorila sam svoju Uber aplikaciju. Ponudio mi se vozač od prošloga puta. U bijesu sam je zatvorila. Zadnje što sam željela je zvati Lamello taksi. Njihovo višesatno iščekivanje i vozači koji ne znaj kamo idu su mi posljednji put istepli stotinu kuna više iz ruku. Javni prijevoz mi se čini kao moguća opcija. Ipak nije ni tako kasno. Uputim se prema tramvajskoj postaji i razmišljam na kojoj stanici presjedam s tramvaja na autobus, kako bih došla do Sesveta, svjesna kako će ta vožnja trajati, u najmanju ruku, sat vremena.

"Imaš kaj sitno?" Misli mi prekine prosjak na tramvajskoj. Po zadahu mu se osjeti da je pijan. Sjetim se kako sam se veselila čaši vina, a nisam je uspjela dočekati večeras. I prosjaku je bolje, bar se natankao, pomislim.

"Žao mi je, nemam." Odvratim što je moguće mirnijim glasom.

"Pizda ti materina! Kurvetino jedna! Kurac nemaš, pogle kak si sređena." Pokaže rukom na moju Zara haljinu, kupljenu na sniženju prije šest godina. U želji da ispoštujem smjernice odgoja svojih roditelja, ne komentiram ništa i nadam se kako će otići. Njegove uvrijede nastave se još neko vrijeme. Zatim se odluči vratiti do mene i čini se kako će me napokon i fizički napasti. S obzirom da uz sebe imam samo bankovnu karticu, ne mogu mu dati ništa. Promišljam kako li sam bila glupa što nisam uzela onaj Uber, pa neka mi se opet podsmjehuje što živim pokraj pruge. Prosjak se zaletio prema meni, a ja se nespretno nagnem natrag, spotaknem se i padnem na stražnjicu. Učini mi se da sam nešto slomila, ali primijetim da sam ipak samo ogrebala dlanove, jer sam se djelomično dočekala i na njih. Udarac moje stražnjice o beton i dalje mi odzvanja u ušima i ježi mi kožu. Prosjaku je pozlilo i upravo povraća po nogostupu tramvajske stanice, tek pola metra od mene. Pomislim da ću se baciti pod tramvaj, ako išta od njegove rigotina prsne i na mene. Brzo se ustanem i odustanem od čekanja tramvaja, koji i

tako, čini se, neće doći. Ponovno krenem u pravcu našeg tužnog bara, ali nemam snage vratiti se unutra. Pogledam kroz prozor. Djevojke i dalje sjede tamo i piju vodu. Tanja se sprema i oblači baloner. Čini se da joj je dosta za večeras naše slavljeničke noći. Požurim dalje, većim koracima, kako me ne bi vidjela na izlazu. Ne želim joj otkriti kako sam otišla, jer ne mogu više podnijeti ovakve bijedne večeri. Bolje je neka misli da me stvarno boljela glava. Kad bolje razmislim, to i tako nije daleko od istine.

Put me odvede uzbrdo, a zatim se zaustavim ispred Petrelli'sa. Odande se čuje romantična, živa glazba. Stojim tako nekoliko trenutaka i poput djevojčice sa šibicama gledam unutra. Zamišljam da sam za jednim od tih stolova. Priđem bliže vratima, ne bih li vidjela ima li unutra netko zanimljiv. Pomolim se da unutra nisu starlete, a ponajmanje ona jedna, koja mi je preotela izdavanje knjige. Odjednom se otvore vrata i vratar me pozdravi s osmijehom na licu.

"Dobra večer. Uđite." Poziva me svojim smiješkom.

Inače bi mi bilo neugodno ući sama u restoran, kafić, ma bilo gdje, ali odlučila sam da večeras pravila ne vrijede i ohrabrila se za ulazak sama.

"Imate li rezervaciju?" Pita me hostesa ljubazno. Odmahnem glavom.

"U redu je. Sjednite za šank i popijte piće. Pripremit ćemo vam stol kad se nešto oslobodi." Nastavlja srdačno.

Ne želim ništa reći što bi moglo upropastiti ovo. Tek sam ušla, a već mi se sve sviđa. Pitam se zašto ne mogu pronaći prijateljice, koje će barem nekoliko puta godišnje ili barem na moj rođendan izaći na slična mjesta samnom. Moja situacija je savršeno užasna. Sjedam za šank prema uputi i naručujem martini. Napokon ga dobivam bez šećera na rubu. Da mi je euro za svaki put kad sam konobaru iz birtija govorila da mi ne stavljaju šećer na rub čaše kad mi serviraju martini, bila bih milijunašica. Odlučujem kako ću večeras uživati u mjestu koje mi odgovara, makar i sama. Večeras mogu biti djevojka kojoj nitko nije došao na rođendan. I to je bolje od svega onoga što je slijedilo prije toga. Polako ispijam martini i uživam u glazbi. Moje tijelo mi je zahvalno i napokon se opušta. Čak me ni dlanovi više ne bride.

"Evo, imamo stol za vas. Možete zamnom." Kaže konobarica i pokaže prema stolu uz prozor.

Iako se radi o stolu za dvoje, ne znam hoće li mi dopustiti da tamo sjedim sama. Pomislim kako ću možda ipak morati igrati na kartu zaboravljene slavljenice. Inače ni u ludilu ne bih sama sjela za stol i popila ni kavu, a kamoli za šankom pila martini ili sama večerala, ali večeras ću si dopustiti takve neprilagođenosti, tek toliko da vidim kako li je s druge strane pravila u koja sam čvrsto vjerovala.

"Želite li ipak nešto naručiti?" Pita me konobar.

"Možda predjelo i još jedan martini. Za ostalo ću pričekati prijateljice." Odvratim i ne želim razmišljati je li itko prozreo moju šuplju priču.

"Žao mi je što je večeras tako ispalo. Nadam se da si bolje." Piše u Tanjinoj poruci. Premišljam se bih li je pozvala k sebi, ali znam da će joj biti nelagodno, pa ništa ne odgovaram.

"Izvolite. Ovo je pašteta od lososa s kaparima i salata od artičoke." Kaže i pred mene stavlja predivno serviranu artičoku. Odlažem jelovnik i zaključujem kako cijene nisu toliko skupe. Nije mi jasno zašto tolika odbojnost prema ovome. Možda je vrijeme da si pronađem novo društvo. Nakon ukusnog predjela i artičoke, naručujem odrezak od kobe govedine i zaključujem kako ću se večeras ipak počastiti. Nema veze ako se kasnije zadužim i za taksi. Neću žaliti. Ustajem i odlazim kratko do toaleta. Pri povratku vidim kako je za mojim stolom treća čaša martinija i boca vode. Nadam se kako se neću napiti sama. Danas poslijepodne nisam mogla ni zamisliti da ću biti u sličnoj situaciji.

Mobitel ne prestaje svijetliti. Stižu mi poruke od muškaraca s Tindera. Čak i od onog jednog, koji se odvažio upoznati me sutra. Iako, poznavajući tip muškaraca tamo, sigurno će otkazati ili me gorko razočarati svojim lažima. Polako dovršim odrezak i prepustim se čaši martinija. Konobar mi je počistio stol i donio novu čašu za vodu, jer je onu prethodnu dotaknuo rukom kad je kupio tanjure. Pomislim kako sam napokon pronašla mjesto koje zadovoljava moje hipohondarske kriterije.

U trenutku kad se odlučim odgovoriti na poruku, shvatim kako me promatra jedan muški par očiju. Preplavi me osjećaj užasa, kako će sigurno pomisliti da sam prostitutka koja sjedi sama, a on je vjerojatno i sam nekakav predator takvih. Kad podignem pogled i oči nam se sretnu, ljubazno skrene pogled dalje na svoj tanjur. Sjedi s prijateljem, koji stalno nešto gleda na mobitel. Čak i dok jedu. Ponovno diskretno pogleda prema meni, a ja se pretvaram da ga ne primjećujem, a zapravo ga promatram u odrazu zrcala na suprotnoj strani zida. Svjetlosmeđa kosa i čini mi se, zelene oči. Košulja lagano otkopčana, ali ne previše, da bi izgledala vulgarno. Glave nakrivljene ulijevo, s blagim smiješkom, promatra me.

"Rekao sam joj da me nije briga za nju. Ima njih deset koje čekaju na mene." Govori prijatelj tih znatiželjnih pari očiju.

Otpijem gutljaj martinija i preokrenem očima. Zašto li sam uopće očekivala da će na pristojnijem mjestu i muškarci biti pristojniji? Sreća pa je hrana finija. Tako mi je drago što sam zalutala ovdje.

Dovršim martini i zamolim konobara da mi izda račun. Donese ga vrlo brzo, ali iznos mi se čini premali. Pozovem ga i pitam gdje su sve te stvari koje sam naručila, jer ovdje stoji tek jedan martini.

"To je riješeno, gospodična." Odvrati.

"Kako to mislite? Tko je riješio?" Ustrajem.

Umjesto odgovora, nasmiješi se i okrene prema onom znatiželjnom paru očiju. Zatim odšeta od moga stola. Sjedim okrenuta prema njemu i promatram njegovu svijetlosmeđu kosu i pogled koji me vuče da gledam i dalje. Iako mi se sviđa ono što vidim i dalje mi je neugodno što mi je potpuni stranac platio večeru. Još mi je gore što me vidio u samotnom izdanju. Ne želim ni znati što misli o meni.

"Niste mi trebali platiti večeru. Neugodno mi je zbog vaše geste." Odvratim, iako odmah zažalim, jer sam možda bila previše gruba. Čini se da ga moja grubost nije pokolebala, jer me nasmiješeno gleda. Uglovi usana stoje i dalje prema gore, a usne su mu tako lijepo pune i crvene. Nisu onako odbojno debele, nego taman dovoljno da i dalje ostanu muževne. Njegova pojava me intrigira.

"Bilo mi je drago. Nemojte zamjeriti. Nema puno žena koje su ovdje isključivo zbog uživanja u glazbi i dobroj hrani. Pogotovo same." Kaže, a njegov prijatelj se ne može odlučiti bi li gledao naš film ili ono što mu je na ekranu mobitela.

"Nisam trebala biti sama. Ali tako je ispalo." Kažem i osjetim kako mi crvenilo stiže u obraze. Ipak mi je nelagodno što samujem. Pokušam se utješiti kako to neće primijetiti. Ipak je ovdje polumrak. Nasmiješim se i krenem spremati svoje sitnice u torbicu.

"Njegov gubitak." Kaže i shvatim da misli kako me vjerojatno ostavio dečko. Ne, pomislim, to će se tek dogoditi sutra, na onom Tinder spoju. Nasmiješim se, zahvalim mu se i posegnem za svojim balonerom. On zapne za njegovu stolicu i odmah se ustane, podigne ju i uzme ga u ruke. Jednom rukom prijeđe preko njega kao da ga je pomazio. Zatim ga raširi i čeka da ga obučem. Već predugo mi muškarac nije pridržao odjeću. Ovo je previše opasno za mene. Mogla bih početi sanjariti o njemu. Miris mu je svjež i drvenkast. Inače me ne bi privukao, ali njemu tako dobro stoji.

"Laku noć." Dobacim, okrenem se i odem.

Dok stojim ispred restorana, uživam u sjećanju na tih nekoliko trenutaka njegove blizine i činu da mi je toliko banalna gesta zagrijala srce. Odlučujem se počastiti Lamello taksijem, pa koliko god bilo do mojeg stana pokraj pruge. Obećavaju mi kako će stići za petnaest minuta, ali to je bilo prije dvadeset minuta. Sad mi već počinje biti hladno.

"Hej. Ja sam Adam." Pruži mi ruku, nakon što shvatim da me promatrao dok sam nervozno čitala poruke taksista. Položim svoj dlan u njegov na nekoliko trenutaka i ne trudim se stisnuti ga.

"Nessa. Drago mi je." Dlanovi nam se lijeno razdvoje. Pomislim kao bi ovaj mogao biti previše za mene, a i djeluje pomalo previše siguran u sebe. Nadam se kako za to ima i pokriće.

"Nessa. Lijepo ime." Zastane. "Trebate li prijevoz?" Nastavi kao da to misli ozbiljno. Zanima me krije li se iza toga pitanja poziv k sebi. Ne bi me iznenadilo.

"Malo kasni, ali valjda će stići." Odmahnem glavom.

"Hladno je. Prema kojem dijelu grada ideš? Ako možemo na "ti"?"

"Periferiji. Daleko je to." Odvratim i požalim. Možda je bolje da mu slažem. Samo onda ću opet trebati taksi. Bilo bi bolje da me uopće nije ni pitao. Uvalila sam se preduboko.

"Neću te siliti. Ako želiš, odvest ću te. Nije važno je li daleko."

U taj tren oglasi se poruka. "Vaš vozač je na putu." Sedmi put u dvadeset minuta, ali nikako da stigne.

"Hej. Tu si. Kupiš li ovo ili ideš s nama?" Adamov prijatelj je napokon rasvijetlio situaciju.

Okrenem se i pogledam Adama. Odmahuje glavom i šalje prijatelja dalje od sebe. Očitavam tračak nelagodne na njegovom licu. A možda i panike. Vidim svjetla taksija i čini mi se da je napokon stigao. Nasmiješim mu se i mahnem.

"Čekaj." Posegne prema mom mobitelu i tipka. "Uzmi moj broj. Za slučaj da ti nekad dosadi čekati taksi." Uzmem ga iz njegove ruke i nakratko nam se isprepletu prsti.

"Žao mi je. Mislim da me nećeš pokupiti. Ali sretno s drugima." Sjednem u taksi i promatram ga u retrovizoru auta. Ubrzo slušam vozačeve nezaustavljive priče o vremenu, sportu, lošim strankama. To je još i bolja varijanta. Gore su one u kojim me pitaju osobne informacije, gdje radim, imam li dečka, čime se bavim, gdje sam i s kime bila vani. Naporno je jer moram lagati o svemu tome. Bilo bi mi lakše kad bih ih samo zamolila za tišinu. Ali onda bi se naljutili i namjerno me dulje vozili.

"Tu živite? Ajoj." Kaže vozač dok mu plaćam vožnju.

"Da." Kažem i vidim sažaljenje u njegovim očima. "Možda ste mi mogli dati popust. Vidite da si ne mogu priuštit mnogo." Dobacim uz smiješak, ali on ništa ne odgovori na to.

Nakon sat vremena raspremanja, napokon sjednem u krevet i pogledam kakvu sliku ima Adam na Whatsappu. Crna je. Isto je i na Viberu. Ovo mu je sigurno broj za avanture. Šteta što mu ne znam i prezime.

Budi me buka. Zaglušujuća je. Toliko je snažna da dok se budim iz sna, sanjam kako propadam u crnu rupu. Otvorim oči i vidim svjetlosne signale koji udaraju u moju roletu. Možda mi ne bi pomogle ni zavjese, kad bi ih imala. Stanodavcu su i zavjese bila luksuzna oprema. Ja sam i tako tek običan civil, pa mi to ne treba. Opet popravljaju tračnice. Dva su sata u noći. Sigurno će trajati opet do pet, a onda se moram ustati, jer u sedam i trideset moram biti na poslu. Svjesna sam kako neću spavati.

Moja radna subota počela je grubo. Prvo sam kasnila na posao, jer sam prespavala budilicu. Trebala sam pripremiti sve članke za objavu, ali mislim kako neću stići, jer mi se upravo javio snimatelj, da moramo uhoditi jednog slavnog sportaša. Priča se kako vara svoju ženu s jednom pjevačicom. Navodno su mu vidjeli parkirani auto ispred njezinog unajmljenog stana. Sve što me u toj priči zanima je kako si jedna pjevačica čiju nijednu pjesmu nismo čuli, može priuštiti stan u centru Zagreba. Možda da sam manje godina provela školujući se, uložila bih svoju mladost u muškarce koji bi mi mogli priuštiti jedan stan u centru grada i sada ne bih živjela kraj pruge. Bilo kako bilo, vrijeme je za selidbu. Izračunala sam da ako prištedim još malo više na namirnicama i taksijima, te ne pijem više vikendom i vozim se sama ili švercam u javnom prijevozu, možda bih mogla platiti malo bolji stan. Samo, tko bi mi opet pomogao sa seljenjem? Morala bih posegnuti u ušteđevinu i unajmiti nekoga. Ne želim opet kroz to povlačiti roditelje. Osim toga bili bi razočarani kad bi znali koliko se sramim stana u kojem živim. Zapravo sramila sam se svakog svog unajmljenog stana, ali ovoga pogotovo.

Danas imam spoj s Tinderašem. Već me obuzima groznica, ali ne ona dobra. Pitam se kakvu će mi životnu epizodu pripremiti.

Nakon tri sata uhođenja, ovaj ne izlazi, pa već planiram odustati i palim laptop, kako bih uređivala članke za objavu u autu. Možda sam to trebala i ranije. Kad dovršim tek jedan članak, snimatelj mi rukom poklopi ekran.

"Evo ga. Ipak je dojava bila točna." Da. Bilo bi još bolje kad bi me prizemni tabloidi, koji su nekim čudom postali središte svih naših priča nestali. Nekad smo bili ugledni novinari, koji su istraživali mlade poduzetnike i primjere dobre prakse rada i života, a sad nam se život svodi na to, koja je starleta raširila noge danas i koliko mu je naplatila. Snimatelj panično fotografira iz zasjede, dok ja sjedim u autu i pretvaram se da čekam nekoga, po dogovoru.

Sportaš ima široki osmijeh na licu. Njegov osmijeh podsjetio me na Adamov sinoć. Neću mu se javiti. Nije pametno. Isti je kao i ovaj skočimiš. Želim muškarca.

S dokazima, vraćamo se u redakciju i pišemo tabloidni tračeraj od članka. Osjećam se kao zadnje smeće, jer nikada nisam mislila kako će me moje obrazovanje i želja za ne umiranjem od gladi svesti na tako niske grane. Da imam broj toga čovjeka, nazvala bih ga i ispričala mu se, jer mi smo još gore smeće od njega.

Nakon osam sati znojenja u redakciji i ispijanja kave s kolegicom u remisiji, vraćam se kući i razmišljam kako povećati svoje prihode i pobjeći odavde. Prijevodi ovaj mjesec nisi bili ni na razini respiratora moga budžeta, pa moram pronaći nešto treće. Možda cimericu? Nekoga tko je jednako očajan kao ja, a ne može bolje. Možda da dam oglas za cimericu. Neku koja želi živjeti samnom na Dedićima. To mi je uvijek bila nedosanjana lokacija. Pogled na prirodu, daleko u visini. S druge strane pogled na grad u noći, mogao bi me vinuti u još veći trans. Napravit ću sve što treba. Sigurno nisam jedina na svijetu koja želi tamo. Sastavljam oglas i objavljujem ga. Sad mi preostaje čekanje i nada.

Spremam se za Tinder spoj. Na izlasku me dočeka ljutita susjeda. Nisam držala besplatne instrukcije iz engleskog jezika njezinoj kćeri. Dolazila je svako malo s priglupim pitanjima kad god bi vidjela da mi je auto na parkiralištu.

"Kako je? Kamo ideš?" Pita i zna da joj neću reći istinu. Već je obišla sve susjede i sa svima potračala mene, a sad želi samnom potračati njih. Nasmiješim se i pitam ju kako je. Krene mi nadugačko i naširoko objašnjavati. Tijelom blokira izlaz iz zgrade i ne mogu dosegnuti ručicu vrata.

"Oprostite. Stvarno moram ići." Kažem pristojno.

"Dobro. Nadam se da nećeš doći previše kasno i da ćeš doći sama." Odvrati.

"Gospođo, to vas se ne tiče."

"O tiče me se i još kako. Ovo je pristojna zgrada." Nastavlja dok izlazim.

Samo jedan dečko bio je u tom stanu. I sad sam najednom kurva i za nju. S obzirom da sigurno prati tabloide na kojima su prave kurve s tarifom, nije mi jasno kako može mene i njih staviti pod isti nazivnik. Jedan argument i to bi mi bilo dosta. Nakon toga više ne bih rekla ni riječ prigovora. Ovako je želim ubiti golim rukama.

Dok čekam u autu ispred kafića u kojem smo se dogovorili naći, javi mi se drugi dečko s Tindera. Pristojno izgleda na fotografiji. Na jednoj je čak i u odijelu. Već smo malo nešto razgovarali i upravo smo u toj fazi kad bi me mogao poželjeti upoznati.

"Stvarno bih te htio upoznati, ali nedavno sam se ozlijedio i fali mi komad glave. Kad se oporavim, mogli bi se naći. Hoćeš mi poslati još koju svoju sliku?" Stoji u ogromnoj poruci. Pokušavam se nasmijati, ali nije niti smiješno nakon toliko pacijenata.

"Ako ti fali komad glave, kako će ti moje slike pomoći u tome?" Odgovaram, jer me zanima kakvu li će glupost napisati. Možda jednom napišem knjigu o svemu ovome i napokon je požele objaviti.

"Pa pomoći će mi koja tvoja golišava fotka. Hajde, daj sliku!" Nastavi on. Blokiram ga i nastavim čekati u autu.

Napokon zove ovaj.

"Hej, tu sam. Dođi."

"Evo me."

Upoznajemo se i čini se simpatičan. Ne mogu reći privlačan, jer je moje visine, a lagao je da je visok metar i osamdeset. Nije mi jasno kako je mislio da neću primijetiti takvo nešto. Zadržavam svoje prve impresije za sebe, jer ipak sam dugo vozila do Maksimira. Počne mi odmah pričati o sebi. Radi u jednoj privatnoj firmi kao tajnik. Rekao mi je da radi kao ekonomist u banci. Pitam ga zašto je lagao, a on spremno odgovara kako nije želio previše otkriti o sebi. Znači srami se sebe. I to je nešto, pomislim. Barem je svjestan da bi trebao težiti nečemu boljem u životu.

"Znaš ja umirem od raka i imam samo nekoliko mjeseci života. Ako i toliko." Kaže nakon što je pola sata pričao o sebi, a o meni i mojim interesima nije postavio nijedno pitanje. Nakon te izjave, nekako mi je lakše zbog toga. Prvo nisam ni sigurna umire li. Možda samo želi staviti na znanje da želi spavati samnom i više mi se ne javiti, pa već priprema teren. Nisam znala da djelujem tako očajno. Možda je moja susjeda u pravu. Možda izgledam kao kurva. Obukla sam traperice, tenisice i majicu dugih rukava. Na sebi imam baloner do gležnjeva, a od šminke samo maskaru.

"Žao mi je što umireš. Nadam se da si razgovarao sa psihologom. Što kažu tvoji?" Nastavim i upravo sam Korini poslala poruku da me treba izvući sa spoja hitnim pozivom.

"Nisam rekao svojima?" Kaže.

"Pa zašto? Moraš im reci. Reci im još večeras."

"Neću. Ne mogu." Uvjeravam ga još neko vrijeme, ali razljutim se.

"Zašto si me pozvao na spoj ako umireš? Misliš da ja imam vremena?" On me pogleda iznenađeno na to. Ne znam zašto je iznenađen. Toliko sam ljuta da bih i njega mogla prebiti.

"Da. Što me gledaš. I ja umirem, dečko. Možda malo sporije nego ti, ali sve nas to čeka. Molim te reci svojima i okani se Tindera. To je gubitak vremena. Očito." Kažem i ustanem se od stola. Ostavim dvadeset kuna za naše kave i izađem van iz kafića. Obuzme me osjećaj krivnje. Možda mu je ovo bila prva normalna kava tko zna otkad, a ja sam je upropastila. Briga me. Ne mogu se vječito davati za druge i pri tome gušiti svoje potrebe. I ja imam pravo na sreću, a upravo sam izgubila četrdeset minuta.

Ljutito sjedam u auto i gledam njega kako izlazi van. Po načinu kako se prstima kreće po ekranu mobitela, rekla bih da i dalje pretražuje Tinder. Možda on nije naučio lekciju, ali ja bih trebala. Kad se samo sjetim svih onih priča kako je prijateljičina prijateljica upoznala muža na takvim glupostima, pomislim kako su i te prijateljice prijateljica lude kao i svi ovi luđaci s kojima sam pričala. Korina me zove, ali javljam kako sam se sama izbavila, jer nisam mogla dočekati njezin poziv. Zove me k sebi u Podsused. Navodno je našla stan kod svoje rođakinje, koja joj neće ništa naplaćivati, nego će samo podmirivati režije. Ali je zato daleko od svega. Iako bi mi vjerojatno tako bilo i da sam u Dedićima, ne odustajem od svojih snova. Vidim da je moj oglas pregledam tek tridesetak puta.

"Žao mi je, moram biti na jednom događanju." Slažem i odvezem se do HNK. Tamo uvijek provodim svoje najdraže trenutke razmišljanja. Sjedim na klupici i promatram aute kako prolaze, a parking je nekim čudom besplatan u ovo doba. Još jedna subota pred vratima, a jedini poziv za druženje su Podsused i hipsterski klub u Radničkoj. Odlučujem ostati ovdje.

Sreća pa mi ni sutra nije neradni dan i neću žaliti ako se barem jednu večer dobro ne naspavam. Ako opet budu popravljali prugu, odvest ću se negdje u planine i spavati u autu. Ne mogu više. Na sreću, moje noćne more nisu se obistinile bar jednu noć i napokon sam odspavala osam sati u komadu. Dobro, povremeno su me prekidali susjedi, koji su radili na novom djetetu, a rano od jutra su se svađali Romi. Čini mi se kako ih je više u stanu nego što pamtim. Šteta što ne razumijem njihov jezik.

Zove me Tara uplakana. No, ovo nije dobar početak jutra. Njezin podstanarski život isto nije najbolje ovih dana. Ima poremećenog susjeda koji joj lupa o cijevi radijatora u gluho doba noći. Iako ona spava, on smatra kako buči. Prvo je počelo s klima uređajem, koji nije smjela paliti cijelo ljeto, jer mu je bio previše glasan, a njezin stanodavac nije želio zamijeniti bučnu klimu za neku pitomiju. Zatim ju je terorizirao kad bi brisala podove, pa bi joj zvonila policija, jer se moraju odazvati na svaku dojavu. Govorim joj da ga prijavi za uznemiravanje i traži zabranu pristupa, ali previše ga se boji, jer pije lijekove kao dijagnosticirani PTSP-ovac. Odlučuje kako će joj samo razgovor samnom pomoći da zatomi još jednu traumatsku epizodu podstanarstva, duboko u sebe.

"Vidimo li se danas na sajmu nautike?" Stiže mi poruka od Jakete. Tako ga zovem, jer mi se isprva tako sam predstavio. Upoznala sam ga na jednom domjenku, na koji sam išla umjesto kolegice. Prišao

mi je i počeo priču o tome kako je došao iz Dalmatinske Zagore u Zagreb samo s jaknom na ramenima. Zbog toga ga zovu Jaketa. Inače se zove Mate. Tako ga je pozvao k sebi tada, njegov još stariji prijatelj, koji je tada zablokirao put hostesi s besplatnim koktelima dobrodošlice. Posisao je sve što se nalazilo na pladnju i dalje joj pokušao uvaliti svoj broj. Ona ga je pristojno odbijala, sve dok se pokraj njega nije stvorio Jaketa. Onda joj se ponašanje naglo promijenilo, a ubrzo je pozvala i svoje prijateljice. Bilo je očito kako je Jaketino financijsko stanje bilo očito svima osim meni. Ja sam ga prvo posramila zbog novaca, rekavši kako pristojni ljudi ne govore o novcu. Sat vremena nakon toga vratio se s dijamantnom narukvicom koju je kupio za mene i ponosno mi je stavio u ruku. Osim što mi je bilo neugodno, jer nisam tako odgojena, nisam mu željela biti dužna ništa i pristojno sam mu je vratila natrag u ruku. Naposljetku ju je dao hostesinoj prijateljici, s kojom se izgubio ubrzo nakon toga.

Ne odgovaram na njegovu poruku i odlučujem praviti se da je nisam niti dobila.

Prije odlaska svraćam do Tare u njezin stan, jer se plaši izaći van iz stana. Navodno je u silnoj panici uzvratila kvrcanjem po cijevima paranoidnom susjedu, na što je on, nakon epizode žestokog lupanja, napokon pozvonio na njezina vrata. Narugala sam se kako je možda njegovom abecedom nalupala poziv na spoj, ali šala joj nije sjela. Parkiram na prvo slobodno mjesto pred njezinom zgradom i posluži me sreća. Prvo slobodno do ulaza. Ulazim unutra u tenisicama. Ipak, tko zna što me čeka.

Zvonim, ali ne otvara.

"Tara, ja sam. Sama sam. Otvori." Kažem, ali uspije me čuti tek nakon trećeg puta.

Otvara posve blijeda u licu i pušta me unutra. Još uvijek je u pidžami i ne shvaća koliko je sretna što ne mora na posao nedjeljom kao ja. Naravno, prvo što pita je, može li večeras spavati kod mene. Pristanem, ali upozorim ju da će moja susjeda iz prizemlja pomisliti da mi je ljubavnica. Od nekoliko ljudi koji su zapravo bili u mome stanu, jedino je odobrila ulazak u stan mojoj mami. Čak i za tatu je zvala moga stanodavca, kojem sam morala objašnjavati kako nisam u incestuoznom odnosu sa svojim ocem i kako mi je to stvarno otac. Pojavila se na vratima stana zahtijevajući osobnu. Nisam je poslala kamo je zaslužila samo zato što me mama preko telefona preklinjala da budem pristojna. Tara je pomirena sa svojom sudbinom moje lezbijske partnerice, jer je sad već sigurna kako će je ovaj ubiti prvom prilikom. Spoznajem kako je krajnje vrijeme da se prestanemo bojati svoje sjene. To što smo podstanarke, ne znači da nemamo pravo na život. Više sam zabavno živjela u kući mame i tate, a oni su bili umjereno strogi. Očito svi lihvari misle da su uhvatili Boga za bradu čim se dokopaju rupe u zidu kao pradjedovine na ostavinskoj raspravi ili uslijed nekakve malverzacije građevinskim otpadom. Psihologija kaže da bi svaki čovjek postao nasilnik u poziciji moći. Priznajem, ideja me kopka, ali sumnjam da bih se pretvorila u takvu životinju.

Sljedećih petnaest minuta kuham čaj i slažem odjevnu kombinaciju Tari za Sajam nautike, koji će joj svakako biti bolja opcija od samovanja pred smrtnu kaznu. Nevoljko se oblači i taman mi se učini kako će situacija napokon krenuti na bolje. U taj tren oglasi se interfon. Tara užasnuto gleda prema meni i gestikulira mi da se javim.

"Ja? A tvoj interfon? Očekuješ li koga ili misliš da je opet ovaj?" Govorim u nekom jezivom polušapatu. Ne vjerujem u kakav horor mi se rapidno pretvara nedjelja. Nijedna radna nedjelja i tako ne može biti dobra. Ohrabrena tim zaključkom, glasno i bahatim tonom, javljam se na slušalicu interfona.

"Tara? Gdje ti je Slavonka?" Kaže glas s druge strane.

"Molim? Ovo nije Tara. Tko si ti?" Odvratim.

"Hej, drago mi je. Ja sam Mateo. Slavonko." Kaže glas. Prođe mi kroz misli kako ova zgrada vrvi luđacima. Iako, teško je reći je li gora od one u kojoj ja živim.

"Drago mi je Mateo. A sada bok." Kažem, ali on ne odustaje.

"Hej, nećeš mi dati niti broj?"

"Ne. Pozdrav." Kažem i spustim slušalicu, ali interfon se oglasi opet. Sad i ja želim van iz ove zgrade.

"Ostavit ću ti broj ispod brisača. Javi se. Mogli bi na kavu." Odvrati.

Spustim slušalicu užasnuta.

"Hej, što misliš o stanu u Dedićima?" Pitam.

"Odakle ti sad to? Pa to je na kraju svijeta."

"Je, ali tamo su najopasniji susjedi vukovi i medvjedi. A oni mi se kraj svih ovih, čine amaterima." Odvratim i obje prasnemo u smijeh.

Na ulazu parkirališta na Velesajmu, zove me Jaketa. Proslijedim mobitel Tari. Kaže mu kako radimo na reportaži i nećemo imati vremena za njega. Odbije ga sasvim pristojno. Ni sama ne bih bolje, ni kad bih se potrudila. Nadam se kako će me napokon pustiti na miru.

"Ali ja stvarno radim na reportaži." Kažem dok ulazimo u paviljon pet.

Iako ne znam ništa o plovilima, preplavi me osjećaj uzbuđenja već pri samom ulazu. Sve podsjeća na more, godišnji i čisto uživanje. Sve što želim sada je biti bez brige i obaveza. To ne može biti dalje nego što je, s obzirom da mi je plan preseliti na Dediće. Tara nije sklona toj ideji, pa ću ipak morati nastaviti svoju potragu za cimericom.

Sve je već puno posjetitelja i svi izlagači su na nogama. Dok šetamo između jahti i glisera, poželim nestati s nekim na Hvaru, daleko od pogleda. Tara me vuče za rukav kako je vidjela prijateljicu s faksa i da će je otići pozdraviti. Već znam kako ćemo se jedva pronaći kasnije, ali nemam snage objašnjavati se s njom. Previše mi je uzbuđenja za danas i samo molim Boga da ne naletim na Jaketu. Pogled mi skrene na moju kolegicu iz redakcije, koja je u nekakvoj ugodnoj priči s jednim izlagačem. Pozove me k sebi i upozna sa svima. Ubrzo mi se čaša vina nađe u ruci i već na prvi gutljaj potpuno se opuštam i

sve loše ostavljam iza sebe. Jedan na štandu mi je čak i simpatičan. Pogledavamo jedno drugo, sve dok mu na ruci ne ugledam vjenčani prsten. Ništa, otpijem još jedan gutljaj i shvatim da je kolegica nekamo nestala i da sam opet ostala sama. Odlučim iskoristiti trenutak i popeti se na jahtu, ali u tome me spriječi uzrujana hostesa.

"Ne možete gore! Pa morate imati zaštitu." Kaže pomalo histerično i doda mi navlake za cipele. Obujem ih na svoje platforme i nespretno nabadam u njima, dok me ona još uvijek mrko promatra. Znam da je vidljivo kako nemam za jahtu, ali možda je mogla pomisliti kako imam bogatog muža. Negodujem u sebi i odlučim leći na ležaj na palubi. Osjećaj je tako usrećujući da se zaboravim i prolijem nešto vina po kožnoj površini ležaja. Srećom, hostesa je već odšetala dalje ususret obavezama. Laknulo mi je. Ukrast ću jedan trenutak samo za sebe.

Nažalost, zazvoni mi mobitel. Šefica me zove, kako bi provjerila ima li štogod zanimljivo na sajmu. Sudeći po dosadašnjem iskustvu, vjerojatno pita radi reda i sigurno me promatra s nekog vidikovca. Zato ustanem oprezno i polako siđem natraške. Nažalost spotaknem se i iskrenem gležanj. Preznojim se od boli. Polako stanem na stopalo i bol malo popusti, ali se opet vrati. Nazovem Taru, ali ne javlja se. Ako zaglavi s kolegicom, morat ću otići bez nje. Nakon nekoliko tumarajućih koraka, jedan od vlasnika štandova ponudi mi mjesto za sjedenje kod sebe. Srećom, prodaje motore za glisere, pa će gotovo svi ozbiljni kupci morati proći pokraj nas. Zadovoljna, lagano počinjem tipkati na svoj tablet. Udubljena u priču više ni ne promatram što se događa ispred mene. Jedna od hostesa pokraj štanda spominje zabavu poslije izložbe i ljuta sam što mi je moja nespretnost to pokvarila. Sad je mogu zaboraviti.

Dok čekam Taru, koju sam još i poslala kod štanda prve pomoći, po zavoj i gel protiv bolova, čujem poznati hrapavi glas i shvatim kako je Jaketa sa svojim društvom ipak uspio pronaći mene. Dam se u bijeg, prije nego i on primijeti mene. Lagano skliznem sa stolice i šepavim korakom vraćam se natrag na gliser, na kojem sam se bezbrižno izležavala. Sada se skrivam u njegovoj kabini, klečeći na koljenima. Čujem ga kako se približava i provjeravam jesam li isključila ton na mobitelu. Srećom, da. Sve o čemu razmišljam je kako ću izdržati sutra cijeli dan u uredu. Možda bih mogla poslušati svoju podsvijest, koja me moli da usporim ili barem nazovem liječnicu za slobodni dan sutra.

"Nisi mi rekla kako je bilo na spoju?" Pita Tara dok mi pokušavamo osposobiti nogu.

"Umire."

"Ha?"

"Umire. Ima tek nekoliko mjeseci života. Tako je bar rekao."

"Pa zašto se onda našao s tobom na spoju."

"Ne znam. Nije mi odgovorio na to."

"A pitala si ga?"

"Aha."

Naslonjena na njezinu ruku, lagano se krećem paviljonom. Tara mi govori kako ima nekoga za mene i da nam želi dogovoriti kavu. Posljednji put kad su me s nekim spajali, napio se tijekom spoja i zvao me k sebi. Kad sam ga odbila, počeo se nasumično upucavati drugim ženama u kafiću, usred bijela dana. Teškom mukom prepričavam joj tu nemilu priču, ali ona ne odustaje. Uvjerena je da je njezin kandidat savršen za mene.

"Kad je tako dobar, zašto ga nisi uzela sebi?" Pitam očito.

"Nisam njegov tip. Ti njegov jesi totalno."

"Još je važnije je li on moj?"

"Da, samo ga nemoj pitati čime se bavi."

"Hvala lijepa, u tom slučaju me ne zanima." Odvratim. Posljednjeg kojeg nisam smjela pitati čime se bavi, ispao je deratizator. Sjećam se kao jučer njegovog pojma romantične izjave: "Evo ja sam tu. Tražim vezu. Pa... eto." Nismo baš imali zajedničkih tema. To ga nije sprječavalo da misli kako imamo šanse. Ne razumijem kako je nekim ljudima dovoljan temelj za vezu to što su oboje slobodni i ništa više od toga? Zapravo, to objašnjava jako mnogo, ako ne i sve veze ovoga svijeta. Deratizator je rekao kako je pravi romantik u duši. Povjerovala bih mu da sam i sama bila jedna od onih koja je samo tražila bilo koga. Bio mi je dovoljni hladni tuš pogled na njegov Instagram profil. Od tek desetak slika koje je imao, osam je bilo s janjetinom u svim fazama obrade i kupus salatom. Ostale dvije bile su sa sestrom u sugestivnim pozama. Takva je valjda bratsko sestrinska ljubav za te koji imaju tek jedan kriterij kao razlog za vezu. Iako, priča koja mu ide u prilog je da mi je očistio stan od mravi. Mogla sam ga barem zadržati kao prijatelja, ali nisam razmišljala progresivno. Ne volim vući ljude za nos. To ne samo da nije fer, već je vrlo nepristojno. Nisam tako odgojena. Ova posljednja rečenica, nastavi mi odjekivati u glavi. Koliko li sam samo programirana na poštenu igru. Trebala sam ih imati sedmoricu u rezervi, a ne paziti da nijednog ne zavlačim. Nije ni čudo što sam ove godine dočekala sama. Ponekad mi se čini kako bolje od toga nisam niti zaslužila.

Tara me opet ostavlja nakratko, jer je vidjela svog bivšeg, kojeg je najteže preboljela. Ako se vrati za koliko je i obećala, ostavit ću je da spava u onoj paklenoj zgradi večeras. Dok razmišljam što li su meni spremili moji pakleni susjedi, vidim kako me već drugi put zove nepoznati broj. Iako se mrzim javljati na nepoznate brojeve, jer je to svjesno traženje nevolje, ipak postupim protivno instinktima.

"Hej. Javljam se na oglas za cimericu u Dedićima." Kaže glas s druge strane. Iako ju teže čujem zbog buke sa sajma, upravo mi je svanulo sunce.

"Dedići! Da." Uskliknem naglas i iznenadim samu sebe.

"Da. Odlično. Ja već tamo imam stan, ali tražim nekoga s kim bih podijelila režije."

"Odlično. Kad se možemo upoznati?" Nastavim u svojoj ludoj sreći.

"Petak ili subota? Prijepodne. Poslijepodne sam zauzeta." Kaže i zbuni me čime je to zauzeta poslijepodne. Iako mozak ide na najgore, nudim mu i druge mogućnosti: fitness trenerica, plesačica, medicinska sestra, liječnica. Ništa me neće spriječiti da se nastanim na toj lokaciji i posve ignoriram svoje nagone i logiku.

"Može. Pošalji mi samo adresu i vidimo se u petak." Kažem.

Shvatim kako sam i dalje sama i ljuta zbog toga. U tom nadahnuću tipkam joj poruku. Pet minuta nakon slanja, nije je još ni pročitala. Bili su mi ljepši dani kada nisam znala točan trenutak otvaranja mojih poruka. Agonija se nije tako slagala jedna na drugu kao sada. Umjesto slanja još jedne, kako bih inače napravila, gledam ljude oko sebe i tražim sretne parove. Ne nalazim ni parove, a kamoli sretne. Možda sam kod krivoga štanda.

"Tati će se ovo svidjeti." Do mene dopre iskričavi ženski glas. Pripada tankoj visokoj plavuši, koja na ruci nosi prsten.

"Neće. To nije njegov stil, a ni moj. Osim toga, možda je ipak bolje unajmiti, nego održavati cijele godine." Kaže njezina muška pratnja i shvatim da je to Adam. Moj mozak još uvijek ne može shvatiti kako su baš svi na sajmu nautike. Već me spazio i gleda me. Kao da čeka hoću li nešto poduzeti. Nasmije se i produži dalje. Ostanem gladna njegove pozornosti i razočarana. Nisam znala da je oženjen. Ne sjećam se da je nosio prsten one večeri. Nije isključeno i da ga je skinuo. Ipak mu je prijatelj bio žedan provoda. Tko zna koliko su ih pokupili. Nije mi jasno zašto me to toliko peče. Tražim ga u imeniku. Obrisat ću njegov broj i zaboraviti ga. Posramljena i dalje sama stojim pokraj štanda s brodicama. Jedna starija žena prilazi mi i pita me za letak.

"Nemam, gospođo. Ne radim ovdje."

"Rekao sam ti. Žena peca bogataše, a ti je gnjaviš." Kaže vjerojatno njezin muž.

Ta me rečenica izrevoltira i protegnem se do letaka. Pružim joj jedan.

"Izvolite i uživajte u sajmu." Kažem s najvećim smiješkom.

"A ja?" Zastane. "Mogu li i ja dobiti jedan?" Kraj mene se stvori Adam s čašom pjenušca u rukama.

"Izvoli. Ipak si se naradila danas." Pruži mi čašu.

"Ne radim tu."

"Aha. Ovdje si sama? Opet." Pomalo me zapeku te riječi.

"Da. Zapravo, došla sam s prijateljicom, ali izgubila se." Iako se branim, pogled mu otkriva nepovjerenje.

"Gdje ti je žena?" Pitam hrabro. Inače se ne ih usudila, ali u njegovoj blizini sam neobično hrabra.

Čak mu i ležerne tenisice dobro stoje. Noge mu tako dobro izgledaju u trapericama. Nadam se da će se razvesti ili da će ona umrijeti.

"Ne znam. Nemam je." Odvrati.

"Dobro, djevojka." Nastavim i vjerojatno zvučim dosadno i ljubomorno.

Ne odgovara ništa na to. Sklona sam povjerovati da me uživa mučiti. Dobro izgledaju zajedno. Zanima me kako ju je upoznao, koliko je novaca uložila u sebe i kad se mogu naručiti kod njezina kirurga. Muškarci su tako predvidivi. Ili žele manekenke ili im nemaju snage prići, pa prilaze tragedijama. Želim biti Adamova tragedija. Opirem se mislima i tražim pogledom Taru. Otpijem gutljaj pjenušca i sjetim se da sam prethodno već popila jedno vino. Ne smijem više ni kapi.

"Kako si?"

"Dobro. Ti?"

"Dignuta je." Pokaže na moju potfrknutu nogavicu.

"Da. Ozlijedila sam gležanj, pa sam ga sanirala." Kažem, dok osjećam kapljicu znoja kako mi se spušta niz dlan.

"Znači li to da nećeš moći na spojeve?"

"Ovisi tko me pozove."

"Pođi zamnom." Pruži mi ruku.

"Ne mogu daleko." Pogledam u gležanj, ali on inzistira da se naslonim na njega.

Primam ga za podlakticu i laganim koracima približavamo se jahti. Već vidim da ovo vodi prema nekom hvalisanju u prazno i ne sviđa mi se. Ostavlja me samu nekoliko sekundi i vraća se s mopedom.

"Mislio sam da sam ga vidio negdje." Sjedne na njega u pruži mi ruku.

"Kad već nemožeš hodati." Nastavi i sjednem bez imalo kritičkog razmišljanja. Pomisao da ću ga moći promatrati s leđa barem nekoliko trenutaka me privlači poput magneta. Na moju nevjericu, stvarno upali moped i krene s laganom vožnjom kroz pavljon. Očekujem kako će ova vožnja biti kratkoga vijeka i da će nas uskoro izbaciti osiguranje, ali nekim čudom to se ne događa. Objašnjava mi kraj svakog štanda koji su motori dobri i za što. Kraj idućeg stanemo kako bi me natankao još jednom čašom pjenušca. Zaključim kako je možda siromašan i ovo je neka vrsta spoja. I tako je zauzet, pomislim. Tko zna tko je zapravo platio onu večeru. Nadam se kako nas njegova djevojka neće vidjeti. Njegova košulja koja proviruje iz ležerne sportske jakne, djeluje tako muževno. Po definiranim leđima vidim da trenira nešto. To nisu mišići iz teretane. Odjednom me jako zanima što trenira i kako izgleda njegov dan. Tješim samu sebe da je znatiželja tako jaka djelomično i zato što mi je nedostupan.

Sklona sam nekada takvim bizarnostima. Sve mi brzo dosadi. Vjerojatno sam zato i završila u novinarstvu. Zato što mi se svaki dan čini kako sam na drugom poslu.

Na izlazu iz paviljona vidim Taru. Razdragano priča s bivšim dečkom. Moram joj platiti piće, jer me ostavila u pravom trenu. Naša vožnja nastavi se i po velesajmu. Vrtimo se u krug i čekam hoće li mu dosaditi ili će napokon početi razgovarati samnom. Držim ga oko struka s čašom u ruci. Nisam ni znala da sam toliko spretna. Više ne osjećam bol u zglobu i ponovno se utapam u njegovu mirisu, koji je dolepršao do mene na vjetru.

Napokon stajemo ispred glavnog ulaza. Siđem s mopeda i popravljam kosu. Sjetim se da sam tablet ostavila na štandu. Brzo tipkam poruku Tari da se odmah tamo uputi i pokupi ga. I dalje ne otvara poruke.

"A sad me trebaš odvesti natrag, jer sam ostavila svoj tablet." Na što on samo pruži ruku i krenemo ponovno u vožnju. U zaletu prijeđemo preko praga paviljona i ljudi nam nešto dovikuju iza leđa. Kao teški paranoik i introvert, otkrivam da me stvarno nije briga za njih. Sve panike u meni, zaspale su.

Srećom, tablet je još uvijek tamo i pokupim ga dok se još zaustavljamo. Adam djeluje impresionirano.

"Hvala na vožnji."

"I drugi put." Kaže i uzme mi tablet iz ruke. Vrati mi ga s utipkanim pitanjem.

"Mogu li doći po tebe sutra u osam? P.S. Utipkaj mi svoj broj." Nasmije me. Vratim mu tablet s utipkanim brojem.

"A što će reći djevojka?" Pitam, ali opet nema odgovora. Nisam sigurna želim li uopće u uzaludni dvoboj s takvom konkurencijom. Kraj nje stvarno nemam šanse. Ne znam ni zašto je samnom, kad je ona ovdje. Nadam se da mu je dosadila, samo kako je to moguće? Možda ga vara. Nadam se da je tako.

Vraćam se sama s velesajma. Rekla sam Tari da žurim. Istina je bila da sam se samo htjela maknuti što dalje od svega. Previše ljudi na jednome mjestu čini me nervoznom. Jedino što me smirilo je ona vožnja s Adamom. Kod kuće ću dovršiti članak i poslati ga urednici. Na putu do stana zazvoni mi mobitel s nepoznatog broja. Naivno pomislim na Adama, ali muški glas s druge strane razuvjeri me.

"Tko je to?" Pitam.

"Ne sjećaš me se? Hrvoje. Superhrvoje. Tvoj Superman."

Na te riječi vrati mi se još jedna epizoda neuspjelih spojeva. Ova me pogotovo frustrirala. Čovjek nema doticaja sa stvarnošću. Upoznali smo se u kafiću, jednog petka navečer, kad sam s društvom poslije posla svratila na kavu. Toliko nam je bilo dobro, da smo produžili s vinom i na putu do šanka prišao mi je Hrvoje. Pardon, Superhrvoje. Pričali smo neko vrijeme, rekao je da je profesor povijesti po struci, ali trenutno nema posao. Iz pristojnosti sam ostala nakon toga u razgovoru s njim sve dok

nije počeo pričati kako bi me rado izveo na kavu i upoznao. Odšetala sam ubrzo dalje, ali na izlasku iz kafića mi je dao svoj broj. Idućih dana osjećala sam se loše u svojoj koži i pokleknula pod pritiskom. Javila sam mu se i dogovorili smo kavu. Na njoj je cijelo vrijeme pričao kako je on alfa-mužjak, a svi njegovi prijatelji bete. Zatim je pričao kako iznajmljuje stanove, pa mu zato nije hitno pronaći posao, da bi nakon tri piva pitao mene mogu li ga zaposliti u svojoj redakciji. Ne volim nezaposlene, jer se uvijek osjećam u njihovoj blizini kao da šlepam ranjeno mače, koje se stalno hvali i uzdiže sebe, ponižava mene, a stalno je gladno i žedno. I jede i pije samnom, ali na moj račun. Ne moram ni spominjati kako sam ja morala platiti te pive, koje mrzim piti, a pila sam. Samo zato što sam željela izbjeći još jednu uzaludnu raspravu kako glumatam, jer pijem martini. Jedino što glumatam je da želim biti na spoju s takvim čovjekom.

To naravno nije bilo sve. Pitao je sva ona nelagodna i neprimjerena pitanja o braku i poslu, da bi na kraju ispalo kako je on bio oženjen i to čitavih mjesec dana. Kad se uselila u njegov stan, ostavila ga je nakon mjesec dana i više mu se nikada nije javila. Iako je tu priču želio ispričati s njom kao glavnom negativkom, nisam je osuđivala. S njim je bilo teško izdržati i kavu, a kamoli brak. Najdosadnije od svega bile su njegove poruke, koje uopće nisu sadržavale tekst. Kao da je bio zaljubljen u sebe i stalno mi je slao svoje fotografije. Jedna kako pije kavu i pokazuje na majicu s Pajom Patkom, druga kako jede hot dog i pokazuje na svoju majicu sa Zekoslavom Mrkvom, treća kako šeta i gleda zamišljeno u daljinu, četvrta gdje stoji u pozi Supermana, s majicom na kojoj piše Superman. Zatim je nabavio drona i slikao se s njim, pa mi slao bezbrojne fotografije sebe iz zraka. Vjerojatno se morao odvažiti na tu investiciju, jer ga njegovi beta prijatelji više nisu htjeli slikati. Kad malo bolje razmislim, ja stvarno dajem svoj broj budalama. Ne samo to, nego još i s istima odem na spoj.

Sad me već kopkalo kako će izgledati onaj spoj s Adamom. Ili se neće pojaviti ili će me pozvati k sebi kući. A možda se dogodi i neka veća glupost, koju dosad još nisam imala prilike iskusiti. Moguće da sam dala još jednoj budali svoj broj. Budali koja me na mopedu vozila po velesajmu iz čiste dosade. Ne smijem na taj spoj s njim. Zabranjujem si to.

Poziv sa Supermanom brzo je završio. Ustrajala sam na tome da ga se ne sjećam. To će mu lakše pasti nego istina. Ipak ima trideset i šest godina. Doživio je sigurno već previše odbijanja. Za tjedan dana počinje moj život na Dedićima. Sutra je razgovor s mojom novom cimericom. Odbit ću je jedino ako je serijski ubojica. Nadam se kako ću se i ja svidjeti njoj.

DRUGO POGLAVLJE

Jutro je počelo burno. Susjeda je vikala na podivljalo dijete, koje je plakalo cijelu noć, a Nessa je jedva odspavala sat vremena u komadu. Osjećala se pregaženom. Naspavala bi se bolje i da su cijelu noć varili tračnice. Nije znala da živi pokraj ljudi o kojima je inače čitala samo u crnoj kronici. Dijete je plakalo svake noći od tri do osam ujutro. Nitko ga nije ni pokušao utješiti. Pustili su ga da urla i plače, dok se napokon ne bi ujutro ufrasiralo i zaspalo. Sad nije više htjelo spavati ni ujutro. Nakon šestosatne dreke, napokon su se odlučili vidjeti o čemu se radi. Sve u vezi ove zgrade bilo je bolesno. Pronaći normalno okruženje za običan život, postalo je nemoguće. Sad joj već nije smetala ni cimerica, potencijalni serijski ubojica na Dedićima.

Vozila se preko Šestinskog dola polako. Uspinjala se cestom sve do Dedića 91, kako mu je i rekla. Bila je odlučna u tome da ne sazna gdje zapravo živi. I tako će se uskoro preseliti ovdje. Ideja je bila sumanuta, ali valjalo je izdržati barem ovaj put. Drugi put već će biti lakše.

Ovdje se nije morala bojati niti za auto. Znala je kako će ovdje biti sigurno ostaviti ga dok je na spoju s Adamom.

Nosila je haljinu do ispod koljena boje lososa. Užasavala ju je pomisao kako će se preznojiti, pa je držala klimu na šesnaest i najjačoj ventilaciji. Obećavala si je kako se neće ponadati. Ne ovaj put. Ne više. Ne ni bilo koji drugi put. Prvi spoj je poput razgovora za posao. Samo nije više trebao biti ni to. Igra je poznata, igrači prozirni, a namjere kristalno jasne. Tu se neće odviti nikakva romantična priča. Uvjeravala se kako će joj ovaj spoj pomoći podići samopouzdanje. Adam nije bio jedan od onih plašljivaca. Djelovao je muževno i samopouzdano. Bio je stariji od nje tek nekoliko godina. Barem joj se tako činilo. Nije ga stigla pitati. Previše je uživala u onoj vožnji i njegovoj iscrpnoj i zanesenoj priči o plovilima. Kao da je bila u nekakvom filmu. Gluma. To je bilo sve. Pokušao joj se uvući u gaćice. Maštala je kako će mu možda i dopustiti, ali predobro se poznavala za to. Koliko god se pokušavala preodgojiti, to nije išlo glatko. Nije mogla otpustiti kočnice i zabavljati se, makar i za jednu noć.

Slušajući sve te depresivne priče svojih prijateljica, poželjela je otpustiti kočnice i samo uživati, makar i bez obaveza. Ma k vragu, bile su joj dovoljne i vlastite loše priče. Onaj glasić podsvijesti govorio je sve čega se mogao sjetiti ne bi li je preobratio i podignuo joj kvalitetu života, svjestan kako ovaj život kojim živi, nema ljubavne kvalitete. Nema ljubavi uopće.

Izluđujuće misli prekinuo je poziv. Korina. Zadnje što želi je otkriti kako negdje ide. Ali zove već drugi put i ne odustaje. Inače kad tako zove, znači da nešto nije u redu. Javi se.

"Nećeš vjerovati." Kaže. *Ako je nešto loše, hoću, još kako*.

"Što je bilo?" Pita, ali još prije nego što dovrši pitanje, Korina zadihano i u plaču nastavi.

"Idiot s kojim sam se čula i napokon trebala naći je skroz poludio!"

"Što je napravio? Koji tip?"

"Josip. Onaj s Tindera." *Jao ne opet neki s Tindera*.

"Korina... frajeri tamo samo traže seks, a oni koji kažu da ga ne traže, kažu to samo zato da te navedu na krivi trag... jer i oni traže samo seks. Naravno za to isto nisu sposobni, jer to zahtijeva nekakvo djelo, akciju, za koju mentalno, psihički, fizički i financijski nisu spremni."

"Da, ali s ovim sam se dopisivala tjednima. I napokon smo se trebali naći. Da bi mi pričao o svojem leglu pasa, šampionima. Netko ih je otrovao i sad je otkazao spoj. Toliko je poludio da je mene optužio kako imam veze s tim. Evo opet me zove. Vikat će na mene."

"Pa nemoj mu se javiti, kad nije normalan."

"Svidio mi se."

"Ali, Korina, dušo, on nije normalan. Luđaci ne mogu tek tako postati normalni. Ne odjednom. Ne treba ti to. Što je još rekao?"

"Rekao je da je pod urokom?"

"Molim?!"

"Da je pod urokom. Njegova bivša je bacila urok na njega tako što mu je svašta podmetala u hranu i piće. I sad mu je cijelo leglo pasa prvaka uginulo. Zato je malo otišao i sumnja na svakoga."

"Malo otišao?"

"Da... Znaš, možda sam i ja nešto krivo rekla, pa mu je to bio okidač."

"Ne, dušo, sigurna sam da nisi. Nitko nema pravo vikati na tebe."

"Vikao je, ali bilo je i istine u tome. Rekao mi je da je možda i mene netko urekao i da se zato ne mogu udati." Nastavila je zabrinuto i ubrzano disati, kao da ju je stvarno uspio uvjeriti u to.

"Vjerojatno nas je sve netko urekao. Dok smo u leglu idiota. Ispravak, prvaka nad idiotima. Zbog takvih prvaka su žene same, jer će radije biti same i živjeti osrednje, nego krajnje očajno s takvim dibidusima. Zato, slobodno ga blokiraj. U redu?"

"Aha. Gdje ideš?"

"Ha?"

"Kamo se voziš? Imaš spoj?"

"Ne. Idem s treninga." Slagala je spremno. Imala je novo pravilo: o spojevima više nikome ne treba, niti želi govoriti.

"Do tako kasno si trenirala? Jel bilo šta zgodno u teretani?"

"Ne baš. Gledala sam u trenera, a i takva znojna sumnjam da sam u stanju nekoga upoznati."

"Nemoj tako. Čitala sam da muškarci obožavaju znojne žene i da im se sviđamo kad smo najneuređenije u teretani. Podsjećamo ih na nered poslije seksa."

"Uf, ne sumnjam da žele i da taj nered same odradimo i da oni preuzmu zasluge za njega. Umorna sam. Pazi na sebe i ne javljaj se ovome više. Barem ne više večeras. Laku noć."

"Laku noć. Neću mu se javljati. Za danas dosta. Glupi Tinder. Obrisat ću ga." Rekla je i poklopila.

Sumnja se sad nastanila i u njezinim plućima, čineći joj zrak u njima težim. *Što zapravo znamo o muškarcima s kojima idemo na spojeve? Upoznajemo ih u najneprirodnijim okolnostima, trpimo njihove komplekse, iako su nam potpuni stranci, sve dok nakon svih tih loših spojeva napokon ne shvatimo, kako zapravo od početka nismo imali posla s muškarcima, nego s maminim iskompleksiranim mazama i sadistima. A sadizam i prijezir prema ženama, postali su pošast, koja se širi više i brže nego gripa. Jedina razlika je što gripa prođe, a ovo ukorijenjeno ostaje. I to su još sretne priče. Nesretne su one, koje završe u policijskoj postaji ili mrtvačnici, s kratkom povorkom skrbnika, koji su nekoć polagali nadu i požrtvovnu ljubav u taj mladi leš.*

Divila se onim naivnim ženama, koje sa svakim muškarcem mogu zaboraviti ono staro i početi ispočetka s novim nadanjima. Ona to više nije bila u stanju. Nakon toliko promašenih slučajeva, najbolje će biti sve u startu otpisati. Krenuti od kraja i ne očekivati, jer ništa ne namjerava ni ponuditi. Uzet će ono što joj se sviđa i više se nikada neće zaljubiti. To je odlučila još one večeri u Petrelli'su. Za ljubav više nema mjesta u njezinom životu. Toga će se i držati.

Njezin um i tijelo odražavali su to na sebi. Puder haljina, pripijena na strateškim mjestima, ocrtavala joj je tijelo i u njoj se osjećala poput Kleopatre. Duga crna kosa, ispeglana, glatka i sjajna, sve do stražnjice. Sandale čije ju je remenje zatezalo na gležnjevima, dok se ritmički kretala, podsjećalo ju je kako bi bilo divno kad bi joj neko tako stezao zglobove ruku, dok je golu i zarobljenu u strastima drži na krevetu. Po mogućnosti barem cijeli vikend. Tjedan bi bilo još bolje.

Parkirala je ispred vanjskog parkirnog mjesta vile na broju 91. Privrženost. Ljubav. Odanost. Povjerenje. U sve te ključne stvari može se pouzdati jedino od sebe. Drugi nisu imali mjesta u toj jednadžbi. Osim roditelja i sebe, bila je savršeno svjesna kako joj nitko drugi neće moći pružiti te za život biti temelje. Inače bi je obuzela tuga, ali sad je željela drugačije. Hrabro je stupila pred željezna vrata vile s kojom nije imala veze i na čijem je parkiralištu galantno stala i čekala je njega. Bio je mrkli mrak i morala je priznati kako rasvjeta na Dedićima nije bogzna što. Srećom, nije morala čekati dugo. Crni Porsche terenac već je pristizao. U prvi trenutak nije prepoznala kako je to Adamov prijevoz, ali kada je vidjela njegovu siluetu, koja je, unatoč pompoznom autu djelovala sabrano i jednostavno, bilo joj je jasno kako će se možda moći zabaviti s njim. Već večeras bi mogla pokušati svoju maštariju s njim, naravno, ako se ponudi. Ukoliko ništa ne inicira, neće ni ona. To će joj biti dovoljan znak da treba poduzeti nešto sa svojom prevelikom moralnošću. Tom nametnutom moralnošću.

Unatoč dojmu koji je ostavljao njegov pompozni auto, Adam je sasvim staloženo i nimalo pompozno izašao iz auta elegantno odjeven i poljubio Nessu u obraz. Zatim ju je primio za desnu ruku i poveo je prema svome autu. Kad joj je otvorio vrata i pridržao joj ruku da se lakše popne na povišenje terenca, zapljusnuo ju je val vrućine, što od ugodnog šoka, što od njegova umilnog parfema. Muškarac koji vozi takav auto, uglavnom nosi nekakav bolesno slatkasti parfem, koji ubija volju za životom, ali ne i on. Bio je umjeren, unatoč svoj neumjerenosti koja ga je okruživala. Sad joj je bilo jasno kako ju je vozio na onom ružnom skuteru, kako bi joj dokazao kako nije jedan od tih. Bila je voljna ostaviti prostora činjenici da ju je možda ipak želio samo obmanuti.

"Pitom si." Rekla je jedva zamjetno, ali posve sigurna u sebe i svoj zaključak, dok je Adam vezao pojas.

"Da?" Nasmiješio se. "Inače mi kažu upravo suprotno." Namignuo joj je. Odmah se osjećao loše zbog toga. To je tako otrcano. To rade olinaljci. Sad će misliti kako je potrošeni glupan.

"Ne." Samo je kratko odrezala i krajičkom oka promatrala njegovo čuđenje i zaintrigiranost. A bio je. Njegova znatiželja rasla je samim time što nije djelovala kao da je iščekivala njegove poruke, niti ovaj spoj. Kad ju je vidio, neki kotačić se u njemu pokrenuo i poželio ju je zaštititi. Nešto u njemu signaliziralo mu je kako se mora dokazati. Djelomično čak i ispričati za sve one neprilagođene s kojima dijeli spol.

"Ovo je tvoja vila?" Pitao je s nekakvim humorom u glasu.

"Misliš li da ću ti stvarno reći?" Odvratila je neodređeno.

"Ne. Ali, moram ti priznati kako nisam znao da smo susjedi." Rekao je, tražeći pjesmu pokazivačem na upravljaču.

"I ti živiš u Dedićima. Zgodno. Nisam te nikad vidjela." Nastavila je samopouzdano, sretna što nije pala već na prvom pitanju. Možda poznaje nekoga na toj adresi. Prekorila je samu sebe što nije parkirala malo niže, ispred adrese svoje buduće cimerice. Iako seli tek idući tjedan, trebala je ipak zagrijati teren. Ali nema veze, za prvi put, nije loše ispalo.

"Ni ja tebe."

"Otkad živiš ovdje."

"Kratko."

"Gdje si živjela prije?"

"Na Maksimiru."

"Gdje na Maksimiru?"

"Možemo sutra svratiti u Petrinjsku, pa da ti izlista MUP sve moje adrese." Nasmijala se. "Zašto pitaš?"

"To se zove razgovor. Ali nisam mislio da smo susjedi. Sad te držim pod povećalom." Pogledao ju je kradom, ali vidjela ga je i uzvratila pogled. Brzo ga je skrenuo natrag na cestu.

"Nessa, opusti se. Neću ti ništa." Nastavio je i probudio u njoj razočaranje. *Zašto smo onda ovdje?*

Vozio je smireno i staloženo, iako je očekivala divljanje. Moguće kako se nije imao potrebu dokazivati na taj način i to ju je intrigiralo. Muškarci koji se tako i ponašaju, najintrigantnija su vrsta koja postoji. A izumiru prebrzo.

"Je li ti mučno?" Pitao je nakon što je cesta već duže vijugala.

"Nije. Moj želudac tolerira tvoju vožnju." Na to se okrenuo i zadržao pogled na njoj, dok su čekali na semaforu. Čekao je sve dok ga nije pogledala.

"Lijepa si." Izustio je i utroba joj je poletjela u vis. Zadržala ju je u sebi, ali jedva. Nije imala snage odgovoriti mu, jer je osjećala podrhtavanje vlastitih glasnica. Samo mu je zahvalila smiješkom.

Činilo se kako mu je to bilo sasvim dovoljno. Već idući trenutak pokušavao je sakriti kako se nasmijao sam sebi od sreće što nije pokušala odbiti njegov kompliment. Bila je to jednostavna radost, ali njemu je značila.

"Prelijepa si za ovo večeras gdje te vodim. Nisam znao hoće li biti promašaj ili ne, ali ako ti bude nezgodno, prenijet ću te preko travnjaka." Rekao je dok je parkirao pred ljetnim kinom na Tuškancu. U prtljažniku je imao deku, veliku vreću s kokicama i bocu pjenušca s čašama i ledom u košari. Kad je otvorio vrata prtljažnika, sve je zatreperilo u njoj i nije mogla vjerovati da će se toliko potruditi. To nije bila tek obična kino večer. Bila je večer crno-bijelih nijemih filmova, koje je pod zvjezdanim nebom pratio filharmonijski orkestar. Svi su već bili posloženi i pribojala se kako neće moći pronaći mjesto za košaru i dekicu. Pogled joj je pao na posudu za led. Bila je mjedena i djelovala je antikno. Odnosio se prema njoj kao da je to nešto na što je naviknuo. Tražila je sitne znakove koji upućuju kako nije mislio ništa ozbiljnije od večerašnje kratkotrajne avanture, ali nije mogla iščitati baš ništa.

"Hoćeš moći?" Nadignuo je upitno desnu obrvu, a Nessa je samo kimnula. Zapravo je željela pronaći razlog zbog kojeg bi je prenio preko travnjaka, ali već je imao pune ruke posla. Iako je posegnula za košarom i ponudila se prenijeti je, samo se nasmiješio i odmahnuo glavom.

Krenuli su bliže, prema platnu. Zaštitari su uklonili znak "rezervirano" kad im je kimnuo. Zatim je raširio dekicu po travnjaku i posložio bocu, čaše, antiknu posudu s ledom i rukom joj gestikulirao da sjedne. Tek nakon što je, uz njegovu neočekivanu asistenciju, pomalo nespretno sjela, pridružio joj se i on. Glatko je otvorio pjenušac i utočio ga u čaše s ledom. Nekoliko djevojaka koje su sjedile blizu njih, krišom su ga pogledavale i odmjeravale.

Ovo je tek dobro uigrana predstava. Neću nasjesti. Krišom je pogledavala u njega i pravila se da ne primjećuje sve te poglede žena, koji su bili uprti prema njemu. Osjećala se nevidljivom i ugroženom.

Po prvi puta to ju je intrigiralo. Bio je to izazov i zagonetka koju mora riješiti. *Je li ovaj muškarac tek puki zabavljač ili nešto više*? Sve u njoj željelo je upravo ovo posljednje.

Dok se borila s pitanjima iz minute u minutu i pokušavala uživati u filmu, Adam je promatrao njezinu reakciju na pogled koji joj je uputila njegova bivša djevojka. Znao je da je prepoznala taj zlonamjerni pogled, ali nije na njoj vidio veće znakove nelagode. Sviđalo mu se takvo samopouzdanje. Čak i da je glumila, bilo je jednako privlačno.

Orkestar je pojačavao dojam i komične elemente filma, a on je želio ispreplesti svoje prste s njezinima. Nije bio siguran želi li je samo večeras ili na malo dulje, ali osjećao je da ni na što kratkotrajno ne bi pristala. Previše se trudila ostaviti dojam hladnokrvne djevojke s Dedića. Toliko jako da joj nije želio pokvariti igru. Samo, bilo bi jednostavnije da nije stala ispred njegove kuće. Da su ostali tako još nekoliko trenutaka, sigurno bi njegov stariji brat već provirio kroz prozor, ali otišli su na vrijeme. Nije mogao odgonetnuti je li lagala zbog adrese zato što se boji reći mu pravu ili se srami svoje adrese. Razmišljao je o svim mogućim razlozima. O tome kako se srami svoga doma i da si vjerojatno ne može priuštiti bolje, jer želi sve zaraditi svojim trudom i radom. To mu se sviđalo, ali isto tako želio je upoznati pravu Nessu, ma koliko joj neugodno bilo. Želio ju je otkriti malo po malo. Razotkrivati sve njezine slojeve, jer je predosjećao kako ih ima puno. Zna da s ovim pompoznim gluparijama tek malo kupuje vrijeme, prije nego joj dosadi. Mogao ju je zamisliti kao površnu osobu, koja traži nešto duboko, a sama nudi mrvice. Ne, pustit će joj da mu se otvori, a potom krenuti još dublje. Želio ju je upoznati. Pravu nju.

Dok je mislio o njoj, shvatio je kako je već uronio previše u to. Možda mu se ipak sviđa za više od jedne noći. Ako potraje i nekoliko mjeseci, mogao bi to biti osobni rekord. Svejedno, pokušat će spavati s njom još noćas. Želi ju vidjeti golu i prelaziti požudno po njezinom tijelu. Otkriti miris svih njezinih dijelova tijela.

"Ne! Počinje kiša." Rekla je Nessa pogledavši prema nebu.

"Mislila sam da neće noćas. Bilo je tako vedro i puno zvijezda." Nastavila je.

Kiša je počela još jače i ljudi su ustajali sa svojih prostirki i bježali natrag prema svojim autima.

"Ne brini, neće nam ništa." Rekao je i prebacio ruku preko njezinih ramena. Želio ju je privući k sebi, ali nije imao hrabrosti. Inače ga hrabrost ne bi tako lako napustila, ali sad je nešto u njemu oklijevalo.

Nessa je ostala sjediti, dok je kiša lijevala po njoj i svim stvarima koje su ponijeli. U jednom trenutku Adam se ustao i primio ju za ruku, kako bi joj pomogao ustati. Želio je da ipak odu natrag u auto i pokušaju gledati film iz njega. Ona je ustala i smijala se glasno užurbanom orkestru, koji je panično spremao instrumente i napuštao svoju poziciju.

"Stvarno? Rugaš im se nakon što su tako dobro svirali?"

"Ma ne, smiješno mi je ovo. Do maloprije smo se smijali nespretnjakovićima u filmu, a sad se nama događa neugodnjak." Nastavila je uz osmijeh. Dok je to govorila, trubaču je pisak trube upao u blato, koji, što od mraka, što od kiše, nikako nije mogao pronaći. Trapavo je opipavao prstima po tlu, ali je naposljetku odustao i dao se u bijeg, pred još većim potopom s neba.

Kosa joj je bila mokra i slijepljena za leđa i ramena. Cipelama je pokušala grabiti s trave prema betonu, ali potpetice su joj propadale u omekšano tlo i zakopavale je dublje. Inače bi je to frustriralo, možda čak i rasplakalo, ali sad se nije mogla prestati smijati. Čak joj se i šminka malo razmazala na putu do auta. Brisala je mrlje maramicom, promatrajući svoj izraz lica u zrcalu auta. Do maloprije je pokušavala otrati nanose blata sa svojih cipela i nije bila ni svjesna koliko se smočila. Sad joj je pak bilo previše hladno i drhtala je.

Adam je upalio grijanje i brisali su se maramicama, prvo po licu, a zatim je prolazio i ispod polo majice. Nessa ga je promatrala bez imalo skrivanja. Njezina haljina zalijepila joj se na kožu i ocrtavala je njezinu boju tako vjerno, da se i nakostriješenost na mjestu dlaka, mogla jasno vidjeti. Promatrao je razotkrivene dijelove Nessina tijela i pogled na njih mu je dražio misli. Želio je spavati s njom. Želio ju je ljubiti, još od onog trenutka kad nije niti trznula na prijeteće ženske poglede na sebi. Samopouzdanje i plahost bile su suprotnosti, koje je spajala u jedinstvenu vrlinu.

Promatrala je svoje lice, dok se napokon iza njih nisu upalila svjetla auta, koji je bio na odlasku.

"Hoćemo i mi?" Pitao je i nadao se kako neće pristati.

"Možemo dati kiši priliku da se izgubi. Bit će lijepo i bez filharmonije." Rekla je i nakrivljeni smiješak na Adamovu licu je živnuo.

Sjedili su tako neko vrijeme u autu. Glazba na radiju je svirala. Dahom su zamaglili stakla auta i popravljali si odjeću. Nessa je brisala blato s potpetica.

"Oprosti, nisam ti htjela uprljati auto."

"Nema veze." Rekao je i nesvjesno su mu se ruke našle na njezinom vratu i kosi. Nije se odmaknula. Samo je ukipljeno promatrala razvoj situacije. Približio joj se s namjerom da je poljubi, ali nije više znao je li to pametno. Osjećao se nespremno za ovu blokadu koja ga je obuzimala.

Nessa je spustila pogled na njegove usne i bila spremna osjetiti ih, ali nije imala dovoljno hrabrosti nagnuti se prva. Mislila je da zna što želi, ali više nije bila sigurna u to. Kad bi se barem on prvi ohrabrio. Kao da je čuo tu njezinu misao i približio joj se tako da im se dah počeo miješati. Svaki njezin izdah osjećao je sve do svojih prepona. Sramežljivo je spustila pogled dolje, prema njegovom trbuhu. Bio je tako ravan i utreniran. Nije ga morala skinuti kao bi toga bila svjesna. Sve što se naziralo ispod njegove polo majice za nju je bilo hladno oružje.

Pleteni ukras na njezinim svilenim gaćicama, nazirao se kroz mokru haljinu i zamišljao ju je golu. Nije mogao gledati nigdje dalje, jer je taj maleni dio nje okupirao sve njegove misli. Pitala se što je to u

vezi nje, da toliko oklijeva. Bila je sklona povjerovati i da je se boji. Možda ipak nije njegov tip. Inače bi se predala sumnjama i dopustila da joj to uništi večer, ali učinila je suprotno i nasmiješila mu se u znak odobravanja daljnjeg koraka.

"Prelijepa si." Šapnuo je s uzdahom.

"Hvala, plašljivče." Nasmiješila se opet, a oči su joj zaiskrile pod bukom izlijevanja kišnih kapi.

Njezina primjedba pogodila ga je, ali i zaintrigirala u isto vrijeme. Prelomio je sa strepnjom i poljubio je. Imala je okus po pjenušcu i malinama. Mirisala je na proljetni koktel limuna, ruže i ambera, a to ga je uzbuđivalo. Zamišljao je da joj dira i trga gaćice s pletenim dezenom, ali nije se usudio spustiti ruke ispod njezina vrata. Prstima je krenula prema gumbu njegove košulje, ali se vratila natrag. Oklijevanje usred poljupca nije bilo uobičajeno za nju, ali sad se osjećala shrvanom od ovog poljupca. Polagano je ušao jezikom i dodirnuo joj njime prvo kut usana, a zatim nepce. Taj lahorni liz koji je napravio u njezinim ustima, dignuo ju je u nebo. Nadala se kako neće osjetiti koliko joj jako udara srce. Bojala se da ne iskoči iz prsa. Ako se onesvijesti u njegovom zagrljaju, nikad ga više neće moći pogledati u oči.

Tišina poslije poljupca u kojoj još odjekuje zvuk njihovih udisaja i onaj tihi meki zvuk razdvajanja usana, prekinuta je silinom kiše koja se nastavila izlijevati.

"Ovo je strašno." Kaže.

"Oprosti, mislio sam da će ti goditi." Odvrati i prijeđe palcem preko njezinih usana.

"Mislila sam na kišu."

"Znam." Nasmije se.

Svi oko njih već su odavno otišli. Taj poljubac kao da je trajao cijelu vječnost. Iako se nadao da će tako djelovati na nju, dogodilo se da od poljupca on ne osjeća vlastite noge. Usne su joj tako meke i ljupke. Nije ni sanjao da je sposoban za takve sladunjave misli, poput ovih koje ga opsjedaju sad i roje se u njegovoj glavi.

"Moramo se maknuti s ovog mjesta. Negdje na uzvišenje." Kaže i pokrene motor.

Stakla se sporo odmagljuju i kad se napokon odmagle, vide kako je i projekcija prestala.

"Sad mi duguješ film. Kraj ovoga me zanimao."

Adam je pogleda, ali užitak mu spriječi uporna zvonjava mobitela. Odbije poziv još jednom. U Nessinoj glavi, odbijanje poziva znak je za uzbunu. Sigurna je da ima nekoga. Iako mu želi jasno dati do znanja kako ne želi biti na ovom spoju, ako je zauzet, odlučila se boriti protiv tog pravila. Neće ga pitati, niti mu išta dati do znanja. Čekat će prvu slobodnu priliku i pretražiti mu mobitel. Morat će igrati tako, jer želi vidjeti s kime ima posla. A jasno je kako će je se morati riješiti.

Mobitel se ponovno ugasi i Adam ga naposljetku isključi. Samo ga je pogledala s dvosmislenim smiješkom. Željela mu je reći da se slobodno javi, ali onda bi pridavala pozornosti toj drugoj, a to je loša taktika.

Nanosi kiše omeli su ih u romantičnom razgovoru, koji se trebao nastaviti nakon Adamovog skrivanja mobitela. Vozio je prema bilo kakvom povišenju gdje bi mogli parkirati na sigurnom, ali nije ga nalazio. Iako nije željela priznati, Nessa se već pomalo plašila. Činilo se kako lijeva još jače i HAK je preko radija upozoravao vozače da ne kreću na put, jer je rizik od odrona i nesreća velik. Samo slušajući izvanredne vijesti na Anteni Zagreb, naježila se.

"Ne brini se. Ovdje smo sigurni." Rekao je dok se zaustavljao na brijegu. Jedva se uspeo na njega. Nanosi su bili jaki, ali gore je bila betonirana ravnina. Sada su mogli samo čekati da se sve stiša i nastaviti razgovore. Nijedno više nije znalo koja je tema bila prije nego što ih je snašla ova prirodna katastrofa, ali sad se razgovor preselio na događaje oko njih. Aute koji kližu po cesti, a neki od njih sudjeluju u lančanom sudaru, ljude koji su izašli prošetati psa i sada nisu mogli doći natrag kući. Velika grana drveta iznad njih se odlomila i udarila u krov Adamova auta.

"U redu je. Dobro smo." Rekao je i primio je za ruku, nakon što je poskočila i vrisnula.

Uplašeno ga je primila za ruku i posramila se zbog svoje izravnosti i plašljivosti.

"Zna ovako biti, ali nije već dulje vrijeme. Proći će." Nastavio ju je smirivati, jer je zanijemila.

Na cesti ispod brijega, projurilo je vatrogasno vozilo. Oboje su se trgnuli. Preostalo im je samo čekati. Čekati dok se napokon sve ne stiša. Adam je ponovno otvorio bocu i natočio joj pjenušac. Nije želio piti, za slučaj da ih zaustavi policija, ali činilo se kako će Nessi malo hrabrosti trebati.

Ostali su tako satima. Satima u strahu i razgovoru. Privila se uz njega i slušala kako je smiruje i priča o svome tjednu. Nije ni znala koliko je samo zaposlen. Osim prodajom plovila, bavio se i građevinom. Stalno je bio negdje. U jednom trenutku više nije znala pokušava li ju impresionirati ili je čisti radoholičar.

Pisala je članke o nekim ljudima koje bi mogao poznavati i nadala se kako će joj otkriti nešto što bi mogla upotrijebiti u članku. To možda nije fer ni moralno, ali život bez starih pravila tako je zahtijevao. Sumnje su bile istinite. Za jednog njegovog poznanika, za kojeg se već duže vrijeme sumnjalo na pronevjeru novaca u gradnji, prema njegovoj priči vidjela je da je bila na dobrome tragu.

Nessinu slagalicu u glavi sad su prekinule munje i gromovi, koji su udarali u sve što im je bilo na dohvatu. Bujica vode nosila je stvari, jednu prikolicu i automobil. Ljudi su u panici bježali. S brijega na kojem su se nalazili djelovalo je kao da gledaju nekakav apokaliptični film.

Adam se pitao je li neukusno iskoristiti ovaj trenutak kako bi je nastavio ljubiti. Usred svega ovoga, činilo se kako je to jedino što je želio. Držao se više pod kontrolom nego inače. Procijenio je kako je potrebno puno strpljenja s njom i da mora slijediti njezin ritam.

To mu nije previše smetalo. Pomalo su mu dosadile žene koje ga žele impresionirati i pri tome djeluju agresivno i gladno. Iako, još uvijek nije bio siguran želi li i Nessa impresionirati njega ili mu ne govori previše o sebi, jer je jedna od onih paranoidnih žena, koje u svemu vide priliku za opasnost.

Okrenuo se prema njoj, a ona je već promatrala njegovo lice. Mislila je kako će proći neprimjetno, ali sad ju je uhvatio na djelu. Brzo je skrenula pogled prema poplavi i vriskovima ispod brijega, ali njegov kažiprst već je bio na njezinom pramenu kose i micao ga je s lica. Pokraj njih je protutnjalo jedno vozilo hitne pomoći. Ipak, oboje su se nadali kako će ipak ovo nevrijeme uskoro proći.

Zaključanih usana, polako su istraživali jedno drugo, laganim pokretima. Utisnuo joj je poljubac i lagano razmaknuo usnice. Bile su tople i tako mekane. Slušali su glazbu u autu i ljubili se tako jedno vrijeme, nakon čega se odmaknula od njega.

"Jesam li napravio nešto krivo?" Pitao je.

Nessa je samo odmahnula glavom. Nije bila spremna toliko dugo vremena provesti s njim na prvom spoju.

"Više se ne smijemo vidjeti. Tko zna kakva bi se katastrofa dogodila iduću put." Nasmiješila se.

"Sad si i ti plašljivica. Možda bi baš trebali izazvati sreću. Tko zna, možda bude još zanimljivije." Rekao je i upalio vozilo.

Sad se nevrijeme stišalo i mogli su polako krenuti. Spoj od četiri i pol sata nijednome nije bio u planu. Kad je ponovno upalio mobitel sve je pljuštalo od poziva i poruka, ali nije se obazirao previše na to. Povratak na Dediće trajao je idućih sat vremena, zbog silnih poplava koje su morali obilaziti. Gotovo svaki podvožnjak bio je preplavljen ogromnim količinama vode, koje kanalizacija nije mogla upiti.

Svo vrijeme slušali su glazbu na radiju i pričali o poslu, putovanjima, svakodnevici. Shvatili su da imaju dosta toga zajedničkoga.

Kad je napokon parkirao na prilazu vlastite kuće gdje je Nessa ostavila svoj auto, već su oboje bili pomalo umorni.

"Eto, dovezao sam te pred vrata." Rekao je.

"Da. Možda su to baš moja vrata." Odvratila je i upala u njegovu zamku.

"Mogla bi biti." Odgovorio je i prešao prstima po njezinoj kosi.

"Ovaj tjedan sam zauzet, ali mogli bi se vidjeti poslije toga?" Rekao je i na te riječi joj je pozlilo.

Znala je što to znači. Sad prelazi na neku drugu, a nju će ostaviti tek za rezervu. Tako to obično bude.

"Ako budem slobodna, možda bi i mogli." Rekla je zaigrano, svjesna kako je ovo očito bio njegov maksimum. Pričekala je pred vratima dok se nije odvezao i potom otključala vrata auta. Srećom ovo nevrijeme ga je zaobišlo i bio je samo dobro opran.

Dok se vozio jedan krug po svome kvartu, dajući joj priliku da se izvuče iz svoje nevine laži, kopkalo ga je i dalje zašto je lagala. Pomislio je čak i na to kako bi je mogao slijediti, ali zaustavio je te misli u posljednji tren. Nije želio biti jedan od takvih paranoika.

*

Otvorila sam oči radosna i puna života. Svjesna kako je ovo moje posljednje jutro pokraj pruge. Sve stvari već su bile spremljene za selidbu i jedva sam čekala krenuti. Uzela sam slobodan dan na poslu, kako bih sve izorganizirala. Pila sam kavu iz jedine preostale šalice i čekala kombi za selidbu.

Cijelu noć nisam mogla zaspati. Mislila sam o selidbi, svojoj novoj cimerici, o Adamu. Da, nažalost i o njemu. Sviđa mi se sve u vezi njega, osim toga što je zauzet. Iako nemam konkretnih dokaza za to, skriva mobitel kao zmija noge i nema se tu što drugo misliti. Google tražilica me posve iznevjerila po tom pitanju. Sinoć sam pretraživala sve o njemu i sve priče u vezi poslova se poklapaju. Jedino nisam uspjela pronaći ništa o njegovoj trenutnoj djevojci. Povezivali ga jesu s nekoliko žena, ali ništa veće i nikada ništa nije potvrđeno s njegove strane.

Danas se neću opterećivati s tim. I tako me je otpilio tek za idući tjedan. Zbog toga mu nisam ni odgovorila na poruku za laku noć. Nema pravo na to. Ne mogu vjerovati kako se tako naivno tješim s tim. Kao da muškarce briga za takve sitnice.

Kad je napokon kombi s mojim stvarima stigao put Dedića, moje cimerice nije bilo ni na vidiku. Samo je prema dogovoru ostavila ključ ispod lončanice na prozoru i tako sam ušla i smjestila se unutra. Sve je bilo beskompromisno čisto. Nije lagala da ima spremačicu. Svjesna sam da je nisam dovoljno istraživala i da je čak nisam pitala ni čime se bavi. Željela sam samo pošto poto nestati iz onoga stana i uklete zgrade. Primijetila sam kako smo se provezli pokraj one vile kraj koje sam sinoć parkirala. Eto, ako se ikada više vidimo, neće moći reći da sam lagala. Ovo je napokon i moja ulica.

Kad su sve stvari bile ostavljene unutra, krenula sam s raspakiravanjem i slaganjem svega u svoj dio stana. Povremeno bi mi misli ukralo sjećanje na ono ljubljenje s Adamom i opijajući zvuk naših usnica.

"Dakle želite mi reći da već imate spreman novi roman?" Rekla je moja urednica, koja je odbila knjigu mojih kolumni, zbog uvažene autorice starlete Bimbi.

Djelovala je previše iznenađeno. Kao da nije mogla povjerovati da sam i ja u stanju napisati nešto komercijalno, što će narod zbog neupitne kvalitete cijeniti.

"Ono što sam pročitala, čini nam se svima ovdje prisutnima, kako ima puno potencijala." Rekla je.

"Naravno, morat ćemo se ograditi od potencijalnih tužbi, kao i možda promijeniti naziv." Nastavila je.

"Da, slažem se. "Dnevnici" su prejednostavni. Što kažete na "Kokainski dnevnici tatine princeze"?" Nastavila sam posve svjesna svojih notornih gluposti, koje izgovaram. Tekst sam napisala prije nekoliko hladnih noći, kad sam imala izbor plakati nad svojom sudbinom ili joj se narugati. Spletom okolnosti odlučila sam se za posljednje. Nisam ni znala koliko brzo mogu smišljati nelogičnosti i površnosti. Možda ipak nisam potpuni literarni promašaj.

Cijeli tim u sobi za sastanke kao da je poludio na te riječi. Oči su im zablistale, a u njima se vrtio broj naklada, koje su se očito trebale vinuti u nebo.

Zadovoljno su kimali glavama, a moja urednica zapisivala je njihove ideje. Sjećam se kad sam bila na sastanku za prvu knjigu, nisam ostala u uredu dulje od petnaestak minuta i sama sam bilježila sve sugestije u svoj rokovnik. Urednica je tada nervozno lupkala noktom po satu, a moj želudac me podsjećao na to da sam iskoristila svoju dobrodošlicu.

Sada je pak situacija bila malo drugačija. Satima su mozgali ideje i razrade, a nekoliko njih ponudilo se tipkati dok im ja nepovezano diktiram još neke od svojih ideja, koje su mi sinule dok sam čekala u predvorju izdavačke kuće.

Inače im ne bih rekla takve vulgarne i tračerske teme, ali činilo mi se da im upravo one odgovaraju. Tko sam ja da bih nekome određivala ukus, pogotovo ako mi pisanje takvim stilom ide lako.

Izlazim samopouzdana nakon sastanka s uredništvom. Da, sad već imam i cijeli tim urednika. Taksi dolazi po mene i sve o čemu razmišljam je kako sam upravo potpisala ugovor za knjigu koju sam napisala u tjedan dana. Knjiga se bavi prljavim rubljem građana u kojoj su svi prikazani kao jedan veliki bordel s prostitutkama, svodnicima, mafijašima, konzumentima opojnih droga širokog raspona, koji se bave međusobnim konfliktima i osvetama. Puno imena bit će preinačeno u fikcijska imena, kao i moje. Moj jedini uvjet bio je da ga objavim pod pseudonimom. Nikada ne bi željela da se nešto tako prizemno i vulgarno nalazi pokraj moga imena. Dogovorili smo čak i da me profesionalno maskiraju kako na predstavljanju knjige nitko ne bi prepoznao da se radi o meni. Ipak, trebam pogledati svojim kolegama u oči. A kao autorica knjige, koja će stajati policu uz policu starletinom, umrla bih od srama čak i po svome novom životu bez pravila.

Taksist se žali kako je velika gužva prema Dedićima. Samo ga smrknuto pogledam nadignutih obrva i on prestane sa svim komentarima. *Nitko te nije tražio za mišljenje. Šuti i peglaj uzbrdo*.

Na izlasku iz auta plaćam mu točno u lipu. Inače bih bila ljubazna i ostavila mu barem nekoliko kuna napojnice, ali takav lapsus više mi se neće dogoditi. Preuzima točan iznos i sve moje kovanice. Dok zatvaram vrata, hvali pogled na brežuljke i želi mi ugodan dan. Odlazim bez pozdrava. Ipak sam sad na tamnoj strani i moram se držati toga.

Nisam ni ušla u svoj novi stan, kad mi zazvoni telefon. Urednica.

"Evo mi smo razgovarali i jako smo uzbuđeni. Imat ćeš predstavljanje knjige za tri tjedna, najkasnije. Tako nam je drago da smo se napokon sporazumjeli." Rekla je.

Idućeg jutra stigao mi je izdavački paket koji pretpostavljam dobiju samo zvjezdice izdavačkih kuća - wellness paket za dvoje u Hiltonu, kolekcija kozmetike za cijelo tijelo i datum sa šminkerom i frizerom za slikanje za naslovnicu knjige.

Na putu do posla zadovoljno zaključujem kako sam dovoljno učinila za jedan slobodan dan od posla. Stižem u ured, a tamo me čeka poplava mailova i razgovor kod šefice. Taman kad sam pomislila kako je sve napokon krenulo u životu.

Sjedam u njezin prazan ured i pripremam priču kako radim na nekoliko političkih priča, od kojih jedna uključuje i gospodarski kriminal. Ovu posljednju tipkala sam cijelu noć. U pauzama, kako bih se malo oporavila, dovršavala sam članak za koji se nadam kako nikada neće ugledati svjetlo dana nijednog portala, a kamoli ekrana - starletina burna noć u gradu. Nova plesačica u usponu, koja je ujedno i dizajnerica vaginaleta i personaliziranih naljepnica za gaćice i grudnjake izazvala je pravu pomutnju u narodnjačkom klubu u centru Zagreba. Uhvatili su je s kokainom i u klinču usred još jedne večeri prostitucije. Kolega mi je rekao kako će članak zabaviti moju šeficu, dok napokon ne stignem dovršiti svoj pametno raskrinkani slučaj gospodarskog kriminala, izvlačenja novca iz tvrtke i iz europskih fondova s namještenim natječajima.

Ni on ni ja nismo bili svjesni kako ćemo upravo tom bizarnošću unaprijediti moju karijeru. Iako smo se svojevremeno bavili pravim vijestima, u manje od godinu dana prometnuli smo se u totalno smeće, da na posao ulazim i izlazim s ribičkim šeširićem umjesto škarniclom na glavi. Jedina dobra stvar je što smo, zbog značajnog interesa i tiraže svi dobili izvjesno povećanje plaće i postoji čak šansa da nećemo morati raditi do groba, nego tek do razumne mirovine od sedamdeset i dvije godine. A to je, moramo priznati, golemi uspjeh. Mirna mirovina vrijedi više nego dostojanstvo. Ili se barem tako tješim svake večeri prije spavanja, kad se prisjećam da sutra moram opet na taj sramotni posao.

"Dakle." Počela je šefica uz znatno oklijevanje, radi stresnijeg učinka na mene.

"Iako si u posljednje vrijeme odsutna, ovaj puta imaš opravdanje. Od svih promašenih priča, ubola si onu pravu. Ne mogu vjerovati da je bježala iz kluba bez gaćica i s kokainom pod noktima. Ljudi će se ubijati da što prije kliknu na naše stranice. Nessa, zaslužila si povišicu. Kriza je, a mi cvatemo!" Zaključila je pobjedonosno i bez imalo srama. Nema veze, ja sam se sramila dovoljno za obje. Da sam ja voditeljica i na njezinom mjestu, prije bih si kupila štrik i zavezala si ga oko vrata, prije negoli bih objavila takvo smeće. Ali očito je da ta odluka nije na meni. Doduše, da sam ja na njezinom mjestu, vjerojatno bi nas netko dignuo u zrak zbog mojih čeprkanja po zabranjenim pričama i niskoj tiraži koju bi imali moji pametni članci. Bojim se da u ovom vremenu jednostavno nema mjesta za moj ukus.

Vraćam se gotovo uplakana za svoj stol i primjećujem na sebi zavidne poglede svojih kolega. Krivo im je što se i oni nisu našli na meti dojave vlasnika narodnjačkog kluba. Ni ja se ne bih našla da mi se jedna kolegica pravnica nije pojavila u tom narodnjačkom klubu svaki vikend i upoznala me s

vlasnikom na jednoj od naših subotnjih kava. Kad se samo sjetim da nisam željela ići te subote na Cvjetni, jer mi se od njega grči želudac i jer jednostavno ne vidim poantu toga cirkusa.

Službeno je, svi u meni vide površnu glupaču. Zaklinjem se samoj sebi s novim pravilima da ne smijem više mariti za to. Možda i nije tako loše biti površna glupača. Netko mora biti i to.

"Jesi li dobro?" Pita jedan, još uvijek neinformirani kolega, prije nego me i on zamrzi zauvijek.

"Jesam. Hvala." Odvratim, jer bojim se reći išta više od toga. Ako kažem bilo što protiv priče ispast ću anarhist, a ako se pak pretvaram da sam zadovoljna ishodom, glupača. Čini mi se da sam glupača u oba slučaja.

"Ne brini se. Takav nam tempo diktiraju. Šuška se da su prijetili promjenom glavne urednice." Šapne i prstom pokaže na šutnju.

Znači istina je. I moja urednica pleše kako joj drugi sviraju. Stvarno sam naivna kad sam mislila da može drugačije. Nadam se da se i njoj diže želučana kiselina na ovakve priče koje skupo prodajemo.

Poželim se čuti s mamom. Tako mi nedostaje. Ali umjesto poziva pošaljem joj poruku. Nisam svojima rekla ni da sam se selila. Možda je tako i bolje. Samo bi se pitali jesam li se sramila stana koji su mi pomagali plaćati. Sramotno za mene, ali ni za stan pokraj tračnica nisam imala novaca. Nemam ni za ovaj, nešto skuplji. Nadam se kako će moja nova knjiga uskoro promijeniti sve to.

Propustila sam važnu obavijest - imam propušteni poziv od Adama. Tijelom mi prođe i paraliza i elektrošok. Ufff... oni poljupci. Da je barem trajalo još dulje. Nije čekao idući tjedan da mi se javi. Pošaljem mu poruku, ali on odmah odgovori pozivom na nju.

"Hej... šta ima? Jesi na poslu?" Pita, a u pozadini se čuje klik-klakanje ženskih potpetica. Naivno brojim kao da mogu izbrojiti koliko parova ženskih nogu ima oko njega. Zar je važno? I tako me ne zanima zauzet. Da ne govorim kako još uvijek čekam priliku pretražiti mu mobitel.

"Hej, evo upravo radim na još jednoj priči." Kažem i čekam.

"Hoćeš li imati vremena večeras za večeru? Raniju. Obećajem da ću te na vrijeme pustiti u krevet."

"Nažalost ne stignem. Imam već nešto dogovoreno."

"Da? Ili se samo ljutiš što sam te mislio prebaciti na idući tjedan? Imam puno posla, ne lažem ti." Zastao je.

"Vjerujem ti. Možemo se čuti za neki drugi put."

"Sutra?"

"Ne budi tako očajan. Bar me malo drži u neizvjesnosti." Odvratim i pomislim da sam sad stvarno sve uprskala. S druge strane linije čuje se smijeh.

"Sviđaš mi se. I sad mi je krivo što sam ti to rekao preko telefona." Odvrati i zacrvenim se kao da sam upravo saznala da sam u drugom stanju. Imam dojam da svi oko mene znaju da sam počela gajiti osjećaje za njega. Ne. Neću se zaljubiti. Prije svega zato što sam gotovo savršeno sigurna da to više nisam u stanju. Ne nakon svih tih glupih i tragičnih ljubavnih priča koje sam čula. A koje nemaju ništa s ljubavi.

"Na tebi je da kažeš dok još imaš priliku za to. Čujemo se."

"A ja tebi?"

"Ja ne radim stvari zbog kojih mi je krivo kasnije, pa ću ti reći u lice, ako se tako osjetim."

"Sutra imamo nekakav domjenak s partnerima i svi vode svoj plus jedan. Hoćeš li biti moj plus jedan?" Pita i zastane mi gutljaj kave u grlu.

"Mislim da ću sutra biti slobodna." Čim izgovorim, sjetim se da sutra imam fotografiranje za svoj prvijenac. Nema veze, pričekat će me. Mi treš novinari jako smo zauzeti.

"Odlično. Dođem po tebe oko devet. Gdje te pokupim?"

"Dedići."

"91?" Kaže i smije se.

"Ne. 72."

"Aha. Znači ipak sam dobio pravu adresu. Napokon." Kaže i završimo razgovor.

*

Nakon napornog dana i bavljenja nezanimljivim pričama od kojih odumiru moždane stanice i sama sam pred umiranjem. Sjedim pokraj Tare i Korine i čekam lutkarsku predstavu.

Tara je odlučila upoznati nas sa svojim novim dečkom, kojeg je upoznala preko Tindera, samo nam taj djelić informacije nije željela reći. Rekao nam je on, kad se pokušavao opravdati da nije jedan od onih luđaka kakvi se uglavnom tamo mogu upoznati.

Ne znam za Korinu, ali meni je još u glavi odzvanjala Tarina izjava kako je lutkar jako dobar s prstima. To je nešto što ni litre alkohola neće izbiti iz mene. Da ne spominjem kako večeras ne pijem, jer moram ličiti na nešto sutra na slikanju.

Lutkarska predstava je očajna. Žalim što ne mogu piti. Tarine oči sjaje od radosti, vjerojatno pri pomisli na njegove prste u lutki. Pri pomisli na njegove prste u lutki obuzme me mučnina i slabost. Ovo ne bi smjelo imati nikakve veze s djecom. Ipak, njegova ruka ima veze i s ovom i s ostalim dječjim

predstavama. Ohrabrujem se spoznajom da bi ova strava trebala završiti u devet. Tara me pita kako uživam u predstavi. Samo se nasmiješim i stavim kažiprst preko usana. Da ne ometamo pričom.

Korina se smije bez imalo zadrške i polako nazirem kraj jednog prijateljstva. Ali što ću, moram izdržati. Tara mi je draga, samo ne volim licemjerje. Rekla je kako nije očajna da ide na Tinder kao mi, a našla je tragediju upravo odande.

Lutkarsko sijelo završava iza devet i sve što želim je povratiti si u usta. Naravno, dolazi na upoznavanje i Tara ga oduševljeno upoznaje s nama. Sada kada drži u ruci čašu, utjeha je u tome da više neće glumiti. Barem ne večeras.

Gledati takvu lutkarsku predstavu je pretpostavljam kao da moraš skrivati napadaj stjenica. Tvoje tijelo fizički se odupire i muči, a mozak odumire rapidno. Počešao bi se mahnito svuda, jer te luđački svrbi, a ne smiješ, da ne ispadneš šugav.

Djevojke su u sebe pokušavale strpati što je više gratis koktela moguće. S obzirom na presjek gostiju, izbjegavala sam i hranu. Kasnije su me zvale na piće, ali rekla sam im kako me sutra čeka previše posla i da se moram naspavati. A i ne pije mi se najjeftinije vino niti voda iz bokala. Nisu previše negodovale oko toga, već su pobjegle za društvom ostalih lutkara u neke nove pustolovine. Pobjegla sam dok me netko nije uslikao na ovome i ovjekovječio moj trenutak sramote. Takvih trenutaka bilo je sve više u posljednje vrijeme, ali osjećala sam kako bolja vremena dolaze.

Povratak u moj novi luksuzni stan značilo je još jednu večer u samoći. Cimerica nije bila u stanu niti dana. Stalno je negdje lutala i pitala sam se je li možda i ona sama nekakva osoba koja bi zanimala moju redakciju.

Možda bih još malo razmišljala o toj mističnoj osobi s kojom dijelim krov, ali u glavi sam opsesivno vrtjela priču s Korininog spoja. Ovo je priča tipična za Tinder, samo ne potječe odande, već iz jednog drugog od najvećih izvora strave i užasa - dogovorenih spojeva.

Ako je netko ikada bio na takvoj katastrofi, ne trebaju mu ni dvije zdrave sive stanice da shvati kakva priča slijedi s jednog od takvih. Ukoliko je neki sretnik na ovome svijetu uspio neometano do sada živjeti kao izuzetak od takvih, svaka mu čast i slava. Njezin je spoj, na spoju s njom, pronašao ljubav svog života, ali o tome malo kasnije. Prvo ih je spojila kolegica s posla. Do tada je Korina smatrala kako joj je to jedna od boljih kolegica s kojom je rado tu i tamo popila kavu i jadala se o svakodnevnim temama. Imala je poznanika koji je navodno bio idealan za nju. Zaposlen, useljiv i u voznom stanju, te karakterno suradljiv. Gotovo nepostojeća kombinacija.

Na početku spoja bilo je jasno kako se ne uklapa u njegov pojam tražene žene, sise na štapu, pa joj je to pokušavao na sve raspoložive načine spočitnuti. Prvo joj je predbacio kako je previsoka za ženu, što za svojih sto i sedamdeset centimetara nikako nije. On je bio za glavu niži od nje i to ga je vjerojatno smetalo.

U njihovom hodu prema kafiću pozdravio je nekoliko žena, koje su svojom dobi zapravo bile djevojčice, srednjoškolke i odmjeravao ih od glave do pete, pogotovo iza njihovih leđa. Cijelo vrijeme kritizirao je njezin parfem, koji je za njega, kao i njezina torbica, bio jeftin. Nije mu se svidio njezin posao, jer je bio previše ozbiljan. To što živi sama i sama se uzdržava, smatrao je pretencioznim i na rubu usidjelištva. Nije mu bilo jasno zašto mu je morala spomenuti da živi sama i pričati mu o poslu, a kad mu je rekla da ju je o tome pitao i dalje je negodovao. Napomenuo je kako je on vlastiti stan prodao i sada živi u iznajmljenom stanu dok ne kupi novi. Korina ga zbog toga nije prozvala pretencioznom usidjelicom. Kad je pokušala pristojno otrpjeti spoj do kraja, očito je to protumačio kao signal da joj se sviđa, što nikako nije bio slučaj. Ona nije naročito trzala na muškarce koji kupuju na dječjem odjelu. Možda i bi, da ju nije omalovažio i da je pokazao barem trunčicu karaktera.

Na odlasku mu je imala namjeru samo pristojno mahnuti i otići svojim putem, ali je on izgovorio "Čujemo se.", što joj nikako nije bilo jasno. Ostala je stajati nekoliko trenutaka zbunjeno ga gledajući. To mu je bio povod da ju još jednom karakteristično uvrijedi.

"Evo sada kada ja tebe otpuštam... Dakle, ja tebe otpuštam, da znaš da je to eto bio naš posljednji spoj. Iako ćeš sada ti sjesti u svoj auto i odjuriti što dalje od mene. Ali ja sam tebe otpustio, pa me možeš prestati gledati tako s visoka." Rekao je.

Poželjela mu je reći kako ga ne gleda s visoka, nego je jednostavno viša za glavu od njega i to je bila čista biološka determinanta. Osim toga smatrala je kako i tako nije želio nekakav posebni pozdrav, kad je već za njega nosila jeftini parfem i torbu, iako to nije bilo ni blizu istine. Nakon toga sjeo je u svoj mali invalidski auto, koji je bio taman njegove veličine i odvezao se nadignutog nosa.

Korina je nakon toga svratila u prvi sljedeći kafić i trgnula votku. Inače je izbjegavala čisti alkohol, ali ovo je bio presedan. Ponovno je odlučila kako više neće ići na spojeve.

Nisam joj nikako mogla objasniti da nisu spojevi kao spojevi problem, već okolnosti koje do njega dovedu. Uostalom, nisam ni ja bila najbolji primjer kvalitetnog ljubavnog života, a ni poslovnog.

Kad su me već misli odvele do toga, sjetila sam se kako prekosutra imam još jedan showbiz poslovni zadatak. To me udobrovolji. Iako me moj novi konformizam u vezi površnog novinarstva plaši, nisam se mogla otrgnuti dobrom raspoloženju. Latino DJ dolazi skroz iz Amerike u Zagreb i mene su poslali napraviti reportažu o tome. S obzirom da uz mene ide ono mrtvo puhalo od snimatelja, bit će kao da sam na koncert otišla sama. Morat ću se pokušati i zabaviti. Razmišljam bih li mogla povesti na koncert i Adama, ali prekorim se zbog takvih progresivnih misli, jer nismo ni blizu toga. Osim toga, ovo je faza kad još uvijek sve može poći po zlu i ne smijem se ni mrvicu vezati.

S obzirom da za manje od sat vremena moram biti na slikanju, vrijeme mi je spremati se.

*

"Pomaknite ruku gore i primite knjigu. Tako, sad postavite šešir preko lica." Rekla je fotografkinja.

"Mogli bi napraviti nekoliko kadrova s vašim licem u krupnom planu za svaki slučaj." Nastavila je.

"Ne! Ni slučajno!" Poskočila je Nessa. Nije očekivala da bi mogli odbiti držati se dogovora.

Dosad je uživala u snimanju, ali ova posljednja izjava malo joj je uskomešala dojmove. Nikako se nije željela vidjeti niti na jednoj stranici ove knjige, koja je toliko isprazna da je se sramila još prije samog objavljivanja.

"Ma nema veze. Možemo i samo ovako. Iako brinulo me da smo tako mogli doslovno bilo koga drugoga staviti na korice, a ne nužno vas." Pokušavala ju je namamiti.

"Što vas je u tome spriječilo?" Pitala je dalje uz smiješak.

"Pa čula sam da je ovo novi bestseler, pa sam pomislila kako bi mogli ipak promijeniti nešto." Odvratila sam.

"Ne! Ovako je sasvim dobro."

Novi bestseler. Sve što me zanima je podmirenje svih mojih računa bez roditeljske pomoći.

Nadala se kako će ovo uskoro završiti, jer se trebala vratiti u stan i spremiti za svoj spoj s Adamom. Ipak, kako je vrijeme odmicalo, a snimanje se nastavljalo, bilo je jasno kako će ipak morati krenuti izravno iz studija. Mučilo ju je što li će s tom napadnom šminkom i kratkom suknjicom koja je bila na njoj.

Zajedno sa svojim timom gledala je gotove snimke. Bile su zapanjujuće. Kad bi negdje na sajmu knjiga spontano otvorila omot, ne bi se prepoznala. Nema te moći koja može pobijediti photoshop i filtere.

Kroz misli joj je prošla zapanjujuće površna misao. Što ako bi ipak ostavila svoje slike, pošteno retuširane? Zbog pseudonima je i tako nitko ne bi prepoznao. Slobodno da je i mogla. Razmislit će o tome i kontaktirati svoju urednicu. Zapravo, urednice. Prije nije mogla dobiti nijednu, a sad najednom ima dvije i čitav tim pomagača i koordinatora.

Otfrknula je ljutito na neposlušni uvojak kose, koji se petljao po cijelom licu, poskakujući.

"Ok. Molim vas da me malo dotjerate i smanjite ovaj volumen natapirane kose." Zamolila je napokon i počela tražiti haljinu na vješalici, koja bi bila pristojna za večerašnju prigodu.

Dok su šminker i frizer radili na njoj, kako bi se mogla pojaviti večeras, razmišljala je kako će biti najbolje da je Adam pokupi ispred studija. Poslala mu je poruku kako se zadržala zbog posla i on se nije bunio. Volio je žene koje rade i imaju osjećaj za obaveze. Nikada ne bi podnio neku koja sjedi doma i očekuje od njega da joj riješi sve životne probleme.

Obuvao je svoje najdraže Armani cipele i ponovno odbijao poziv Seline. Nije ga puštala na miru danima. Danas i tako nije bio njezin red. Nalazili bi se petkom, kad ga je trebalo riješiti stresa, koji bi se nakupio u njemu tijekom tjedna. Od svih s kojima se viđao, samo je ona najmanje pričala i petkom mu je tako odgovaralo. Sve je funkcioniralo prema dobro uhodanom planu, do prošlog petka. Dan prije našao se s Nessom i iako je poželio nju u četvrtak i petak, nije mu se obistinilo nijedno od toga. Samo, više nije želio ni Selinu.

Nessa je i dalje osjećala kako joj je kosa golema. Jedina haljina koju je pronašla bila je ona maksi crvena od svile, na tanke bretele. To bi bilo sasvim u redu da nije imala jedan visoki prorez, sve do ruba gaćica. Pokušavala je pronaći nekakvu sigurnosnu iglu, kojom bi ga smanjila, ali osjećala je kako je lagano počinje hvatati panika.

Svako malo pogledavala bi se u zrcalo i unosila nemir u sve oko sebe. Promotrila je svoja stopala, koja su bila natečena od dugog stajanja u sandalama na vezanje. Koliko god si nije željela priznati, jedva je čekala vidjeti Adama.

Iako nije pronašla sigurnosnu iglu, posudila je crni sako, koji joj seže taman do ispod kukova. Ta bi dužina trebala prikriti visinu proreza. Napokon je bila zadovoljna odrazom u zrcalu. Sve je bilo dobro, osim kose. I dalje je bila previše bujna. Ostavit će dojam kao da se previše trudila, a to ju brine.

Adam je parkirao pred vrata fotografske radnje i pitao se koji je posao doveo Nessu ovdje.

"Moraš li uvijek biti u centru pažnje? Nisi li mogla pronaći još vulgarniju haljinu?" Sjetila se riječi kojima ju je znao častiti bivši dečko. Iako je znala kako mu je cilj samo učiniti je nesigurnom, sve njegove bezobrazne replike kao da su pale na plodno tlo. Još dugo nakon prekida, dopuštala je da joj one utječu na ponašanje i stil. Često se pitala bi li mnoge stvari u njezinom životu bile drugačije, da mu nije dopustila posaditi sjeme sumnje.

Čak i sad kad je samopouzdana napuštala ovaj studio, gdje su je dotjerali profesionalni šminker i frizer, osjećala se nedostatnom, neprimjerenom, neprilagođenom, nepoželjnom. Sve te negacije trebalo je neprimjetno iznijeti na smetlište, kamo i pripadaju. Zajedno sa sjećanjem na tog jadnika.

Već pri prvom koraku na nogostup, primijetila je Adamov crni Audi. Čekao je strpljivo ispred njega, spreman otvoriti joj vrata. On je bio jedan od rijetkih u životu što joj je otvarao vrata svaki put i pitala se dokada s njim traje ta kulturna rapsodija. Je li tako ljubazan dok ne odvede ženu u krevet ili pretvaranje traje barem još koji put iza toga?

"Hej... izgledaš..." Započeo je, ali nije dovršio. Samo je gledao u nju bez riječi.

"Oprosti, nisam stigla do stana. Zadržala sam se poslom."

"Kakav je to posao kad si ovako..." Ponovno nije dovršio.

"Je li ovo sve previše? Ako je, uletjet ću u taksi, pa se nađemo na mjestu dogovora. Zapravo, gdje je taj domjenak?"

"U Gradskoj kavani. Neka izložba i domjenak." Tiho je izgovorio.

"Izgledaš... nemoj se presvlačiti." Nastavio je i pomalo ju je ljutilo što pada na ovaj agresivni stil.

U toj haljini osjećala se kao jedna od onih o kojima je pisala u svom prvijencu. Sad je pak bila bijesna što će joj takva knjiga biti prvijenac. Ali sve je već bilo spremno za objavljivanje i teški marketing. Povratka nema.

"Što ćemo u Gradskoj kavani?"

"Domjenak Gospodarske komore i nekih mojih suradnika." Odvratio je pomalo dosadnim tonom.

Reklo bi se da je takvih domjenaka vidio previše u životu. Prstima je krenuo prema Nessionom koljenu, ali suzdržano je vratio ruku natrag na mjenjač.

"Hoće li biti i mojih kolega?"

"Vjerojatno, ali samo ovih naručenih. Nadam se da nećeš osjećati potrebu tražiti priču večeras."

Nadignula je obrve i nasmijala se poput zločestog genija.

"U ovoj haljini ionako bih ti sve oprostio." Rekao je i rukom prošao kroz njezinu kosu.

"Pazi da ne ostane zarobljena unutra. Malo su me previše natapirali."

"Tko te to sređivao?"

"Bit ću na naslovnici nekog članka." Slagala je.

"Hoću li ga moći vidjeti?"

"Misliš pročitati?" Gurnula ga je ramenom.

Taj kratki dodir podigao mu je temperaturu i osjećao se nadobudno što će biti pokraj njega večeras. Kad je parkirao auto, nagnuo se prema njoj i utisnuo joj poljubac u lice. Krenuo bi prema usnama, ali činila se nekako oprezna večeras. Na trenutak je ponovno poželio bilo kakvu prirodnu katastrofu, koja će ih približiti jedno drugome.

"Čitao sam već tvoje članke gospodično Romanov. Raskrinkavanje konzorcija. Mutne vode." Krenuo je i posve ju zatekao.

"Hrabra si." Nastavio je otvorivši joj vrata auta.

Naviknuo ju je na tu sitnu nježnost i već je strpljivo čekala da galantnim korakom došeta s druge strane auta. Nije joj bilo jasno kako je moguće imati ovako svečanu večer u Gradskoj kavani. Čak su imali i usluge parkiranja. Adama to nije previše iznenadilo. Ležerno je predao ključeve auta i ostavio ga pred vratima.

*

Oprezno sam gurala nogu pred nogu u svojim sandalama i nadala se kako se neću osramotiti. Gležnjevi su mi se nestabilno njihali i zanosili moje bokove. To je očito probudilo zaštitničke hormone u Adamu, jer me samo dominantno primio za struk i dao mi znak da se primim za njegovu nadlakticu. Ne mogu reći da mi je smetalo. Jedino što me ljutilo bio je moj izljev sramežljivosti, koji ga je spriječio u poljupcu.

Hoće li me više uopće pokušati poljubiti? Ponos mi ne bi dopustio ništa inicirati, a željela sam ga. Možda i bolje. I tako se ne smijem zaljubiti. Dok sam mislila o tome, nesvjesno sam čvrsto primila njegovu nadlakticu, što je pomoglo mom nestašnom prorezu. Iz njega je provirila moja lijeva noga, koju ni dugi sako nije obuzdao. Iako je taj osjećaj u meni potaknuo crvenjenje, u ostalim pogledima, a pogotovo Adamovom, ispoljio se sjaj ponosa. Možda bi bio još sretniji da je pokraj njega starleta Bimbi. Da, to me pitanje mučilo otkad me vidio u toj haljini.

Bila sam gotovo sigurna kako sam svoje vrijeme opet darovala krivome muškarcu. Još jednom površnom muškarcu.

"Ovo su moji dobri kolege. Upoznat ću te s njima."

"Jesi siguran da smiješ? Zbog mojih zločestih članaka."

"Naravno da smijem. Ne sumnjam u tvoju odmjerenost za pravo vrijeme i mjesto."

"Na znam što da mislim o tome. Rekla bih da me već dresiraš."

"Vjeruj mi, s ovom haljinom večeras, ti dresiraš mene." Odvratio je i napokon sam ušutjela.

Dok me ponosno upoznaje sa svim kolegama iz njegova odbora, čini se kako ipak nisam tek prolazna zabava, jer u njihovim očima jasna je ozbiljnost. Ne mogu ne zapitati se s kolikima ih je već upoznao.

U ruku mi ležernom gestom ubaci čašu vina. Pogledi nam se sretnu i usne mu se dignu u smiješak dok nam se čaše kvrcaju u letu. Možda bi mogla pasti i neka dobra priča večeras, iako mi je napomenuo kako ne bih smjela. Svakako nije loša ni ona priča s kojom sam došla na ovaj domjenak. Za rekordnih tjedan dana imam predstavljanje knjige "Kokainski dnevnici tatine princeze", napisani posve iskreno, kroz prizmu akademske građanke, čiji je intelektualni materijal brutalno odbijen.

Odabrala sam pseudonim "Lola". Ni sama ne znam zašto. Vjerojatno zato što je Zvjezdica već bilo zauzeto, pa bizarnije od toga valjda nije išlo.

Kako ne bih razmišljala o daljnjim glupostima vezanima uz moju knjigu, nastalu iz čistog inata, zapodjenula sam razgovor s akreditiranom prevoditeljicom u Briselu, koja je supruga jednog od članova odbora. Adam me upoznao s njezinim mužem, a ona, valjda u nedostatku pažnje, prišla meni. U početku mi je bilo zanimljivo slušati njezine priče, ali stalno naglašavanje kako je tamo dospjela

svojim trudom i radom i bez ikakve veze, samo su joj pokvarile dojam. Nemojmo se lagati, u dolasku do takvih pozicija nema fair playa.

Što sam dulje u priči s njom, to sam više ljubomorna. Žena je povlaštena i toga je svjesna, dok ja pišem za tabloide i objavljujem knjigu koju ni sama ne želim čitati.

Polagano se izvučem iz toga razgovora, jer je i Adam završio sa svojim. Vraća se do mene i polaže svoje ruku na donji dio mojih leđa. Taj posesivni pokret mi se sviđa. Poželim da potraj duže.

"Iako se ovdje ne može plesati, jesi li barem za pokušaj plesa?" Kaže kao da mi je pročitao misli.

Nadam se kako će tijekom cijelog pokušaja plesa držati svoj meki dlan na mojim leđima, tik iznad stražnjice.

"Može. Vodi." Odvratim kao da sam posve spremna za to. Nisam.

Tako odavno nisam plesala s muškarcem, da mislim kako se više uopće ne znam kretati na podiju. Ne čini mi se da je i Adam bolji. Možda se samo želio maknuti od svih kao i ja. Simpatično se kreće u nekom zamalo plesu i to me opušta. Mogao bi čak i proplesati. Ima potencijala za dobrog vođu.

Približi mi se i prisloni usne na moje uho. Potom ih brzo odmakne i pogledom potraži moje odobravanje. Nasmiješim mu se i to mu vrati samopouzdanje. Nisam očekivala kako će mu trebati moja potvrda za bilo što, ali ponadam se kako ipak nije toliko uigran u sve ovo.

Dok nas njegovi kolege ogovaraju, pogledom uhvatim nekoga koga nisam očekivala vidjeti na ovakvome događaju - državni službenik koji mi je udvarao.

Upoznali smo se jedan vikend u kafiću, poslijepodne. Bila sam s prijateljicama na kavi poslije zalogajnice, a kava se pretvorila u čašu - dvije vina. Jedva mi je prišao i to samo kako bi mi vratio mobitel, koji sam namjerno zaboravila na šanku, kako bih ga potaknula. Jedva smo se našli na prvom i drugom sastanku. Prometnuo se iz državnog službenika u privatnika. Samo, državna služba već je isisala svu kreativnost iz njega. Bavio se uzgojem konoplje. Bio je još jedan primjer hrvatske bolesti - kud svi, tu i ja. U to vrijeme svi su se bavili time i mislili kako će zaraditi puno novaca, ali dok je on došao na tu ideju, već se pobralo sve što se moglo pobrati. To čak i nije bio problem, jer nije bio loš. Samo, imao je previše problema sa samopouzdanjem. Jednom me zvao na večeru, da bi se na dan dogovora pravio lud i pisao mi kako roštilja s mamom. I ja sam se napravila luda i više mu se nisam javljala. Idući dan nazvao me pijan i nesretan optužujući me kako sam ja kriva što će mu propasti ulaznice za narodnjački koncert godine. Kako nisam ni znala da me planirao voditi na takav užas, predložila sam mu jedino logično rješenje - da povede mamu. Taj mu se prijedlog nije svidio.

Nakon godinu dana javio mi se i pitao me zašto se više nikada nismo vidjeli. Podsjetila sam ga, pa nije ništa odgovorio. Nakon nekoliko mjeseci, javio se opet. Slagala sam mu da sam u vezi.

Nadala sam se kako će me obići i praviti se da me ne poznaje, ali razrogačio je oči kad me vidio s Adamom i mahnuo mi. Bilo bi nam svima lakše kad bi u školi postojao predmet "Komunikacija sa

ženama" za muškarce. Nažalost, od toga ništa, kao ni od povratka "Domaćinstva", pa ćemo i dalje biti društvo koje ništa ne zna napraviti ali ni reći. Srećom tu će uvijek biti neka starleta, koja će znati što trebamo i želimo čitati.

"O čemu razmišljaš?"

"O tome kako uopće nisi loš u ovome."

"Hvala. Reci mi Nessa... što želiš od života?"

"Hm... trenutno želim da mi netko skine sav svijet s leđa. Da cijeli svijet nestane."

"I što bi onda?"

"Uživala na bilo kojoj pješčanoj plaži, s onim koji mi je skinuo teret svega."

Kažiprstom prijeđem po njegovoj bradi i on me primi za cijeli dlan. Spusti ga na svoja prsa. Glazba stane i upale se svjetla. Nastavlja se program.

"Idemo tamo. Moramo pratiti ove umišljene poduzetnike. Drže se u najmanju ruku kao aristokrati." Kaže.

"Aristokrati, poduzetnici, kriminalci... Imaju puno toga zajedničkoga." Kažem i ne vjerujem sama sebi kako sam to izgovorila naglas. On me pogleda i nasmije se.

"Hoćeš li im to reći u lice?" Pita i čini mi se kako ga to previše zabavlja.

"Još uvijek mi nisi rekao čime se sve točno baviš."

"Nakon ove izjave, malo me strah."

"Znači ne smijem znati." Govorim, iako već sve znam.

Od građevine, upravljanja nekretninama, do savjetovanja, osiguranja, nautike. Ima ga posvuda. Nisam nešto previše gladna za njegovim poslovima. Zanimaju me taman toliko da bih ga kroz njih bolje upoznala. A želim ga upoznati. Nisam sigurna je li samo oprezan samnom ili nedovoljno zainteresiran.

Njegova ruka je diskretno uvijek blizu mene. Nisam navikla na takvu dosljedno prisutnu i zaštitničku prisutnost muškarca.

Tu nježnu misao prekine mi sportaš čijem je raspadu braka pomogla moja redakcija. Točnije, moj članak. Iako sam nastojala biti blaga i da nisam morala, nikada ne bih pisala o tome, osjećam se tako loše zbog toga. Nisam očekivala ikada ga više vidjeti, a kamoli biti na istom domjenku s njim. Nosio je nekakav bijes i opipljivu tugu na sebi. Bilo bi mi lakše da nismo dobili dojavu onaj dan.

"I ti si obožavateljica?" Upita me Adam.

"Ne budi ljubomoran." Odvratim i popravim mu ovratnik košulje.

"Hoćemo se vidjeti večeras?" Zasvijetli mu poruka na mobitelu.

Brzo je obriše prstom bez otvaranja. Znala sam da nisam jedina i sad sam puna žuči. Iako ne govorim ništa, jasno mu je da sam vidjela što je pisalo. Ipak smo bili previše blizu, a nepromišljeno je zaboravio okrenuti ekran od mene. I sad je kasno.

Više mu ni ne želim pretraživati mobitel. Tko zna što bih sve u njemu pronašla. Mozak mi nalaže da ga otpustim što prije ili se zainatim. Ovo posljednje moglo bi biti pogubno. Inače kad se zainatim, radim i sebi štetu. Možda je najbolje samo polako nestati s radara.

Adam djeluje kao da mi želi nešto reći po pitanju poruke, ali pogled mi je već odletio na muža manekenke, koji slaže kanapee na ubrus, da bi ga nekoliko trenutaka nakon toga strpao sebi u džep. Nemoguće da nema što jesti. Svaki put kad su na televiziji, hvale se nekretninama u elitnom dijelu Zagreba i vikendicom u Istri. Iako, s obzirom da je njegova karijera voditelja trajala pet minuta, a manekenska karijera njegove žene dvije minute, možda pitanje i nije tako neumjesno.

"Moram obaviti poziv. Odmah ću se vratiti. Nećeš mi zamjeriti što te ostavljam samu?" Pita Adam.

Odmahnem glavom, a u sebi mislim kako nam je ovo posljednji izlazak. Zapravo, toliko sam ljuta što znam da sigurno zove Elenu, koja mu je poslala poruku, da ne želim odlagati kraj našeg druženja i razmišljam o tome da odem već sad.

Ljutito sjedam na prvu dostupnu stolicu, jer ne želim i dalje mučiti svoja stopala. Ove sandale bile su stvarno samo za slikanje.

"Ti si. Nisam bio siguran na prvu." Kaže mi poznati glas i prene me iz ljutnje.

"Saša. Otkud ti?"

"Ma prijatelj me doveo kao plus jedan." Naravno prijatelj o kojem sam napisala onu razvratnu reportažu.

Saša, moj podizač ega. Profesionalni plivač. Izgledao je i još uvijek izgleda savršeno utrenirano. Nikada nije bio za pametne razgovore. Većinom smo se zabavljali. Kad god bih poželjela nešto više, nikada nije bilo materijala za to. Nažalost, zbog pretjerano loše ponude, često bih mu se vraćala makar na zabavu, jer većina muškaraca nije u stanju čak ni to - zabaviti djevojku. S većinom poželim otići u kupovinu jednog lijepog štrika i objesiti se.

Saša mi je uvijek dolazio kao osvježenje. Taj površni gad uvijek kao da je znao izabrati pravi trenutak i prići mi kadgod bi mi zatrebalo malo samopouzdanja. A godio mi je njegov pogled na meni. Pogotovo što nije mogao prestati gledati u moj prorez, koji se sada oteo sasvim izvan kontrole i otkrivao mi rub gaćica. Da sam išta pametno naučila od starleta, došla bih bez gaćica i već bih sigurno imala predujam i za drugu knjigu "Kokainskih dnevnika". Nema veze. Čovjek uči dok je živ.

"I? Gdje je ženska pratnja? Nemoguće da si sam." Laskala sam mu egu, baš onako kako voli.

"To sam ja tebe htio pitati. Nemoguće da si sama. Iako... bilo bi mi drago da jesi." Odvratio je.

Ovo tamnoplavo odijelo i poluduga crna kosa, tako su mu laskali. I dalje je nosio isti nakit o koji se sjećam da mi se često zaglavila kosa, dok smo bili među plahtama. Samo pogled na njegovu ruku, probudio je uspomene. Vrele uspomene. Adama nema na vidiku i vjerojatno telefonira s Elenom, pa iz inata prihvaćam Sašin poziv na piće, čak mu na njegovo inzistiranje dajem i svoj novi broj. Navodno čita moje članke. Jasno mi je da me želi večeras kraj sebe cijelu noć. Sada kada napokon ne živim više u onom paklu, možda bi se napokon mogla malo zabaviti.

Dok odlazimo nekoliko stolova dalje, malo dalje od buke i žamorenja, uhvatim Adama kako nešto govori na uho nekoj manekenki. Visoka i tanka, praznog tanjura i grudnjaka, smijulji se, iako je sigurno deset godina mlađa od njega. Muka mi je što me obuzela ljubomora. Ona je utjelovljenje svega onoga što nisam. Njegovo lice ne vidim, jer mi je okrenut leđima, ali to mi je sasvim dovoljno i mislim na najgore.

Ubrzo nakon toga i sama nastavim gorim putem i dopustim Saši da me primi za ruku. I dalje je snažan i dominantan kakvim ga pamtim. Naravno da je sam. Uvijek će i biti i to mi savršeno odgovara, barem večeras.

"Putuješ li gdje ovo ljeto? Znam da voliš more i pijesak." Kaže.

"Ne znam. Nisam još ništa gledala, a i planirala sam prištedjeti ove godine."

"Ja i društvo ćemo iznajmiti jahtu krajem srpnja. Ako budeš htjela, pozvana si." Kaže.

Uvijek to radi. Pravi se da me želi uključiti u svoj život, a onda kad mu dosadim, pravit će se mrtav. Nije prvi put. Zapravo, pravi je sretnik što nisam bezobrazna prema njemu. Uspješno me povrijedio nekoliko puta. Dugo mi je trebalo da se oporavim.

Samo, ovi još gori od njega, navedu me da mi nedostaje. Do sada me već Adam trebao vidjeti s njim ili se barem pitati gdje sam ja. Kopka me je li još uvijek zauzet i jesam li već u njegovoj glavi zaboravljena.

Dosadilo mi je igrati po ovim pravilima. Ne želim se više pitati što je u muškarčevoj glavi. Želim da se oni malo pitaju što se događa u mojoj. Osjećam kako me obuzima neka mračna sila. Sila kojoj više nije stalo do drugih i do dojma koji ostavljam. Ista ona koja me navela da se pošto poto preselim u Dediće. Sve oko mene pada u sjenu.

Sašina ruka padne na moje rame, a potom na koljeno. To mi odgovara. Smijemo se. Priča mi o putovanju na Tajland. Ne volim taj dio svijeta, jer se bojim prljavštine, ali zbog njegovih priča, poželim i ja dati Tajlandu priliku. Spominje hranu, prirodu, slobodu, ponovno rođenje. Ne mogu vjerovati da me želi uvjeriti kako je preporođena osoba. Kosa mu je neodoljiva, onako pomalo neuredna i preko obraza.

Ustanem kako bi se pozdravila s njim i to ga neugodno iznenadi. Odlučila sam otići i ne želim se petljati s njim večeras. Adamu ću poslati poruku kad već budem u taksiju.

"Već me napuštaš?" Kaže i zabljesne me njegov osmijeh.

"Da. Moram ići." Izgovaraju usne, dok mi se ruka nađe na njegovoj nadlaktici.

Čvrsta je i snažna kao i prije. Odolim mu i krenem prema izlazu. Zaustavi me Adam.

"Gdje si se izgubila?" Oblije me ugodni oblak njegova parfema. Nisam više sigurna gdje prestaje parfem, a gdje počinje njegov prirodni miris kože.

"Nisam. Srela sam nekoga." Promumljam sebi u bradu.

Nastavim ići prema izlazu, ali on me primi za lakat i pita kamo idem.

"Morala bih ići doma. Kasno je."

"Kasno? Što sam napravio?"

"Nije važno. Barem ne više." Odvratim i potapšem ga po ramenu.

"Morao sam obaviti poziv s Hrvojem. U vezi građevinske dozvole." Tek je dovršio, ali kažiprstom mu prijeđem preko brade. Šteta što je tako privlačan. Da je barem samo moj. Ispravak, da barem želi biti samo moj.

"U redu je. Uživaj u večeri."

"Čekaj, odvest ću te."

"Ma nije potrebno. Uživaj." Krenem još jednom prema izlazu i zovem taksi.

Adam ne odustaje i ide zamnom. Dok čekam da mi se operater javi, on nastavlja nuditi da me odveze.

"Što se dogodilo u pet minuta dok me nije bilo?" Kaže iskreno izgubljen. Na čelu mu iskoče dvije bore. I dalje izgleda beskrajno simpatično i drago.

"Bilo je ipak nešto dulje od pet minuta." Počnem. "Gle, ti si jako angažiran oko puno njih. Drago mi je da uživaš. Iskreno, je. Ali tu nema mjesta za mene. Niti želim takvo mjesto."

"Krivo misliš."

"Ne bih rekla. Inače me instinkt ne vara. Ali bilo mi je lijepo večeras. Hvala ti."

Napokon se operater javi i naručim taksi. Opet mi govore da stiže za sedam minuta, ali nema poruke koja to i potvrđuje. To znači kako ću ovdje provesti minimalno dvadeset minuta.

"Nemam ništa s njom. Sanja i ja... nemamo ništa. Ispitivala me za neki projekt, da bi me zadržala kraj sebe, jer je mislila kako će nešto biti." Vrati se i nastavi svoje izlaganje.

"Mislila sam na Elenu, ali u redu je." Nasmijem se i pogledavam na mobitel u nadi kako ću napokon dobiti poruku potvrde, ali ona još uvijek ne stiže.

"Znači li to da ti se napokon sviđam, pa si zato ljubomorna?" Zatvorim oči jer je shvatio i sram me.

"Znači li to da sam ti zanimljiva jedino što sam postavila granice?" Moje pitanje ga natjera da pogne glavu. Rekla bih da je i njemu neugodno. U tom slučaju bio bi jedan od onih rijetkih, koji imaju svijest i o nekome drugome osim o sebi. Zbog toga mi je još privlačniji.

"Sviđaš mi se. Ne sviđa mi se što mi ne vjeruješ." Približi mi se i zatakne mi pramen kose iza ramena.

"Dopusti da te barem odvezem kući. Ili još bolje, ostani samnom još malo, pa da te onda odvezem kući." Kaže i rastopi me.

Ali prekasno je, već sam odlučila otići. Zahvalim mu se i nastavim čekati. Stiže mi poziv od Saše. Nije gubio vrijeme. Nakrenem mobitel kako bi i Adam vidio. Osjećam se glupavo jer posežem za dječjim taktikama. Adam uzme moj mobitel iz ruke i u nju stavi svoj mobitel.

"Jesi siguran da mi prepuštaš takvu moć?" Nadignem obrvu.

"Radi što hoćeš. Samo se nemoj javiti..." Pogleda u ekran. "Saši." Nastavi.

Krenem tražiti poruke na njegovom mobitelu. Pun ih je sandučić. Previše žena. Upala sam u zečju rupu pod njegovim nadzorom. Pitam se zašto li mi je ovo dopustio. Kao da je želio odrješenje od njih od moje strane.

"Hoćemo li se vidjeti večeras?" Ovo zvuči opasno. "Jesi slobodan sutra?" Nastavim čitati naglas, a on preokreće očima.

"Vrijedi li dogovor za večeru sutra?" Pročita i on moju poruku od Saše.

"Kad se to dogodilo?" Pita.

"Kad si razgovarao sa Sanjom i Elenom." Nasmijem se.

Taksi se zaustavlja pred ulazom u Kavanu i tražim od njega svoj mobitel kako bih pročitala s poruke je li moj. Ne želi mi ga vratiti. Odlazi do vrata taksista, nešto vadi iz džepa hlača i on vozi dalje.

"Hajde. Odvest ću te doma." Kaže i poljubi me u obraz.

TREĆE POGLAVLJE

Više se ne čuje razgovor iz sobe. Cimerica je otišla na posao ranije nego inače. Sinoć nije bila sama. Morala sam ući oprezno da me ne čuje. Zaključala sam vrata sobe i spavala u strahu. Pričale smo tek u nekoliko navrata. Rekla mi je kako studira i radi u marketingu, a njezini roditelji žive u inozemstvu. Gdje točno u inozemstvu, nije rekla. Nisam željela previše inzistirati. Djelovala je uredno, pristojno i na vlasničkom listu bilo je njezino ime, kako je i rekla još preko telefona. Zvala se Ira. I s obzirom na to kako zvuči njezino ime, bila je blaga u govoru i nježna izgledom. Djelovala je kao netko tko drži do izgleda i do obrazovanja. Stan je bio prepun knjiga, potvrda i skripti. Bilo je tu i puno uokvirenih slika s putovanja, što s prijateljicama, što s roditeljima.

Dio svoje sumnjičavosti pripisala sam i svojim stalnim podstanarskim paranojama. Kad se samo sjetim noći koje sam znala prespavati u autu, jer bih se bojala prespavati u stanu. Nije to bilo često, već samo onda kad bih tek uselila u novi stan i imala početne iracionalne strahove. Svugdje je prvi strah bio identičan. Imala sam strah da će mi netko provaliti u stan ili spavaću sobu. Ništa drugačije nije bilo ni kad sam živjela bez cimerice. I onda sam se bojala kako će netko vršljati po mojim stvarima kad me nema u stanu ili mi upasti usred noći, jer mu se tako prohtjelo. Nikad se ne zna.

Uvijek me brinulo tko je sve živio prije mene u stanu u kojem sam sad i tko li sve još ima kopirani ključ od njega. Podstanarstvo je poput kronične bolesti. Ne razumije je nitko, tko je nije imao. Podmukla je to bolest, koja se ponaša kao nekakva autoimuna bolest, pa napada na svim područjima, često tiho, ipak na trenutke i agresivno. Agresivno samo onda kada treba poentirati svoju dominaciju nad podstanarom.

Ne znam je li ovako svim podstanarima, ali često se osjećam kao da nemam dom, dokle god na vlasničkom listu ne piše moje ime. Čini mi se da sve do toga trenutka neću imati mira. To isto tako znači, da vrlo moguće nikada neću imati mira, jer za kupnju stana nisam kreditno sposobna iako sam u stalnom radnom odnosu. Unatoč tom svetome gralu od ugovora, o kojemu mnogi moji vršnjaci sanjaju, osjećam se poput uljeza, koji može završiti na ulici u bilo kojem trenutku.

Nadam se kako ću se domoći vlastita stana prije pedesetih, jer četrdeseta se bliži uskoro, a financije mi nisu bolje. U svakom slučaju, ako se ne dogodi do pedesetih, nakon toga neću niti pokušavati, jer kupovati stan u šezdesetima, neće mi dopustiti nijedna banka. Treba im živi rob, koji će još desetljećima plaćati, a u šezdesetima je svaki dan prepun rizika.

Dotada ću se osjećati poput uljeza na probnom roku, kao bivši robijaš, koji se mora ponovno integrirati u društvo, uz brojne dionike koji ga prate i vrebaju na svakom koraku. Potom dojavljuju jedni drugima inkriminirajuće podatke o subjektu. Bolje rečeno, objektu. Često je taj odnos posve robovlasnički.

U stanu koji plaćaš zabranjeno je disati i primati posjete. Bilo bi idealno, kada bi plaćao i kada te tamo nikada ne bi bilo. Često čekaju da vide kakav si i hoćeš li položiti na njihovom psihotestu, te se

pokazati kao normalna osoba. To je jedini način da te zadrže u tom kontroliranom kavezu. Ako dobiješ potvrdu od njihovih uhoda da zadovoljavaš, to im je zeleno svjetlo da oni potom maltetiraju tebe. Onda shvate da mogu s tobom štogod žele, jer si očajan i nemaš izbora, nego živjeti kod njih.

Nadam se kako ću jednoga dana imati vlastiti stan. Iako, na trenutke se pitam je li za to sve već prekasno, kad mi je mladost prošla u podstanarskom stažu. Imam osjećaj kako ću se i onda gaditi stati bosom nogom na pod i u vlastitom stanu, jer će navike gađenja već biti duboko ukorijenjene u meni. Ne znam zašto me to toliko pati. Neke od mojih prijateljica smatraju podstanarstvo jedinim prihvatljivim oblikom življenja. Nekretninu će kupiti kad se udaju. Samo će tada, naravno, biti kreditno sposobne. Ne kaže se uzalud da ako nemaš muža, nemaš pravo glasa. Stvarno je tako. Samo, trebalo mi je predugo da to apsolviram. Mislim kako će mi jednako dugo trebati naučiti igrati po novim pravilima. Osjećam se jednako bespomoćno, kao i pod starima.

Mozak, umoran od preteških misli koje sam mu servirala u rano jutro, skrene mi misli na Adama. Sinoć me Adam ipak dovezao doma. Isprva sam nakon onog poljupca u obraz pomislila da me svrstao u zonu prijateljice, ali napravio je nešto što mi je na vrlo diskretan način dalo na znanje da to nije ni blizu istine. Prije nego mi je vratio mobitel, prekinuo je poziv Saši i odmjerio ga na odlasku, kad je izašao van u potrazi zamnom. Svidjelo mi se kako je zauzeo teritorij. Kao da sam njegova. Ali to nisam, niti ću biti, jer ja se neću zaljubiti.

Večeras me čeka onaj koncert. Ne znam jesam li posve spremna za to, ali u glavi prevodim kako je to ipak posao, a ne tulum. Tulum ne može biti nikako, jer idem sama s onim davežom od kamermana. Pokušavala sam toliko puta naći neku temu za razgovor s njim, tijekom svih tih sati čekanja priče i vrebanja za trač rubriku, moj dodatni izvor zarade, ali uvijek se sve svede na neko dosadno i tugaljivo polupričanje. Još gore od ovog mog sažaljivog s podstanarstvom. Ne ide mi se večeras, iako, kad malo bolje razmislim, ne volim biti doma, čak ni u ovom stanu na Dedićima. Nije moj.

Do navečer, dan ću provesti na poslu, vježbanju, a zatim u spremanju.

Već na poslu dočekao me nemir. Govori se o masovnim otpuštanjima. To si nikako ne smijem dopustiti. Samo, kad bih drhturila svaki put kad bi se otkazi spominjali, već bih bila na kroničnom gastritisu. Kao neki koje poznam. Prvo ih osjetiš, pa ih onda vidiš. Zadah jake kiseline, prati ih poput utvare.

Srećom imam Miju. Ona mi je dobra kolegica, koja uvijek sazna kome se piše nešto crno. Nije mi ništa nagovijestila. Zbog njezine sposobnosti da uvijek bude u pravo vrijeme na pravom mjestu, često sam sumnjala da je uhoda nekoga od rukovodećih. Samo prečesto su i nju opleli po honorarima i zvali na pranje mozga u ured, pa sam od te ideje odustala.

Ona je jedna od onih ljudi s kojima je jednostavno ugodno raditi. Samo danas je prošla kraj mene loše volje. Srela sam je na putu do toaleta i jedva smo prozborile dvije riječi. Tek kad smo se našle nasamo u prolazu, rekla mi je kako će našu šeficu izgleda smijeniti.

Nova uprava značila bi i novi tim. Otpuštanja nam ne ginu. Ovaj puta moram biti spremna priložiti sve svoje adute, uključujući i svoju treš knjigu, koja ide u tisak za koji dan.

Prolazim pokraj Hrvoja. Inače bi u ovo vrijeme sjedio pokraj moga stola i pričao mi o svojoj ženi koja ga je po tko zna koji puta ostavila samog s kćerkicom. Zatim o tome kako mora na operaciju kralježnice i kako mu je zlo od toga, jer postoji mogućnost da će poslije te operacije ostati nepokretan. Koliko god bi mi te priče išle na živce, danas ih nema, jer je situacija sasvim ozbiljna i sad mi nedostaju. Radije bih slušala do najistančanijih detalja o tome kako mu je život upropašten na milijun načina, nego počela strahovati za svoj posao.

Vođena svojim novim pravilima, odbijam strahovati. Umjesto toga, krećem kopati po najcrnjoj tračerskoj datoteci koju imam na računalu. Onoj najgoroj od najgorih. Možda ako ponovno upropastim tuđi brak, dobijem promaknuće ili barem zadržim posao.

Tašto otvaram pristigli mail s fotografijama i predloženom naslovnicom za knjigu. Onoliko koliko je knjiga očajna, toliko je naslovnica genijalna. Izgledam tako moćno i posve retuširano. Samo što svi ti filteri djeluju moćno i mistično. Po djelomičnim crtama lica koje proviruju ispod vela i šešira, jedva da bi itko mogao prepoznati da se radi o meni.

"Što je to?" Pita me kolegica Hana, koja veće mjesecima pokušava pronaći novi posao.

"Ništa. Neke fotografije."

"Tko je to? Neka posvuduša?"

"Da. Vidi se iz aviona." Odvraćam i brzo zatvaram. Pogledat ću ih zornije kad budem bila sama u svojoj sobi.

Kolega snimatelj već mi se javio kako je spreman za večeras. Okrećem se Hani u posljednjem pokušaju spasa i nagovaram je da ide samnom. Spremna sam nagovoriti bilo koga da ide samnom, samo da mi skrene misli. Ne smijem više razmišljati o svemu onome što sam vidjela na Adamovom mobitelu.

"Ne mogu. Ovo mi je jedina slobodna večer. Nisam vidjela dečka tjedan dana." Odvrati.

Zovem Taru. Trebala mi je javiti je li pronašla novi stan. Obećala sam joj pomoći u selidbi. Ne javlja se. Zovem Korinu. Možda bih mogla nabaviti propusnicu za nju i povesti je na koncert.

"Halo." Javlja se drhtavim glasom.

"Halo. Kako si? Što se dogodilo?" Stvarno nisam spremna za još jedne loše vijesti.

"Dobro sam... u bolnici sam, ali ja sam dobro."

"Tko nije?"

"Moj spoj."

"Što je sad bilo?"

"Bila sam u kafiću na spoju s Tindera."

"Ne, Korina. Ne opet."

"Mislim da je bio nadrogiran. Pričali smo i rugali se. Onda je odjednom ustao sa stolice, podignuo je i pokušao je obući poput haljine. Kaže htio me nasmijati." Prekinem je u pola priče glasnim smijanjem.

Ne vjerujem da se spojevi s te tragedije još uvijek događaju. Aplikacije za spojeve trebalo bi zakonom zabraniti.

"Kako? Zar mu je pet godina? Pa ovo je ludo." Kažem, sad već kroz suze od smijeha.

"Sad sam još ja kriva zbog toga. Krivio je mene što sam bila previše ozbiljna na spoju. Evo ga... režu nogare stolice da ga oslobode." Nastavlja.

"Možeš li mi, molim te, obećati kako ćeš obrisati tu aplikaciju? Zapravo, zapovijedam ti." Nastavim.

Završavamo razgovor i još uvijek ne mogu doživjeti tu priču kao stvarnost spojeva. Bilo bi mi draže da me slagala, ali poznavajući Korinu, to je bila istina.

Odustajem od poziva na koncert. Sudeći po njezinu glasu, neće još neko vrijeme biti za druženja. Odlučujem poraženo otići sama i pomireno slušati snimateljeve priče. Ponovno mi mozak referira kako nije do njega, nego do mene. Zapravo, nije ni do mene, nego do Adama. Njegove poruke me i dalje podsvjesno izluđuju. Toliko žena je u njegovom telefonu. Previše. Iako je istina da ih nije kontaktirao otkad je samnom. Datumi to potvrđuju. Nije brisao poruke. Nije imao kad. Nije znao da će mi dati mobitel u ruke. Osim ako je totalni psihopat, koji je namjestio cijelu situaciju.

Pronađem jednu nedovoljno istraženu priču i spremim je za kraj tjedna. Iako se ne tiče žutila, možda bi mogla biti zanimljiva onima koji čitaju nešto drugačije.

Odmaknem se od radnog stola i krenem odgovoriti na poziv svoje urednice u prostoru gdje nema jeke. Zadihana je i puna elana. Iako mi je još uvijek to teško prihvatiti kao vlastitu novu stvarnost, javlja mi kako ćemo za tjedan dana imati predstavljanje. Sad vidim da sve što mi je govorila o izdavaštvu unatrag zadnjih godinu-dvije, ništa nije imalo veze s istinom.

Izdavaštvu mjesec dana, pola godine, godinu ili više, nije malo vremena. Vrijeme u izdavaštvu ne ide sedam do deset puta sporije od ovog na Zemlji. Možda ide ako se bavite temama koje nitko ne želi čitati. Ovo mi je dokaz. U manje od mjesec dana sam napisala knjigu i objavila je. Početkom drugog mjeseca završeno je tiskanje i odmah se ide na marketing i predstavljanje.

Sedam od osam sati radnog vremena provedem arhivirajući, preslagujući datoteke, prema nalogu šefice. Zahvalna sam što nije tražila da ostanem duže. Radno vrijeme u novinarstvu kreće se još

sporije od onog u izdavaštvu za najnečitanije teme, pa deset, dvanaest sati dnevno i više, mogu lako postati svakodnevica.

Vraćam se s posla i sjetim se kako danas nisam bila na pauzi za ručak. Nisam čak ni usput nešto pojela. Pitam se kako je moguće da nisam čula vapaje vlastita želuca. Znam odgovor na to pitanje, ali ne mogu još jednom izgovoriti njegovo ime. Moja glad dobro će me nagraditi večeras. Stat ću u onu bijelu haljinu s prorezom.

Podsvjesno primjećujem kako i dalje nastavljam stilom starlete Lole, koju sam glumila na snimanju za naslovnicu, samo si to još uvijek ne mogu priznati, pa nastavljam glumiti iznenađenost, kad uočim podudarnosti. Maksi haljine na bretele, s prorezom, postale su česta pojava.

Nije loše usvojiti ono što mi donosi sreću, a istina je da me ona crvena jako usrećila. Da nisam dramila oko one manekenke, sigurno bih se još malo ljubila s Adamom. Sama sam si kriva. Kao i za to što mi se danas nije javio cijeli dan. Nije kao da brojim.

Uvjeravam se da je sve u redu, dok trgam sitne komadiće tosta i polako žvačem. Moram polako sa želucem. Nakon cijelog dana gladovanja, ne smijem ga prestrašiti.

Samopouzdano ulazim u bijelu maksi haljinu. Glatki saten miluje mi kožu. Spremna sam večeras za sve. Snimatelj dolazi po mene sa svom opremom i divi se mojem novom stanu.

"Otkad si ti možeš ovako što priuštiti?" Pita podrugljivo.

"To je stan moje prijateljice. Ja plaćam najam sobe. Eto... tako." Odvratim.

Ne bih željela da itko od ljudi koji me znaju pomisle kako si stvarno mogu priuštiti ovako dobru lokaciju. Mogli bi mi napraviti pakao na poslu i izvan njega, zbog tako beznačajne stvari. Zavist je jednako okrutna prema onima koji imaju, kao i prema onima koji nemaju.

Dolazimo na parkiralište za medije. Moja haljina se pomalo vuče po podu i shvaćam kako ću ipak morati žrtvovati svoja stopala i obuti sandale na visoku petu. Snimatelj me već gleda prijekorno. Zna da će svu opremu morati nositi sam, uključujući i sve moje stvari.

"Sreća tvoja pa dobro izgledaš. Možda dobijemo i dobar intervju." Kaže.

Evo. Počinje. Pomislim i nasmiješim se.

Koncert tek treba početi i DJ Hiplo je navodno već iza pozornice u svojoj svlačionici. Novinari se gurkaju i čekaju njegov izlazak. Svjesna sam kako će nam trebati više od sreće da se probijemo kroz tu gomilu.

Dolazi novi šef. Odzvanja mi u glavi i jasno je da se moram potruditi. Razmišljam kako ću noćas poslije koncerta, dobro, najkasnije sutra ujutro odmah na poslu, krenuti opet s radom na onom članku o prisilnoj privatizaciji jedne obiteljske tvrtke. Previše toga bilo je protuzakonito i to da se pogodovalo

nekim saborskim zastupnicima i lokalnim prokazivačima, moglo bi me dovesti do oblikovanja jedne od zanimljivijih priča ove godine. To bi mi isto tako moglo sačuvati i radno mjesto. Naravno, ako do smjene šefice uopće i dođe. Najgori su ti dežurni paničari, što šire nemir i poziv na pobunu, dosljedno iz sjene, a drhte kao list na vjetru na svaki šum. Moguće da je to rekao, jer me smatra konkurencijom. Pa jasno je da ako se bude biralo između mene i njega, da on nema šanse. Ne smijem biti previše sigurna u to.

Ta sumnja nastani se u meni i napuni me lažnim samopouzdanjem, sada već posve svjesna kako se moram probiti između svih ovih koji su tu došli puno prije odraditi svoju novinarsku dužnost. Lažno samopouzdanje prometne se u istinito i odlučim zatajiti da sam novinarka i umislim si da sam DJ groupie. Samouvjerenim hodom, uz opasno njihanje bokovima došetam do njegovih vrata, kao najzatelebanija tinejđerica. Da mi je netko rekao kako ću u svojoj trideset i šestoj godini ovako vulgarno djelovati, udijelila bih mu dobru pljusku.

Stanem pred vrata i pokucam. Njegov potrčko otvori i nezinteresirano me pogleda, pa zatvori vrata. Sranje. Morat ću ipak čekati iza svih ovih, a već me počinju otkidati noge. Da mi je znati ime toga sadista koji je izmislio visoke pete i one prve debilke koja ih je usvojila.

Iza svojih leđa čujem ružna došaptavanja o mome porijeklu i misiji. Za neke od kolega novinara sam posvuduša, starleta, a za neke i prostitutka. To su oni od ljepših nadimaka kojima me časte, ne znajući da sam jedna od njih.

Taman kad pomislim krenuti vući svoja umorna stopala i odšepesati u bezdan, na kraj reda, vrata se ponovno otvore.

"Samo ti. Ulazi." Kaže potrčko. Pomislim kako me DJ Hiplo vidio dok je ovaj zatvarao vrata, pa se predomislio. Ove haljine s vješalice moga snimanja za knjigu stvarno imaju čudesne moći.

Ušetam unutra, praveći se kako je moj zanosni hod bez pola muke. Pribojavam se da iza mene ne ostaje krvavi trag. Toliko me već bole prsti.

"Hej, mala, odakle si ti?" Pita me Hiplo. Odjeven kao zadnji klošar. Sve na njemu je markirano, ali i poderano. Stranci vole takvu modu da izgleda kao da se nisu previše trudili, a zapravo jesu itekako.

Čak su mu i tenisice poderane i spaljene upaljačem. Na jednoj od njih čini se kako je netko pisao crnim markerom.

"Želim te upoznati." Ta moja izjava mu izmami osmijeh na lice. Savršeno je zadovoljan sa sobom. Ima zašto i biti, putuje svijetom, zarađuje, upoznaje žene, koje bi ubile samo da ih vide s njim. Pitam se je li to jedino što želi od života ili samo glumi, kao što ću i ja morati za svoj prvijenac.

"Kako se zoveš?"

"Nessa."

Na stolu stoji polupojedeni pladanj sushija. Sahimiji leže razbacani po podu, a okolo tanjura iz kojeg je jeo, čini mi se lajne kokaina. Za razliku od moje izmišljene junakinje ovaj stvarno šmrče. Možda bih mogla dobiti još koju ideju za roman od njega. Dvije zlatne kreditne kartice i jedna platinasta leže pokraj tanjura, bačene.

"Lijepo ime. Ja sam Thom. Želiš li se naći samnom poslije na druženju ili štogod?" Pita napokon ono što sam i mislila. Dobit ću ekskluzivni intervju, makar morala i glumiti da hoću spavati s njim.

Kimnem glavom i uzimam marker s njegova stola, kojim je potpisivao postere.

"Hej, što radiš?" Kaže i uzmakne.

"Dajem ti svoj broj, da me možeš nazvati poslije nastupa."

"Mislio sam da me čekaš ovdje ili budeš iza pozornice samnom za miksetama." Kaže.

"Može i to, al... uzmi broj za svaki slučaj." Svjesna da će me izgurati sve ostale obožavateljice.

Prvo preokrene očima, ali kleknem na koljena, stavim marker u usta i lagano pužem prema njemu, gledajući ga cijelo vrijeme u oči. Djeluje kao da ga to zabavlja. Iskreno, lakše mi je puzati, nego hodati. Priđem mu do stopala i osjećam njegov pogled na svojoj stražnjici. Krene rukom kružiti oko nje i napokon ju opipa. Za to vrijeme napišem mu svoj broj na tenisici i otpužem unatrag. Zatim krenem prema vratima.

On doleti do mene, uhvati me za zglob lijeve ruke i palcem pristine moj puls na njoj. Potom mi stavi zlatnu narukvicu s ružičastim križićem.

"Ovo ti je propusnica koju i ja imam. Vidimo se iza miksete, Nessa." Nasmiješi se i prstima prođe kroz moju kosu. Napustim svlačionicu.

Kad sam napokon zašla dalje od svojih kolega, priopćim snimatelju kako ćemo imati ekskluzivu. Ne vjeruje mi, ali me svejedno krene daviti nekom od svojih dosadnih priča. Nakon sat vremena kašnjenja, Hiplo počinje svoj nastup. Nije loše. Prepuštam se zvucima i malo opuštam, nakon što smo odradili uvodno javljanje. Snimatelju je već dosta svega, ali u znak mira, donesem mu pivo. Ne volim pivu, ali kolegijalnosti radi, pravim se da nije tako i uživamo u nastupu tako jedno vrijeme. Ubrzo krene opet s dosadnom pričom, samo ovaj puta govori nešto o mojoj haljini. Kažem mu kako ću se vratiti uskoro, ali to nije ono što namjeravam. Briga me i tako smo predaleko. Odradit ću cijelu priču sama, a reportažu neka dovrši on. Članak će i tako biti zanimljiviji nego Hiplov nastup.

Dolazim do pozornice, ali mrcine od tjelohranitelja me ne puštaju. Pokažem im svoju narukvicu i tek treći od njih shvati da mi je to propusnica i smiluje mi se. Skida predgradu i bježim unutra. Iz ove perspektive, nastup je daleko bolji.

Priđem mu s leđa i prstom krenem od vrata, prema donjem dijelu njegovih leđa. U prvi mah se trzne i čini se negoduje, ali pogleda me i da mi par slušalica. Da nisam bila toliko skeptična prema njemu,

možda bih si priznala da se večeras stvarno zabavljam. Taman kad sam to pomislila, na njega puste desetak djevojaka bez grudnjaka. On im crnim sprejem šara po prednjem dijelu tijela i slika se s njima i njihovim poprsjem, u koje uranja poput razularenog djeteta. *Kakav neukus.* Pomislim i nastavim slušati glazbu. Zatvaram oči i uranjam u nju.

Osjetim ruke kako me grle oko struka. Zamišljam da su Adamove. Prepuštam im se i lagano zanosim stražnjicom u ritmu. Naslanjam se na njegove kukove. Otvaram oči i pogled na DJ Hiploa me razočara. Pitam se gdje li je Adam. Brzo se podsjetim kako moja nova pravila to ne dopuštaju i taj prijekor me potakne na djelovanje.

Okrenem se prema njemu i rukama prelazim preko njegovim prsa i ramena. Njegove zelene oči me promatraju i njišu moje tijelo u ritmu. Osjećam kako mu se prsti polagano dižu mojim prorezom prema gore. Stepem mu ruku i to shvati kao igru. Nasmije se i poljubi mi ruku, zatim obraz. Pokaže mi da i ja poljubim njega u obraz. Poslušam ga i krenem nasloniti usne na njegovo lice, gdje mi pokazuje prstom, ali on me prevari i okrene mi usne. Poljubimo se. U prvi tren mi se svidi, ali to se pomiješa sa gađenjem. Tko zna kolike je poljubio. Sigurno je izvor zaraze.

"Ideš samnom poslije nastupa." Kaže samouvjereno, naslanjajući se na moje bokove. "A sad se moram malo poslikati sa svojim djevojkama." Okrene se golišavim djevojkama, koje sada njegovi pomoćnici prskaju pjenom.

Prvo slikam sve njegove djevojke i njega mobitelom. Treba iskoristiti priliku kad već imam tako dobar pogled. Zatim nastavim uživati u glazbi. Pogled na svu tu publiku koja mahnito skače i diže ruke, jednostavno opija. Nije ni čudo da se osjećaju kao bogovi. Ponijelo bi i najnevinije.

Snimatelj mi šalje poruke, ali ne želim se sad pretjerivati s njim. Pogotovo nakon što sam mu napisala da imam još fotografija i da ću sutra imati cijeli članak. Ljut je što sam odjavu napravila sa svog mobitela i poslala mu snimku. Sad će morati sve montirati u studiju i neće moći odmah ići doma. Iskupit ću se s pričom. Znam to.

Nikad se nisam vozila u limuzini i moram priznati da mi nije tako mučno, kao što sam očekivala. Thom mi skida sandale i licka stopala. Ne razumijem kako mu se ne gadi. Otvorenih stopala hodala sam posvuda večeras. Naravno, nismo sami. Tu su još dvije djevojke. Zanima me koliko će mu trebati da shvati kako su obje maloljetne. Kladim se sama sa sobom u glavi. Obje padaju u trans i svlače se bez da je to od njih tražio. Slikam ih bez blica. Nudi im tekilu i svakoj po lajnu. Ako ga uhvate, neće nikad napustiti ovu zemlju. A sve to imam na mobitelu. Mogu učiniti s njim što poželim. Ni ne zna da ga posjedujem. Smješkam se dok ih ljubi i povremeno gledam kroz prozor. Noć je tako lijepa.

I dalje mi stižu ljutite poruke od snimatelja. Zvuk moga mobitela nekako uspije naživcirati Thoma, koji ostavi dvije maloljetnice i dođe do mene kako bi otkrio zašto se ne mogu posvetiti njemu.

"Dečko te traži?"

"Ne. Nemam ga."

"Tko je onda, da me ne možeš ljubiti?"

"Posao."

"U ovo doba. Lažeš. Čime se baviš?"

"Spašavam ti stražnjicu."

"Kako to misliš?"

Privinem se do njegova uha i šapnem mu: "Maloljetne su."

"Nije istina. Rekle su da imaju dvadeset i tri." Njegova odlučnost da me uvjeri u to me nasmije. Na ovom slabom svjetlu, djeluje simpatično. Kao ljutiti dječak. Zapravo, voljela bih ga vidjeti na svjetlu. Otvara prozor od vozača i nešto mu govori. Ubrzo limuzina staje i njegov potrčko dolazi u naš odjeljak. Prima dvije djevojke za ruku i izvodi ih van. Zatvara vrata i ponovno krećemo.

Možda sam si učinila medvjeđu uslugu, jer sad počinje ljubiti mene. Nisam sigurna želim li to. Zapravo, želim bilo što kako ne bih mislila o Adamu.

Prepuštam se Thomovim poljupcima. Zatvaram oči, dok se njegove usne privijaju uz moj vrat. Osjećam kako njegovi trbušni mišići probijaju iz tanke poderane majice. Odjednom stane i usne se ne vraćaju na svoju ucrtanu stazu. Ponovno kuca na vozačeva vrata, ali toliko me ne zanima stvarnost i želim se vratiti na poljupce da ne želim otvoriti oči. Samo strpljivo čekam da ponovno krenemo.

"Ona ženska je ista ti." Kaže.

"Aha." Odvratim nezainteresirano, ali on me ne pušta na miru.

"Pogledaj. Iste ste. Da to nisi ti?" Nastavi uporno.

Otvaram oči i gledam u smjeru kojem pokazuje. Tri velika jumbo plakata jedan iza drugoga. "Lola."

"Moje ime je Lola." "Kokainski dnevnici tatine princeze." Uskoro." Stoje natpisi jedan za drugim.

Vadim mobitel i slikam ih. Nevjerojatno. Slike sa snimanja za naslovnicu u rekordnom roku našle su put do jumbo plakata i skupog marketinga. Retuširana ili ne, reklo bi se da nije dovoljno, kad me i nadrogirani DJ prepoznao. Pogotovo na prvom plakatu.

"Ne. Moje ime nije Lola, nego Nessa. Već si zaboravio." Nasmijem se.

"Ista je ti." Kaže i krene pretraživati na mobitelu sve o Loli. "Autorica romana." Nastavi i dalje pogledavajući slike na plakatima i mene. "I ti si slavna." Nastavi. Pretvaram se da mi je svejedno.

I tako sam se susrela sa svojim prvijencem licem u lice. Moja prva knjiga postala je moja stvarnost upravo u tom trenutku. Bizarnom, kakva je i ona sama.

*

Hladno mi je i rukom tražim i prepipavam po krevetu u potrazi za dekom. Iako nije više vrijeme za nju, ne mogu spavati bez deke tijekom cijele godine. Osim kad su vrućine preko trideset stupnjeva. Madrac se čini nekako drugačijim i prostranijim od onog na koji sam naviknula. Svjetlost je prejaka. Inače spustim roletne do kraja, kako u spavaću sobu ne bi prodrla niti mrvica svjetlosti. Ovdje bi mi bilo savršeno ugodno, kad bih samo uspjela pronaći nekakvu dekicu.

Otvaram oči i shvaćam kako ipak nisam na Dedićima. Nalazim se u hotelskoj sobi. Krevet je velik i udoban. Odmičem plahtu od sebe kako bih vidjela u kakvom sam stanju. Ovo mi se još nije dogodilo. U glavi mi je tolika buka. Odzvanja duboko u meni, iako je u sobi potpuna tišina. Tražim mobitel, ali ne mogu ga pronaći. Osjećam olakšanje jer sam ipak u donjem rublju. Jedan djelić mene još uvijek se nada kako će se probuditi, ali to se ne događa.

Promolim prvo jednu, a zatim i drugu nogu i sjednem u krevet. Velik je i udoban. Plahte su mekane i svilene. Sve oko mene je nepoznanica. Sve dok ne ugledam Thoma. Leži razvaljen na sofi u odjeći koju je imao na sebi sinoć. Vrtim sjećanja kroz misli, ali ništa se nije dogodilo. Došli smo pred njegov hotel i htjela sam nazvati taksi kako bih se vratila natrag. Njegova ideja je bila naručiti hranu iz japanskog restorana i još pića s recepcije za nastavak zabave u hotelskoj sobi. To je trebala biti moja izlaznica.

Negdje je pošlo po zlu i predomislio se dok sam čekala taksi. Zaboravila sam svoj sako u njegovoj limuzini. Donio mi ga je i predložio kako će samnom pričekati moj prijevoz. Kao i uvijek trebao je stići kroz sedam minuta, ali to se nije dogodilo. Sedam se produžilo u sedamaest, zatim u dvadeset. Nakon što sam mu rekla da može slobodno ići u hotel, jer mi ne smeta pričekati sama, poljubio me u vrat i činilo se kako se vratio u hotel.

Adam se nije javljao, a ja sam bila previše gladna muške pozornosti. Thom je bio tu i vratio se kako bi me pitao, jesam li možda za neki sendvić dok čekam i pružio mi jedan. Pregladnjela, umorna i izranjavanih nogu, nisam se mogla odlučiti hoću li se prvo baciti na hranu ili izuti se i čekati bosa.

Sljedeći prizor koji pamtim su njegovi prsti oko remenja mojih sandala i hotelskih papuča u koje mi oblači stopala, dok stojimo na cesti i pretvaramo se kako i dalje čekamo moj prijevoz.

Zatim se ljubimo i ne prestajemo. Negdje između komadića hrane, propuštenog taksija i znojih isprepletenih molekula naših tijela, poželim se sklupčati pokraj njega i jedne noći ne biti podstanarka, koja putuje daleko u bezdan svojeg podstanarskog gnijezda. Kad živiš u gradu koji ima previše stanovnika po metru kvadratnom, svaka lokacija ti je predaleka. Vodi me za ruku i šapuće mi previše sladunjave stvari, poput onih da mi želi nešto odsvirati na klaviru u hodniku. Zatim mi pušta glazbu dok mi priprema ogrtač i ručnike za poslije tuširanja. Pušta me da budem sama pod tušem i to me ugodno iznenadi.

Priča se mijenja s mojim izlaskom ispod tuša. Uzeo je neki stimulans i zaneseno mi priča o svojim kreativnim podhvatima na novom albumu. Zove me sa sobom na turneju i toči mi mlijeko i slaže kekse na tanjurić. Iz sumnje da nešto nije stavio u mlijeko, odbijam pristup svemu ponuđenome.

Pokazuje mi slike s mobitela. Gledam u cijeli presjek njegove turneje. Živi jako zanimljiv život i to mu odgovara. Ni sam ne zna dokad će to sve trajati i pokušava uživati u svemu. Kaže mi kako to nije bilo ono što je isprva želio, ali naposljetku je prihvatio da su neke stvari izvan njegove kontrole i da se samo treba prepustiti. Uvjerava me da je studirao klasičnu glazbu i klavir i da ga se roditelji sigurno srame, jer je DJ.

"Nisu očekivali kako ću nakon skupih škola završiti iza mikseta, nadrogiranih ljudi i u tabloidima."

Rečenica mi odzvanja u ušima.

Suosjećam s njim, jer znam kako je to kad te uporno hvale zbog krivih stvari. Samo ja svoje ne mogu tek tako prihvatiti.

Prelomim svoju odluku o odlasku i odlučim prespavati u trenutku kad mi pokaže Lolu na tražilici. Nisam ga mogla uvjeriti kako to nisam ja. Možda ipak nije bio toliko pod utjecajem. Taj trenutak otvorila sam mini bar i odlučila ga pitati za poslovni savjet.

Poput dva izopćenika, dvoje neprilagođenih ljudi podijelili su svoje tihe patnje uz čašu whiskeya.

Shvatila sam kako uz opijate na trenutke zaboravi kako mu klasika i karijera za kojom je čeznuo nedostaje. Ipak, mašta kako će joj se jednoga dana vratiti.

Prije nastupa, čitala sam o svim njegovim avanturama sa ženama koje je ostavljao u transu. Jedna je o njemu čak napisala i knjigu. Nije joj zamjerio. Samo volio bi da ga je pamtila po njegovoj izvedbi Rahmanjina, a ne po struganju mikseta. Nije da ima loše mišljenje o miksetama, samo to nije ono što ga je ispunjavalo i držalo budnim noćima kao dijete.

Nakon cijele noći provedene u razgovoru, osjećam nevjerojatnu bliskost s njim. Možda sam naivna i gutam priču koju servira svakoj drugoj ženi, ali meni je djelovala posve autentično.

Sklupčala sam se pokraj njega i zaspala u rekordnom roku. Prva stvar koju mi je rekao kad sam ga uhvatila kako me promatra umornim pogledom i s osmjehom, bila je kako me odnio u krevet.

Bio je dovoljno pristojan i ostavio mi moj teritorij i snove na miru.

Ustajem iz kreveta dok nam dovozi kolica s hranom, koju je naručio u sobu. Sve što želim je još jednom osjetiti onaj masažer od tuša na svojim leđima i u nekakvoj dječjoj maniri mu to i priznajem.

To ga zabavlja i pušta me da odletim pod tuš i još jednom uživam u tom iskustvu. Dok u kućnom ogrtaču, posve čista i mirišljava uživam u dostavljenom pecivu i crnoj kavi, on odlazi pod tuš. Nemirna kakva jesam pokušavam otključati njegov mobitel i nakon tko zna kojeg pokušaja, uspijem. Lozinka - njegova godina rođenja. Zahvalim internetu za ovo iskustvo.

Dočeka me nekoliko tisuća mailova, jednako toliko poruka i prebukirani Viber, Whatsapp i Telegram. Svaih nekoliko sekundi stižu mu fotografije polugolih žena, za koje predpostavljam da imaju nešto s

njim. Nemoguće da su tek puke obožavateljice došle do njegova broja. Za tako jednostavnog dečka, ima jako kompliciran sadržaj mobitela.

Tu je i pregršt poruka, zapovjedi i mailova njegova menadžera, kao i onog potrčka koji je sinoć na mene preokretao očima.

Čini se da svi na svijetu u ovome trenutku nešto od njega žele. Osim mene.

Možda ga upravo zato i zabavljam.

Izađe ispod tuša i pravim se kako nisam ništa vidjela. Uzmem čašu soka od naranče i ispijam dok drugom rukom skupljam svoju odjeću s fotelje.

"Kamo ćeš? Nemoj ići." Kaže i nasmiješi se umiljato.

"Čini mi se da ti treba malo odmora. Ne želim te umarati."

"Ti si prva koja mi je to rekla unatrag nekoliko godina." Kaže i priđe mi. Obgrli me svojom utreniranom rukom i pogled mi skrene na njegovu tetovažu. Inače ne volim tetovaže, ali njemu lijepo stoje. "I baš zato ostani." Dovrši i utisne mi poljubac u sljepoočnicu. Zatim nasloni svoju glavu na moje rame i ugnijezdi se između njega i moje glave.

Svijet na trenutak zastane i pogodi me svojom nepredvidljivošću. Od svih ljudi i mjesta na kojim sam bila, ovo mjesto i ovaj stranac posljednji su za koje bih rekla kako će me utješiti. A to je upravo što rade. Tješe me i mole moje ruke da učine isto.

Prihvatim svoju zadaću bez imalo pogovora i obujmim ga u zagrljaj.

"Hoćemo li pogledati neki film? Imaš li kakvu želju?" Njegove umorne oči me pogledaju i kutovi usana podignu se u umorni smiješak. Pokrene film "Legenda o jeseni".

"Hoćeš da naručim kokice iz kuhinje?" Pita.

"I palačinke." Dodam.

"Pjenušac?"

"Ne. Još soka od naranče."

"Može. Lola. Nessa. Lola." Kaže i namrštim se.

"Lijepo ti stoji to ime. Nadam se da ćeš objaviti i ono što želiš." Kaže i privine moju glavu na svoja prsa.

Moja duboka tašta podsvijest zamišlja kako putujem s njim na turneju. Samo onaj racionalni dio mene svjestan je kako se to nikada neće dogoditi. Sve dokle god postoji moj križ neimanja i klaustrofobičnog zaposlenja koje me u imanju blokira.

"O čemu si pisala, kad nikada nisi probala kokain?" Provocira.

"O ljudima o kojima većina želi čitati. Izmišljala sam dok nisam dobila dobitnu kombinaciju. Počelo je kao bunt, jer mi nisu željeli objaviti nešto u što sam vjerovala." Povjeravam mu se, iako se pokušavam zaustaviti.

Pitam se kako li ću ga sada izdati u onoj mračnoj priči o kojoj pišem. Odlučim promijeniti smjer i prvo što ću napraviti kad dođem u posjed računala je napisati mračni članak o ljudima koji se nasilno pokušavaju ugurati u njegov život i na koje sve očajničke načine. Članak će i dalje biti o drogi, seksu i lošim ljudima, samo neće uključivati njega. Ipak mi je svirao klavir nekoliko sati nakon što smo pogledali "Legendu o jeseni". Nisam znala da postoji ijedan muškarac koji voli taj film.

Morala sam mu obećati kako ću doći na Rivieru Romagnolu, gdje će biti na jahti. Želi da odsjednemo u Riminiju. Rugam se kako sam ja tek prosta spisateljica žutila i to ga ljuti. Ne želi da se tako omalovažavam.

Čini se kako on vjeruje u moje spisateljske sposobnosti više nego ja. Govorim mu kako to radim jer želim raskrstiti sa svojim podstanarstvom. Kaže mi kako je njegova obitelj stalno selila, zato što otac nije mogao zadržati posao. To isto tako nije spriječilo mamu da ga pošalje u skupe škole i pruži mu priliku za nešto bolje u životu. Zagrli me i govori mi kako me razumije. Ne sjećam se kada sam se ovako bizarno osjećala.

Žrtva sam vlastitih predrasuda, koje mi uništavaju ove sočne poljupce s mladim i privlačnim DJ-em. Prekoravam se zbog toga, a zapravo se bojim. Strah me kako ću se uskoro pretvoriti u njega. Okružena iluzijama i uvjetovana time što drugi žele i vide u meni. Zaboravit ću na svoje prave želje i talente, a velike su šanse kako ću ostati i dalje sama sa istim problemima. Nešto se mora poduzeti.

Prihvaćam njegov poziv za Rimini. Osim toga, nikad još nisam bila u Riminiju.

Uzima mobitel i otvara one slike koje je primio maloprije. Namršti se i baci mobitel na dvosjed. Dobro glumi. Osim ako mu stvarno to sve već nije dobrano dosadilo.

Šefica mi šalje uzrujanu poruku kako je čula da od jučer radim na članku i priči. Obećajem joj članak gotov kroz sat vremena i u njezinom sandučiću. Tipkam sve u Thomovom zagrljaju. Kad napokon pošaljem, svjesna sam kako su njegove ruke i dalje na meni, a ja ih ne odgurujem.

Usne nam se isprepletu i kroz zvuke naših poljubaca šapuće mi kako poslije Riminija želi pronaći neki mirni otočić na talijanskoj obali i tamo provesti barem tjedan dana bez igdje ikoga. Želi istraživati morske špilje samnom. Pristajem, iako sam svjesna kako sam klaustrofobična i da se to vrlo izgledno neće dogoditi.

Dapače, gotovo sam sigurna kako se ništa od ovoga o čemu smo se između naših nježnosti dogovarali, neće dogoditi.

"Nisi me pozvala na svoje predstavljanje knjige."

"Pa dođi, ako ti se gleda taj cirkus. Možda bolje da te pozovem kad napokon uspijem objaviti onu koju sam isprva željela."

"Želim doći na obje. Samo za ovu prvu imam nastup, ali možda dođem kasnije do tebe. Ako budeš slobodna, možemo li se vidjeti?" Kimam glavom na sve to, iako ni sama ne znam mislimo li ozbiljno za sve te dogovore. Situaciju smatram i dalje posve bizarnom i neočekivanom.

"Slat ću ti članke i fotografije. Doduše, na njima ću biti odjevena." Odam se i nadigne obrvu sumnjičavo. Možda ipak nije tako površan kakvim sam ga prvotno otpisala.

Njegove ruke otvaraju moj ogrtač i razmiču ga. Mazi me po trbuhu, zatim po grudima. Moja koža ježi se pod njegovim prstima i sve u meni titra zaneseno njime. Uzdahne kad položim ruku na njegov trbuh. Napeta prsa izdignu se u trenu. Njegovo tijelo odgovara na moje dodire, samo nisam spremna ići do kraja.

Ponovno me stisne u svoj zagrljaj i udahne moj miris kose. Drago mi je da sam je oprala jutros. Ljubim ga sve dok nam se jezici ne isprepletu toliko da oboje ožednimo. Rukama me pogura u ležeći položaj i usnama prelazi preko moga pupka, zatim niže, sve dok se ne spusti između mojih bedara. Liže ih i jezikom me istražuje cijelu. Lizanje i poljupci se izmjenjuju i potpuno mu se prepuštam. Ruke su mi u njegovoj kosi i povremeno se borim s tim da ga ne čupam za kosu.

Uzdišem dok me njegovoj tijelo istražuje, a prsti se gube u meni. Istražuju moje dubine i bude svaki djelić mene. Masira mi bedra i penje se prema mojim grudima. Zatim se u trenu nađe na mojim usnama. Tople su i vlažne. Osjećam ga preko njegovih bokserica. Želi me i to mi godi.

Prislanjam svoje bedro na njega i mičem se s njim. Njegova težina na meni je sve što mi treba u ovom trenutku.

Srce mu jako udara i osjećam ga na svome trbuhu. Rebra nam se sudaraju i to nas uzbuđuje. Iako nisam spremna, poželim ga skinuti. Uhvatim rub njegovih bokserica i krenem ih spuštati dolje ispod njegove stražnjice. Zastenje mi na uho i poližem mu ušnu resicu. Ustane se i svuče bokserice. Zatim uz spore pokrete okolišanja, omata moje gaćice oko svojih prstiju i snažno povuče. Jednim pokretom ih pokida i baci na pod.

"Oprosti. Kupit ću ti nove."

"Želiš li ovo?"

Odmahnem glavom.

"Da stanem?"

"Ne." Šapnem.

Prepuštam mu se u tišini dok nam svjetle mobiteli, televizor gubi sliku i kontakt, a auti ispod prozora sobe kreću u nove dnevne razmirice.

Osjećam ga u sebi i na trenutke zaboravim disati.

ČETVRTO POGLAVLJE

"Možete li mi potpisati obje knjige i jedan potpis na moj trbuh, molim te Lola." Kaže jedan student crne kose.

Želudac mi se okreće na ovu promociju na Velesajmu, iako je upravo promocija vlastite knjige ovdje, bio jedan od mojih nedosanjanih snova. Dečko diže majicu i pobjedonosno se smiješi, dok pokušavam ostaviti trag markerom, koji će ponijeti sa sobom i hvaliti se kolegama u kantini.

Moj šeširić s mrežastim velom, dobro me služi kao paravan između mene i moje nove stvarnosti. Iako, teže vidim i moguće je da mi naučeni novi potpis ne ide posve glatko kao što sam planirala. Moglo je biti i gore, jer sam za ovo instinktivno željela odjenuti burku.

"Ako može s posvetom." Kaže mama jedne male djevojčice. Po visini, rekla bih da ide u četvrti razred osnovne škole.

"Za Vas posveta ili za kći?"

"O, za mene. Ali može i za nju." Odvrati.

Pitam se neće li valjda čitati taj sadržaj svojoj kćeri. Na koricama piše kako je sadržaj namjenjen isključivo punoljetnim osobama.

Poslužitelj toči prisutnima pjenušac nakon što smo imali uvodnu riječ moje urednice i lektorice. Pokušavam otpijati sporo, kako bih bila prisebna za sva potencijalno neugodna pitanja. Nakon što moderator otvara diskusiju, posjetitelji kreću s postavljanjem pitanja. Začudo sva su pitanja ugodna i pristojna. Zanimaju ih odakle sam crpila ideje, ima li autobiografskih dijelova i je li nešto nadahnuto stvarnim osobama iz javnog ili mog privatnog života.

Odgovaram preddogovorenim i prednaučenim replikama, jer sam za ovo željela maksimalno kontrolirati uvjete. Ne želim biti jedna od onih nadmenih autorica, koja podcjenjuje svoje čitatelje, ali opet, moram priznati kako ih ne razumijem.

"Je li Arnold temeljen na nekom stvarnom liku kontroverznog poduzetnika?" Pita me jedna poznata ruka na lijevom kraju dvorane. To je ruka moje cimerice. Zanimljivo mi je kako je viđam ovdje, ali ne i u našem stanu.

"Nije. Svaka sličnost sa stvarnim osobama je slučajna i posve nenamjerna. Likovi nisu temeljeni ni na jednom poduzetniku iz stvarnog života." Odvratim.

"Šteta." Odvrati ona. Ne vjerujem da me je prepoznala. Možda i nije tako loše što se nismo previše viđale.

Grafički urednik i fotograf odradili su stvarno dobar posao. Kad bih barem mogla koristiti te fotografije za profile svojih društvenih mreža. Ovako imam knjigu, koju ne volim i o kojoj ne smijem Tweetati.

Umjesto mene sve objave i tweetove odrađuje mlada novinarka s diplomom iz odnosa s javnošću na Visokoj školi za komunikacijski menadžment. Njoj mašte svakako ne nedostaje. Prošli tjedan objavljivala je kao moj glavni lik iz romana, koji je puštao dijelove svog kontroverznog dnevnika u Kokainskom dnevniku i pri tome razotkrivao dublje pozadine skandala, očito nedovoljno otkrivenih i razrađenih u knjizi. Po tko zna koji put pitam se tko bi želio raditi takav posao s diplomom na privatnom sveučilištu.

Kad mojih, ugovorom obvezanih pola sata za raspravu istekne, ispustim uzdah olakšanja. Poslije preklapanja kazaljki na satu programirano se zahvalim svima i ustanem. Još pola sata ostat ću i potpisivati knjigu. Nagurani redovi uzbuđenih ljudi tiskali su se i euforično čekali moj potpis. Neki su se slikali samnom kako bi me označali na svojim profilima. Moja publicistica je sve marljivo pratila i prokomentirala. Prema njezinima objavama doimalo se kako sam na nekoliko mjesta u isto vrijeme.

Najgore od svega bilo je to što su mi se svi materijali vizualno sviđali. Male kartice s mojim autogramom, bile su kvalitetne i mogle su se koristi kao označivač za knjige. Tu su bili i posteri, koji su se mogli plastificirati na licu mjesta i transformirati u podmetače za tanjure na kuhinjskom stolu. Napravili su i Instagram kutak, gdje su se posjetitelji mogli slikati s pozadinom iz nekoliko ključnih i dramatičnih prizora iz knjige, te odabrati između nekoliko maski za lice i prerušiti se u čak sedam ključnih likova iz knjige. Publicistica mi je javljala kako svi žele lik moje glavne junakinje i Arnolda, te kako je jedna mala djevojčica izričito tražila lik autorice Lole i nije željela otići dok je netko nije uslikao s improviziranim velom preko lica. Poslije je vrištala i stupala nogama u mjestu iz protesta, jer nije mogla zadržati svoju masku Lole i ponijeti je kući. Uzalud je majka molila hostesu i nudila iznose za masku, to jednostavno nije bio dio programa. Ponos iz očiju njezine majke bio je vidljiv i blistala je od divljenja što se njezina djevojčica tako grčevito borila za svoju idolkinju.

Bijele ruže kojima je obilovao moj štand, preobrazile su paviljon u proljetni vrt i opijale mene, moj tim i posjetitelje svojim mirisom. Služili su mješavine engleskog čaja s mlijekom, za one koji nisu smjeli ili htjeli piti pjenušac i sve je djelovalo poput jedne profinjene vrtne zabave. Samo sam ja bila ludi Šeširdžija s velom preko lica, koji se osjećao kao na vlastitom sprovodu, u nekakvoj uvrnutoj paralelnoj stvarnosti karikiranja i masakriranja njegove ličnosti.

Svako malo na službeni mobitel, koji do sada nisam imala, pristizali su mi mailovi podrške, pohvale, upita za suradnju i nastavak trenutnih suradnji, kao i oni s brojkama u rapidnom rastu, poslani od strane moje urednice. Iako je smatrala kako mi je honorar koji sam prvotno dobila bio dostatan, nastojala me udobrovoljiti za pisanje nastavka, dajući mi umjesto deset posto, četrdeset posto čiste zarade. Ostavitu ću je još tjedan dana da misli kako ignoriram njezin upit o pisanju nastavka, kako bi mi povećala predujam. Naime, načula sam kako je u pregovorima s producenticom iz Velike Britanije, koja želi snimiti blockbuster prema mome romanu. Iako sam gotovo sigurna da je to tek jedan od brojnih medijskih spinova, čijem su se rapidnom multipliciranju posvetili u mojoj izdavačkoj kući i pri

tome sve ostale trenutne projekte stavili na čekanje, smatram kako moram pokušati taktizirati, jer nama podstanarima novaca nikada dosta.

"Hoću je još jednom vidjeti!!!" Cvilila je srednjoškolka svome dečku u uho, dok ju je on vodio ruku pod ruku.

Za njima je došla poveća četa homoseksualaca, koji su svojom vedrinom podignuli raspoloženje na zavidnu razinu. Slikali su se samnom i objavili me na svojoj grupi u Briselu, gdje inače rade. Iskoristili su ovaj vikend samo kako bi mene upoznali. To me preplavilo osjećajem počašćenosti, ali i stida u isto vrijeme. Bila sam uvjerena kako nisam zaslužila toliku pozornost. Barem ne u ovakvom izdanju. U normalnim okolnostima, priča i druženje s njima bi me zabavilo, ali sada mi je to bilo pravo mučenje. Osjećala sam kako im serviram nešto što nije autentično.

Jedan od njih, poprilično zgodan i utreniran, pitao me ima li još ulaznica za noćni klub koji večeras promoviram i u kojem imam noćno predstavljanje svoga prvijenca. Umjesto osmijeha, izmamio je od mene teški uzdah. Potpuno sam zaboravila na tu katastrofu. To isto tako znači kako ću morati i otkazati spoj s Adamom. Nema veze i tako se nije previše trudio oko mene ovaj tjedan.

Thom mi se javljao više od njega. Poslala sam mu nekoliko slika s promocije i pohvalio je sve vizualne organizatore. Komentirao je kako smo na svjetskoj razini.

"Izdrži. I to će proći, a onda ćeš raditi ono što uistinu želiš." Napisao je na kraju i s tom sam se mišlju hrabrila ostatak poslijepodneva. Povremeno su se javile sumnje kako nisam trebala krenuti u javni otisak s nečim ovako krivim i nimalo bliskim onome što stvarno želim pisati, ali sumnje su se polako topile sukladno eksponencijalnom rastu brojki na tablicama u mome sandučiću.

Iscijeđena poput limuna bilo je moje stanje kad sam izlazila iz paviljona čekajući svoju pratnju. Svi su mi htjeli mahnuti i ponijeti dio mene doma. Kad se ispred ulaza napokon zaustavila crna limuzina, morala sam je slikati i poslati Thomu, uz poruku "Ako ti ikada zatreba prijevoz...". Odgovorio je tek navečer kad sam se spremala za promociju knjige u jednom zagrebačkom noćnom klubu, naravno narodnjačkom.

Thom je poslao sliku svoga novog apartmana na Ibizi. Već je bio državama daleko od mene. Pogled su mi privukla dva poljupca u kutu kadra i jedno srce na kraju. Nisam očekivala da se ove zvijezde javljaju ženama s kojima su se tek površno zabavljali, a ja sam nekim čudom dobivala i puse i srce. Na trenutke sam pomišljala kako mu možda imponira moja neželjena slava. Da nije vidio one moje megapostere naslagane iznad petlji avenija, možda mi se nikada više ne bi javio. Stvarnost anonimnosti pogubna je za društveni život. Iako, uistinu čuva dušu. Bojim se kako sam ja svoju već izgubila.

Crna haljina sa šlepom, pretvara me u zvijer noći i sve što mogu jest pronaći neke cipele koje će ublažiti ovo pretjerivanje moje stilistice. Navodno, ako ste jako uspješni, izdavačka kuća vam ekspresno dodijeli i stilisticu o njihovom trošku. Uz toliko povlastica i najčeličniji karakteri bi podlegli iskušenjima, a kamoli ja, mala obična podstanarka velikih snova. Svi veliki vođe koji su pokorili nacije

vlastitim interesima, dobro znaju da mali narodi trebaju velike snove. Isto je i s malim ljudima, poput mene.

Oblačim crne lakirane štikle na visoku petu i zataknem za kosu šeširić s malim velom.

"Ovdje počiva jednostavna i pristojna djevojka podlegla pod teretom velikih snova." Pomislim kao da si pišem epitaf i siđem pred svoj stan. Auto me već čeka tamo. Moja cimerica ni danas nije bila u stanu. Jedini naš susret bio je na promociji, a odtada je nisam ni čula ni vidjela. Nije me prepoznala ni kad je došla na red u vrsti za potpisivanje. Možda je samo stvar u percepciji. Ako nešto ne očekujemo negdje, ne bi to prepoznali ni da nam se stvori pred očima. Zato valjda postoji ona "drži oči širom otvorene, jer nikad ne znaš što te čeka iza ugla". To mi je znala govoriti mama, kad bih joj se požalila da sam kronično sama i usamljena. Kad bi samo znala kako sam nisko spala, umrla bih od srama.

Crna limuzina spušta se prema centru grada i klubu CO2 poput vještičjih kola i parkira ravno pred ulaz. Ne znam nikoga tko je bio u tom klubu, a po svemu sudeći, niti bih željela. Tim zaštitara okružuje vrata kako bih nesmetano mogla napustiti vozilo i uputiti se prema stražnjem ulazu u klub. Prolazimo posljednje pripreme. Moja stilistica mi stavlja plašt, koji trebam skinuti prema koreografiji i otkriti buntove mojih naslaganih knjiga. Sve su već unaprijed prodane i ako je suditi prema internet knjižarama, zalihe su na niskim razinama. To me ujedno veseli i užasava.

Prilazim šanku i dočekaju me nepregledne bijele linije na svakom od njih, koje bi trebale predstavljati more kokaina koji su obliato i nemilice koristili moji glavni junaci i junakinje. Dok se krećemo tijekom najave koja trešti zvučnicima zajedno s basovima, publicistica mi objašnjava ideju prezentacije. Trebam glumiti kako šmrčem kokain sa šanka, skinuti plašt i otkriti svoje knjige, nakon čega slijede specijalni efekti, glazba i potpisivanje. Nisam sigurna hoću li imati želudac za takvu lošu i nemoralnu PR kampanju. Savjetujem joj kako bi se možda trebala prekvalificirati za kreiranje promidžbenih kampanja političara i starleta. Ako ništa barem je oni mogu više platiti od moje izdavačke kuće, jer porezni ovisnici i seksualni ovisnici nikada ne nestaju. Čim umru jedni, brzo se izrode novi.

Duboko iz pete i vlastite utrobe izvlačim lažno samopouzdanje, nametnuto kreiranim alter egom. Da nema Lole dosada bih već sigurno moje beživotno tijelo visjelo s neke grede. Ovako u privatnosti svoje izmišljene odabranice mogu sakriti sve svoje strahove i golemu količinu srama i krenuti u pohod prema svome cilju - suvislom prvijencu, nakon dvije terenske nemoralne pripreme od knjiga. Da, dvije, jer nakon što sam u limuzini prema stanu razgovarala sa svojom urednicom, rekla mi je kako će mi honorar za iduću knjigu biti daleko veći od onoga koji smo prvotno dogovorili, a taj je već bio dovoljno velik. Onaj mračni dio mene, koji je podlegao ovoj nemoralnoj slavi, uvjerava me kako ću kad završim drugu knjigu, napokon moći kupiti stan, novi auto ili kuću na plaži i neće biti potrebe za nekakvom pametnom i suvislom knjigom o kakvoj moj ratio mašta.

Druga knjiga mi ne gine i što je najgore od svega, osim naslova, kristalno mi je jasno kako će se odvijati radnja. Štoviše, još večeras je namjeravam početi pisati.

Nakon najave, počinjemo s promocijom i svi koji se nalaze blizu šankova glume zajedno samnom kako šmrču lajne kokaina i nazdravljaju mojoj knjizi koktelima "Lola" kreiranim posebno za ovu prigodu. Vlasnik kluba spustio se do glavnoga šanka i zajedno s konobarima bio u šoku od količine ljudi koji su još stajali u redovima ispred kluba i pokušavali podmititi redare da ih puste unutra. Nije mu promaknula ni zarada na koktelima večeri, za koje uskoro više neće biti sastojaka. U jednom trenutku panično je zvao svog dobavljača, a drugim uhom dogovarao još jedno pojavljivanje samnom i mojim PR timom.

Moja savjesna podsvijest mori me kako bi netko mogao pomisliti da se radi o pravom kokainu i prijaviti nas policiji, ali onaj zabavni dio u meni koji sve češće preuzima upravljač, tješi me kako je to briga moga oglašivačkog tima i izdavača. Ipak, nisam ja ta koja je osmišljavala kampanju predstavaljanja knjige, pa me nikako nemaju osnove okriviti za to zlodjelo.

Nakon potpisivanja knjiga, trbuha, bedara, muških leđa i bokserica, čak i nekoliko predložaka za tetovaže, moji obožavatelji me mole za fotografiju na kojiima ih tjeram da šmrču sa šanka na moju zapovijed. Iako vizualno atraktivne, slike su nešto što ne bih željela da itko ikada poveže samnom. Svi koji su imale veze s organizacijom, trljaju ruke u izraz oduševljenja kirurški ne mogu odstraniti s lica.

Večer je potpuni uspjeh, pa ispred kluba spontano uprizorimo mini predstavljanje i najavimo još jednu uspješnu večer, sada pak u drugom klubu. Moja publicistica angažira plesačice koje svima podijele letke s reklamama. Čini se kako ću odsada svaki vikend provesti radno, promovirajući ovu tekstovnu katastrofu.

Na putu do kuće pokušavam ispregovarati sa svojom urednicom, koja mi se sad već javlja i na svoj privatni telefon, datum izdavanja moje prve knjige koja se bavi geopolitikom siromaštva i raskrinkava konzorcij političkih namještaljki. Bez imalo oduševljenja, ali dovoljno pametna da shvati kako je ozbiljno ucjenjena i stjerana u kut, prihvaća moju ideju i idući dan krene s njezinom realizacijom.

*

Noć je vedra i predivna za spojeve. Iako mi je život dovoljno čudesan u posljednje vrijeme, ima još iznenađenja za mene. Adam me želi vidjeti, iako sam mu otkazala spoj večer prije. Želim ga vidjeti, jer ne znam na čemu smo, ali oči jedva držim otvorene. Pokušavam popiti espresso nabrzinu, ali ne ide. Traperice i cipele, košulja boje lososa, iako još ne znam kamo idemo.

Stojim pred svojim stanom i razmišljam hoće li me nadići moj alter ego. Hodam nekoliko puta po stazi ispred stana ne bi li me pustila. Želim biti samo ja. Ne želim da mi se Lola uvuče u misli i operira mimo onoga što želim. Osim toga, nisam ona. Ona je ja. Ona je ono što mi pomaže da se nosim sa svime.

U daljini vidim poznata svjetla terenca. Adam stiže i prati ga tihi topot baseva. Izlazi iz auta i otvara mi vrata. Na sebi ima tamnoplave traperice, sivu majicu kratkih rukava i ljetnu crnu jaknu. Cipele na nogama ne proizvode zvuk, ali šuškanje tla i trave pod njegovim stopalima djeluje na mene kao

afrodizijak i valijum istovremeno. Svakim korakom što mi je bliže, svjesna sam koliko mi je nedostajala njegova blizina.

"Hej. Danas mi nisi pobjegla u zadnji tren." Kaže i otvara mi vrata auta.

Ulazim unutra i vežem pojas. Unutra je sve tako čisto i uredno. Baš kao i on. Iako još nije unutra, njegov miris sjedi pokraj mene poput duha. Miluje me svojom prisutnosti.

"Jesi jela?"

"Nisam još."

"Mogli bi negdje nešto prezalogajiti. Možda japanski ili meksički? Što ti je draže?"

"Slavonski." Odvratim i to ga nasmije.

"Može. Idemo u Slavonsku kuću." Uzme mobitel i utipka adresu u navigaciju.

"Što je to bilo tako hitno da se nismo mogli vidjeti?"

"Posao. Radim na jednom članku. I imala sam priču o nekom koncertu, ali to su tabloidi."

"Misliš onaj DJ? Vidio sam reportažu. Ne sumnjaj da sam pročitao i članak."

"Pratiš me. Plaši me to."

"Mislio sam da me ne želiš vidjeti zbog toga kako smo završili one večeri."

"Nije to. Ok, malo ti ne vjerujem. Ali nismo si obećali viđati samo jedno s drugim." Slegnem ramenima preumorna za razgovor. Njegova vožnja smiruje me i borim se sa snom. Sve u meni najradije bi zaspalo odmah ovdje na sjedalu.

"Dao sam ti mobitel u ruke."

"I previše noćnih mora za jednu noć." Nasmiješim mu se i prstom prijeđem preko ruba njegove brade. Nije svježe obrijan. Znači li to da mu je svejedno ili je samo opušteniji?

Zaustavi moj prst i usnama oblikuje poljubac ravno u jagodicu. Stane u zaustavnoj traci i ostavi motor upaljen. Okrene mi se i položi dlan na moje lice.

"Nisam htio biti dio tvojih noćnih mora. S tim je gotovo. Daj mi još jednu priliku." Dah mu je sladak i nježan. Njegov dodir je brižan. Nisam sigurna laže li, ali moj instinkt mi govori da se ne bi previše trudio oko mene, jer sudeći po onome što sam vidjela, možda sam mu ipak draža nego što sam mislila.

"Život je vrlo dug." Kažem. "Znaš li tko je to rekao?"

"Svi koji su vozili Slavonskom avenijom." Kaže i nasmije me. To je nešto što bih upravo ja rekla."Tko?"

"T. S. Eliot. I imao je pravo. Slažem se s njim, Adame. Život uistinu jest predug. Za laži, komplekse, nesigurnosti, krive odluke, krive muškarce." Zastanem. On mi se približi i pogleda me u oči. Tako su velike, snažne, a opet suosjećajne. Znam da je razumio, ali imam potrebu naglasiti. Želim da zna kako mogu bez njega. "Nastojim to smanjiti ovih dana. Ako me razočaraš, nemoj me više zvati."

"Ne želim te razočarati. Sviđaš mi se i želim te upoznati bolje. Čitam pobožno tvoje članke i želio bih provesti vikend s tobom." Kaže i iako mi djeluje sumnjivo, izmami mi osmijeh na lice.

Slavonski restoran je dobar kao i uvijek. Ne mogu se zamisliti da ovako umorna trpam sirove komade sushija u usta. Osim toga, uvijek me hvata paranoja kako ću baš ja dobiti komad s nekim zalutalim parazitom. A tih se stvorova teško riješiti kao loših životnih navika. Putuju s tobom cijeli život i k tome se još mogu seliti na članove obitelji i partnere. To me plaši još više od svega. Biti tretirana kao šugava ugroza cijeli život.

Polako jedemo nareske s plate kao predjelo, a Adam mi slaže kulen i sir na tanjurić. Inače to ne volim, jer ne volim da mi se ljudi motaju oko tanjura, ali brižnost od njega tako mi je privlačna. Komadić namaza padne mu na majicu i ne primjećuje ga, dok zaneseno maže po komadiću kruha koji je namijenio meni. Pokažem mu prstom i pokušam ga skinuti s njega, ali to ga samo još više zbuni i sve mu zamalo ispadne iz ruke.

"Nemoj. Nespretan sam uz tebe. I... diraš me... to me uzbuđuje." Zadnji dio prošapne jedva čujno.

Uzmem komadić prženog soma i polako mu ubacim u usta. Uživam u pokretima njegovih usana dok žvače. Radi to tako tiho i muževno. Previše je samouvjeren, ali ne i nadobudan, a to me opušta i poželim sklupčati mu se u naručju.

"Nemoj stati." Uzme me za ruku i nasloni je na svoju bradu.

"Ako ne stanem, bit će to loše za tvoj kolesterol. Iako, dobro si utreniran, možda bi ti dobro došao."

U njegovim očima ne osjećam se više tako nevidljiva. Kad me pogleda, osjećam se kao da nešto značim. Nije samo pozornost drugih ljudi u pitanju, ona klasična nevidljivost, kad hodate ulicama grada i osjećate se da vas nitko ne primjećuje. Pokraj njega imam dojam da moja ženstevnost ima svrhu. Da je život u zajedništvu i vezi moguć.

"Idemo. Sada promet više ne bi trebao biti tako gust." Kaže.

"Kamo? Ne mogu. Upravo sam pojela tri slijeda. Sreća pa sam odbila desert." Samo nisam i onu drugu čašu vina. Mislim da mi je previše bila i ona prva.

Vučem se do njegova terenca i nadam se kako me neće odvesti negdje gdje ću biti prisiljena uvlačiti trbuh. U tom slučaju trebat će mi vrećice za povraćanje. Čudim se samoj sebi kako mi se s godinama želudac smanjuje. Govorio mi je kako pred njim ne moram glumiti i želi da se opustim i jedem kao normalna osoba. Što bi tek mislio o meni kad bih znao da jedem još manje količine kad sam sama? Htjela sam mu se dokazati kako imam zdravi apetit, a i to mu je bilo malo.

Čovjek bi pomislio da nakon slinjenja po onoj manekenki voli žene koje malo jedu. Osim ako nije imao čast biti s bulimičarkama. To bi objasnilo onu smjelu narudžbu.

Imao je pravo. Ulice više nisu tako prekrcane. Svi su već u svojim stanovima. Svi osim moje cimerice. Ponekad ju želim slijediti i vidjeti kojim bespućima luta. Toliko sam umorna da jedva dišem. Sutra ću spavati do devet. Ipak je subota.

Sranje! Sjetim se kako imam novo predstavljanje knjige, a navečer idemo u još jedan noćni klub. Dani postaju sve topliji i ljudi izlaze i druže se. Posljednji mail koji sam dobila, obavještavao me kako sam bukirana do kraja mjeseca. Svaki dan moram odraditi neko potpisivanje, a četvrtak, petak, subotu i nedjelju navečer klubove. Bit ću iscrpljena na poslu preko tjedna. Već sad sam preumorna za Adama.

Ponovno rondam po mailovima, dok mi napokon ne pozli, od vožnje, hrane i sadržaja. U petak imam i djevojačku. Kako je moguće da jednu autoricu djela pozivaju sad i na djevojačke? Što očekuju od mene? Čitanje i potpisivanje na stražnjice. Ako mi ne objave "Geopolitiku siromaštva", dići ću sidro od ovoga cirkusa. Rekla sam im da se moraju dokazati kroz idućih tjedan dana.

Sve što su dosada dokazali je da mogu još gore od ovoga. Upoznali su me s mojim ghost writerom, koji bi trebao krenuti s pisanjem trećeg dijela, dok ja radim na drugom. Sramota me priznati im da sam u tri dana napisala i drugi dio. Nisam ni znala koliko imaginativno vrelo gluposti i bizarnosti spava u mojoj glavi. Sve sam istresla na dvjestotinjak stranica. Čak sam napravila i namjerne greške. Kad već piše moj alter ego, jasno je da je nepismena. Lektorici su bile simpatične greške u prvom romanu i prozvala ih je karakternim potpisom autorice i glavne junakinje. Ghost writer je već napisala nove stranice njezina dnevnika iz knjige, a mala publicistkinja s privatnog sveučilišta ih je već marljivo polijepila na mreže. Kolo od nesreće se okreće i nema kraja budalaštinama.

"Evo nas. Ovo sam ti želio pokazati." Kaže Adam i prekine moju uskuhalu žuć od propadajućih misli.

Nadigem obrve od uzbuđenja i blagih bolova u trbuhu.

"Pitala si me čime se bavim. Evo je." Pokazuje na veliki kompleks zgrada. Djeluje povezano i službeno.

"Što je to?"

"Ovo je suvremena pedijatrijska bolnica." Kaže s velikim ponosom i bljeskovima u očima.

"Imat će najsuvremeniju opremu. Izgrađena je putem dotoka stranih investicija i EU fondova. Dali su mi potpunu kreativnu slobodu. Zapravo, meni i mom arhitektu. Ako bude sve išlo prema planu, možda krene u pogon već krajem godine." Razjapim usta na njegove riječi.

"Nisam mislila da te zanima izgradnja bolnice. I to dječje. Ovo je predivno." Kažem.

"A što si mislila da me zanima? Narodnjački klubovi?" Nasmije se i to me zaboli. Spustim glavu posramljeno.

Začudo, kontroverzni poduzetnik nije tako kotroverzan i gradi dječju bolnicu, a njegov večerašnji spoj, fakultetski obrazovan i navodno inteligentan, promovira svoje zlodjelo u narodnjačkim klubovima. Ova nova stvarnost s novim pravilima, postala je previše uvrnuta za mene.

Stane iza mojih leđa i dlanove položi na moja ramena zaštitnički. Zaneseno priča o preprekama koje su se podizale kad su tražili građevinsku dozvolu, zatim čekanje i prednaručivanje materijala i sve one tehnikalije za koje nisam niti mogla zamisliti da je stručan, a kamoli da ih ima u malome prstu. Moja slika o njemu promijenila se. Možda ipak nije onaj površnjak koji ganja glupačice. Možda mu se ipak sviđa ova naivčina pred njim.

Primi me za ruku i prošećemo kompleksom. Iako me bole noge, stisnem zube i nastavim hod, jer sam počašćena što me želi ovdje. Napokon mi se želi dokazati i to mi laska. Promatram njegove mišiće lica kako se kreću dok mi zaneseno govori o tome kako je sretan što će zagrebačka djeca napokon imati dostojnu ustanovu za njih. Čak i da glumi, barem zna što su prave vrijednosti. Želim ga pokraj sebe.

"Imam još puno projekata u planu, ali ne mogu pridobiti sve ostale iz odbora. Ali radim na tome i nadam se kako ćemo dobiti i onaj projekt za izgradnju centra za fizikalnu terapiju i napokon moći konkurirati ostatku regije. Ideja je da drugi dolaze k nama na liječenje i skrb, a ne da mi moramo ići van i plaćati skupe terapije. Dobrih liječnika ima i kod nas i to još kako." Govori, a potom zastane.

"Oprosti što toliko pričam. Nisam te želio udaviti."

"Drago mi je što si tako strastven oko ovoga. Ovo je jako važno i potrebno. Ti si potreban ovome gradu. Nemoj pobjeći van, ako ne moraš." Kažem gotovo kao da ga molim da ostane zbog mene, a ne zbog dječice koja trebaju njegove ideje i investitore.

"Hvala ti. Puno mi znači tvoja podrška. Da smo na istoj stranici."

"A koja je to stranica?" Glumim naivnost, a zapravo sam granično nesigurna.

Zastane i primi me za drugu ruku.

"Ti si potrebna meni. Jesam li i ja tebi potreban?"

"Jesi." Prislonim dlan na njegov trbuh i osjetim kako pulsira sve u njemu.

Poželim nasloniti svoju glavu na njega i slušati otkucaje njegova srca.

"Odakle takva nagla promjena?" Pitam.

"Shvatio sam da možeš bez mene i da se moram trgnuti da to promijenim."

"Dobro si shvatio." Kažiprstom prijeđem preko njegove brade, potom usana, a on mi poljubi prst.

Njegove duge i snažne noge približe mi se korak bliže i poljubi me nježno i pomalo suzdržano. Voljela bih znati što se krije iza te suždržanosti. Kakav je kad iz njega provali strast? Pitam se koja je druga strana njegove naravi i potajno se nadam kako me to otkriće neće rastužiti.

Prije nego što me moje paranoje preuzmu, obgrle me njegove ruke nasred travnjaka ispred bolničkog kompleksa i istisnu mi zrak iz pluća. Iako je osjećaj snažan, ne plaši me, već mu se prepustim.

Ljubi me sad već malo smjelije i osjetim na trenutke i njegov jezik, koji me stidljivo obilazi, pa pomalo iznenadi. Prste zarijem u njegovu kosu i osjetim njegov uzdah koji ispusti u mene. Pomalo me hvata vrtoglavica, a tlo pod nogama mi se trese kao da smo u epicentru potresa.

Prekine nas reflektor koji nas objasja usred srastvenog i sočnog poljupca. Oboje poskočimo. Ja malo više, na što me on pomazi po kosi i obrazu.

"Automatski su. Čuvar je izgleda otišao na pauzu."

Povede me natrag prema autu i predloži da odemo kod njega. Iako bih to željela, strah me kako ću zaspati još na putu do tamo, pa odbijem. Djeluje razočarano, ali stvarno ne mogu misliti o tome.

Možda je očekivao da ću ja pozvati njega k sebi, ali još je rano za to.

"Umorna sam. A i želim te bolje upoznati prije toga."

"Nisam mislio to. Mogli smo pogledati film i popiti još jednu čašu vina."

"Bojim se kako ću zaspati. Onda ćeš me morati trpjeti do jutra."

"Želim ti pokazati svoju kuću, jer sam njezin dizajn sam osmislio. Imam predivan pogled na cijeli grad."

Pristanem pogledati taj veličanstveni pogled na tek petnaestak minuta. Obveže se kako će me nakon toga vratiti kući.

Stajemo na prilaz gdje sam parkirala auto. Pitam se zbog čega se predomislio. Možda sam mu ipak malo dosadila, pa me vraća tamo gdje me pokupio.

"Ovo je moja kuća." Kaže i krene utipkavati šifru.

Srce mi prestane kucati na neko vrijeme. Lice mi pocrveni u trenu. Tako mi je neugodno. Nije ništa rekao i sad će mi pluća iskočiti van i pobjeći u prvi grm umrijeti od srama.

"Zašto mi nisi rekao da je to tvoja kuća?" Kažem pogleda oborenog na svoja stopala.

"Nisam znao zašto skrivaš od mene gdje živiš. A nisam te želio posramiti."

"Pa si to napravio sad. Šah-mat." Kažem i ostanem ukipljena na mjestu. Najradije bih otrčala u auto i odvezla se u nepovrat. Sigurno misli da sam najgluplja žena koju je upoznao. I najsiromašnija. Toliko

siromašna, da mora lagati gdje živi. To možda nije daleko od istine. Iako, možda se uskoro promijeni. Samo sram na ovo sjećanje će sigurno ostati.

"Ma ne brini se. Ne mislim ništa loše o tome. Vi žene se morati zaštititi. Ne možete svakome govoriti gdje živite. Svjestan sam toga." Kaže očito kako bi mi umanjio sramotu. Lijepo od njega.

"Hajde. Dođi." Požuruje me, ali i dalje stojim ukopana i posramljena. Vrati se natrag i uzme mi ruku, pa me povede prema vratima. Napokon ću vidjeti kako taj dvorac izgleda iznutra. Malo je reći kako je predivan.

Stavlja ključ u bravu i utipkava šifru na ekranu. Čini se da nisam jedina koja ima paranoje. Zapravo mi je drago da se čuva. I ja bih kad bih imala što. Prije nego što otvori vrata okrene se meni i primi me za obraz.

"Nadam se da se nisi sramila mjesta gdje živiš. Siguran sam da nemaš razloga za to." Odvrati dajući mi do znanja da sam pročitana poput lošeg ljubića.

"Bilo je pomalo od svega. Nisi ti jedini koji imaš paranoje."

"I mislio sam da je to. Hajde, uđi. Dobrodošla u moj dom." Pokaže rukom i uvede me u najljepši hodnik i dnevni boravak koji sam vidjela. Sve je u mramoru, a stropovi su tako visoki da nam koraci, čak i disanje odjekuju.

"Tko još živi s tobom?" Pitam tiho, očekujući još barem dvije obitelji unutra, s obzirom na veličinu.

"Nitko. Samo ja." Kaže i stegne mi se želudac. Ovaj čovjek ima previše svega i što je najgore, dobro mu stoji. Nije čak ni pretenciozan. Ja bih vjerojatno bila na njegovom mjestu. Čak i njegova prizemljenost me posrami.

"Hajde. Ne boj se. Ove stube vode prema krovnoj terasi." Kaže i povede me. Poželim se izuti jer je sve tako ulašteno i sjajno. U ovoj velikoj kući osjećala bih se potpuno nevidljiva. Ali i uživala bih.

"Svaku večer prije spavanja popnem se gore i promatram svjetla grada. Sve je tako jasnije ovdje." Pomazi me po obrazu palcem. To me nasmije i spustim pogled.

"Ovdje znači dovodiš žene prije velikog finiša." Pokušam biti smiješna, zapravo sam savršeno skamenjena ovim predivnim pogledom. Njegovo imanje mi ulijeva strah u kosti.

"Nije ih puno bilo ovdje. Ne volim dijeliti svoj privatni prostor s bilo kim." Odvrati kao da mi pokušava uliti samopouzdanje, ali bezuspješno.

"Hej." Primi me za bradu i podigne ju. "Ne vjeruješ mi. Dobro je. Hoćeš s vremenom." Nastavi i nasloni svoje čelo na moje. Osjetim pulsiranje njegova tijela ispod majice.

Ljubi me još neko vrijeme, dok ja pokušavam doći do zraka. Gladna sam ga, ali znam da na njega sigurno udicu bacaju mnoge. Bojim se da je konkurencija prevelika i da će uvijek tako biti. Divim se

brakovima koji traju i po nekoliko desetljeća. I sama priželjkujem takav, ali danas ne valja ako se udaš za siromašnog, ni za bogatog, jer svi su jednako prolazni i nestalni. Pažnja im je poput uspavanog djeteta.

"Odvedi me natrag do moga stana. Vrijeme mi je spavati. Hvala ti što si mi večeras pokazao dva prelijepa pogleda."

"Pogled na tebe bio mi je najdraži." Kaže i još jednom me privuče za vrat k sebi. Kukovi nam se dotaknu i ostanu tako jedno vrijeme. Osjetim ga preko traperica i promaštam kako mu ih skidam i ulijećem s njim pod plahtu. Ne treba mi ni plahta. Mogli bi i ovdje ispred ovod predivnog pogleda na grad. Ovo je mjesto gdje želim postojati.

PETO POGLAVLJE

"Evo je." Kažem i odložim nastavak svoje knjige na stol urednice.

"Već ste završili? Imate li prijedlog za naslov?" Zastane i primi ga u ruke. "Aha. Zanimljivo. Može." Kaže nakon što pročita naslov "Crna rupa - put u blagostanje" i zadovoljno kima glavom.

"I mislila sam kako će vam to biti savršeno kontroverzno."

"Bit će uspješna. U to ne sumnjam." Otpije gutljaj kave.

"Recite mi, kako napreduje "Geopolitika siromaštva"? Je li već prošla lekturu i korekturu?" Nastavim uporno.

Na to se krene izmotavati. Ali uzmem natipkani drugi dio u ruke i to ju ozlovolji. Ponovim joj kako ovo neće dobiti u posjed, dok ne objave nju. To ju natjera da nazove uredništvo i raspita se. Nekoliko njih iščuđava se na njezino potraživanje. Znala sam da je nisu ni pogledali, a kamoli krenuli uređivati.

Ustanem ljutito i krenem prema vratima. Priopćim kako će me večeras boljeti glava, a poslijepodnevno predstavljanje moram otkazati, jer imam reportažu na kojoj radim.

"Nessa, molim te, smiri se. Objavit ćemo ti knjigu."

"Kad je objavite, nastavit ću s ovim. Do tada, ugodan dan."

"Šta ti misliš, da nema takvih autorica kao ti koliko ti srce želi? Sve one čekaju na objavu svoje kontroverzne knjige. Naći ćemo novu, još danas prije kraja radnog vremena."

"Nećete naći Lolu, ako ne izdate moju knjigu. Sretno vam bilo." Kažem i primim se za ručicu vrata.

Ona dotrči do mene i obeća mi kako ću još prije kraja tjedna imati knjigu u tiskari.

Tako i bude.

*

Dok za predstavljanje mog prvijenca "Nessa Romanov: Geopolitika siromaštva" nije bilo previše zainteresiranih, Lolina druga knjiga rušila je sve rekorde. "Crna rupa - put u blagostanje" donijela je pravo malo blagostanje i meni. Napokon sam mogla razmišljati o samostalnom najmu stana u Dedićima. Planirala sam ako se priljev dohodka nastavi, kupiti vlastiti stan. Ne nužno na Dedićima, već bilo gdje, samo nek je moj. Činjenica kako bih svoje ime uskoro mogla imati na vlasničkom listu, beskrajno me veselila. Unatoč tome što je novac bio zarađen na sramoti i što sam sve morala skrivati od ljudi koje poznajem.

Kad se sve doda i oduzme, napokon sam uživala u autorstvu barem jedne knjige kojom sam se ponosila i imala malo više mogućnosti nego dosad. To mi nitko više nije mogao oduzeti.

Spušta se noć i još jednom ulazim u haljinu koju mi je poslala stilistica. Ovaj put to je duga smaragdna haljina do poda, uskog kroja, s tankim naramenicama. Preko toga stavljam svilenu maramu i svoj šeširić s mrežastim velom. Od tolikih predstavljanja i sandala, remenje mi je već urezalo put iznad gležnjeva. Osjećam da je dovoljno samo položiti stopalo na gazište sandale i remenje će se samo zavezati.

Moj prijevoz već čeka ispred stana, ali ovaj put ne putujem sama do kluba. Nakon što smo imali iznimnu posjećenost na posljednjem predstavljanju knjige, urednica je najavila kako idući tjedan u prodaju izlazi i njezin nastavak. Sada izričito ona i publicistica žele putovati samnom, kako bi me što bolje pripremile za događanje koje spremamo večeras.

Osim standardnih čitanja ulomaka uz specijalne efekte i performans plesne sado-mazo skupine, u prvom klubu otvaramo novi wc, uređen posebno za Lolu i sasvim u njezinu dominantnom stilu. Tamo ćemo uproziriti nekoliko scena iz knjige, gdje će ulogu Arnolda preuzeti poslovođa kluba, koji je navodni veliki obožavatelj Lolina lika i djela. Nakon toga slijedi prisilno šmrkanje po šankovima, praćeno potpisivanjem knjige i fotografiranjem s obožavateljima.

Poslije toga imamo otvorenje u još jednom klubu, samo ovoga puta otvaramo malu garderobu veličine dva metra kvadratna na samom ulazu u klub. Budući da su pokraj garderobe strme stepenice, već su me pripremili na to kako bi bilo dobro da me netko prenese na rukama niz to stubište nakon toga, kako bismo i tamo uprizorili barem jednu scenu iz knjige.

Ulazim u limuzinu i putem do kluba dobijam upute što je potrebno reći i kojim redoslijedom. Dojavili su im kako je u klubu u i jedna momačka večer, pa bi bilo zgodno uključiti i njih. Moja publicistica pregovara s poslovođom kluba i ucjenjuje ga za još veći honorar. Kad čuje kako poslije njegovog idemo u još jedan klub na predstavljanje, ponudi nam duplu svotu, samo da ostanemo sat vremena duže u njegovom klubu i da poželim dobar provod momcima na momačkoj večeri preko mikrofona. Obje trljaju ruke kad vide da je sve dogovoreno u našu korist. Cinično ih pitam koliko ćemo od toga novca morati uplatiti meni za porez na sramotu. Nisam sigurna jesu li me čule, a kamoli shvatile ozbiljno, jer moj upit ignoriraju.

Jedino što mi digne raspoloženje je poruka od Thoma, koji mi šalje sliku za vrijeme nastupa na Tomorrowlandu. Uzratim mu slikom sebe u autu, dok namještam haltere. Iako me odmah nazove, ne mogu mu uzvratiti poziv, jer počinje još jedna večer cirkusa za mene.

U mislima vrtim riječi urednice. "Imamo prijedlog plana za međunarodnu turneju predstavljanja. Morat ćemo ga proći u ponedjeljak, kako bi razradili troškovnik i tablicu prihoda.".

Dok sam smatrala kako je moja sramota tek lokalizirana, ispostavilo se kako sam bila u zabludi. Moja knjiga se u međuvremenu prevela na svih dvadeset i četiri jezika Europske unije. Iako sam očekivala kako će možda biti čitana u regiji izvan EU, ovo nije bilo nešto što sam mogla predvidjeti.

Ideja je bila odvojiti europsku od regionalne turneje, tematski i vremenski. Između toga odlučile su ipak dati mi nekoliko tjedana odmora. Nakon toga krenule bi s predstavljanjem druge knjige i svim ovime ispočetka. Nisam znala kako im reći da više ne želim ovo raditi. Meni je bilo svega dosta. Ovo sam počela iz čistog inata i nisam očekivala da bi se ikada moglo pretvoriti u nešto više, a kamoli dugotrajno.

"I napokon je ovdje! Lola!!!" Uzbuđenim glasom najavi me domaćin kluba, koji je i sam čini se obožavatelj Lole. Pozdravim ga i krenem preuzeti mikrofon. Ali prije nego što mi ga da, prišapne mi na uho kako za mene ima mali znak zahvalnosti od poslovođe. Ne sviđa mi se kamo ovo vodi i nadam se kako ne očekuje nekakvo privatno druženje s Lolom, jer ona je ipak izmišljeni lik. Pokušam pozvati svoju publicisticu, ali ona se negdje izgubila u garderobi ili pripremama za otvorenje wc-a i nije mi u dometu. U ruku mi da duguljastu kutijicu s nakitom i jednu debelu omotnicu.

"Zašto mi to dajete? Program je već dogovoren unaprijed. Ovo je neprimjereno." Odvratim odrješito, pomalo uplašena.

"Da. U redu je. Želimo da znate kako ste ovdje dobrodošli i nadamo se kako ćete nam se vraćati." Odgovori, ali to me tek privremeno smiri.

U ruci stišćem kutijicu i omotnicu i pokušavam je ugurati u svoju malu torbicu, prije nego krenemo s čitanjem i performansom. Plesači su već nervozni i pogledavaju u mom smjeru. Dok uguravam omotnicu, primijetim kako je u njoj bunt novčanica u eurima. Oblije me hladni znoj. Dođem do domaćina i šapnem mu.

"Ovo ne mogu prihvatiti." Pružim mu kutiju s nakitom, ali on odmahuje rukom.

"Nije do mene. To je od vlasnika. Niste obvezani ni na što osim onog obećanog programom." Iako i te riječi prijeđu preko njegovih usana, nisam sigurna trebam li mu vjerovati.

Ipak, ako to prijavim ikome od svoga tima, htjet će mi oteti dio svog kolača, a smatram kako sam već previše učinila za njihove prihode. Ležernim pokretom zatvorim torbicu i pritisnem je čvršće uz sebe. U najgorem slučaju, uvijek se mogu napraviti naivna i reći kako mi nitko nije ništa platio. O sadržaju kutijice razmišljat ću kasnije.

Ljudi se opuštaju i nazdravljaju samnom, nakon što smo završili s performansom. Šmrkalo se lažnog kokaina po svakom šanku i svim ostalim glatkim površinama. Rekla bih kako su neki uzeli i pravi. Čini mi se kako sam se polako već naviknula na slijed ovih stvari. Malo pričanja, čitanja, glume, plesa, nazdravljanja, po novom i počasnog otvaranja wc-a. Na bizarno od bizarnijeg posve sam se naviknula i otupjela na sve. A možda je i ona omotnica s buntom pogurala moju toleranciju u pravome smjeru. Tko će ga znati. U životu nikada ne znamo što nas čeka. Možda upravo sve ono što smo do maloprije gorko osuđivali. Samo i dalje me vrijeđa što je toliki interes za ovo štivo, a ne ono u koje sam uložila svoj trud, rad i znoj.

Sklona sam misliti kako nikada niti nisam imala talenta za napisati nešto ozbiljno i taj osjećaj me boli i vrijeđa poput otvorene rane.

"Sad bi mogla pozdraviti one na momačkoj." Kaže mi publicistica, koja se sve dosada marljivo fotografirala i objavljivala na društvenim mrežama. Slutim kako će sutra niknuti nova stranica dnevnika moje junakinje i ponovno će razotkriti prljave i prizemne tračeve o truleži društva u kojemu živimo i cijela će nacija u tome uživati.

Tjelohranitelj me vodi, dok plaho hodam priljubljena uz njegovu nadlakticu. Hodamo prema separeu, do kojega vode vijugave stepenice. Sandale su mi toliko srasle uz nogu da pomišljam kako bez njih više neću moći hodati. Lola mi je svojim tihim prijezirom, a opet svojim tako dobrim prepoznavanjem ukusa masa, prirasla srcu.

Iako smo isplanirali što ću im reći, čini mi se kako moja kratka, slatka i hostesirajuća replika nije ono što bi Lola htjela. Odlučim kako ću spontano sjesti s njima u separe i popiti čašu vina, nakon čega ću im predstaviti rad na svojoj trećoj knjizi i natuknuti kako bi jedno poglavlje moglo biti o takvim divljim dečkima kao što su oni. Nema veze što su vjerojatno seljačine i ne bih ih nikada dalje poželjela sresti. Moram još samo malo izdržati i krećemo u drugi klub. Ovdje je pakleno vruće i sve što želim je malo odmoriti.

Zaustavimo se pokraj glasnog društva, koje je nekako uspjelo nadglasati i basove kluba. Svi su mladi i utrenirani. Djeluju kako drže do sebe. Jedan od njih malo je pijaniji od ostalih. Drugi ga hrabre da pozove neke djevojke blizu njih na piće. Pretpostavljam kako je on mladoženja.

Kad me vide, jedan drugoga počnu gurkati laktovima i izvade mobitele. Jedno mjesto je prazno. Bacila sam oko na to mjesto i nadam se kako ću se malo odmoriti. Ubrzo stiže još jedan od njih, ali pogled na njega mi izbije zrak iz pluća.

"Lola. Čast mi je upoznati vas. Mogu li se slikati s vama?" Kaže i počne mi citirati neke retke iz knjige i vidim da ju je pročitao nekoliko puta. Prijatelji ga zadirkuju, a ja razmišljam kako da što prije nestanem odandje.

"Zovem se Saša." Kaže i primi me za ruku. Od svih ljudi Saša je posljednji kojeg sam očekivala vidjeti u ovoj džungli. Iako oduvijek sam imala ružičaste naočale kad je on bio u pitanju. Svaki put kad bi mi lagao da ima pripreme za natjecanje, bio bi u klubu s dečkima. Samo sam ja bila previše zatelebana u njega da bih si to priznala. I sad se ovdje pokorno slika samnom, pardon, s Lolom i uči te bizarne retke pisane za površne ljude napamet. Pokušava mi se svidjeti i to mi se gadi. Sad ga vidim u onom svjetlu u kojem sam ga trebala vidjeti i kad sam ga voljela, lažljivca koji svaku priliku koristi kako bi se uvukao nekoj drugoj ispod kože. To me ljuti i sve što želim je nestati odavdje, ali on inzistira da mu se potpišem na knjigu.

Na naslovnicu stavim autogram, ali on moli za posvetu. Upišem mu neosobnu posvetu i osjećam kako mi niz leđa curi grašak znoja. Ako me prepozna, umrijet ću od srama. Nikada nisam bila zahvalnija što je moj tim inzistirao na toliko šminke i odjevnih dodataka. U tom polumraku mogla bih biti bilo tko i

tješim se kako samo trebam preživjeti. Dok me grli oko struka tijekom još jednog fotografiranja, pomazi me dlanom i prstima prijeđe onako kako je znao prelaziti po mojim bedrima. Preokrenem očima i namjestim lažni smiješak. Zahvalim im se na podršci i zaželim im dobru zabavu.

Silazim stubištem i okliznem se. Tjelohranitelj me primi odmah i pita jesam li dobro. Kimnem mu potvrdno, ali nisam dobro. Pitam se koliko je još muškaraca za koje sam imala osjećaje vodilo mnogostruke živote i paralelno ulijetalo prevelikom broju žena. Vjerojatno svaki od njih. Želudac mi se okreće od pomisli kako više neću biti sposobna vjerovati nijednom muškarcu.

Pitam se što Adam radi sada. Pošaljem mu poruku s aplikacije koja odaje lokaciju kad primatelj otvori poruku. Moram znati gdje se nalazi. Ako to saznam ovako spontano, možda položi prvi test. Da, prvi. Sad mu više ne vjerujem ni za što. Ne otvara poruku. Možda mu je sumnjiv privitak. Ili već zna za to. A mislila sam kako će pasti na to. Ipak mu je četrdeset i jedna. Nikad ne bih rekla da mu je toliko. Dobro je održavan.

Previše me obuzimaju nesigurnosti dok idem na drugo pojavljivanje i otvorenje garderobe. Moram pronaći načina vjerovati ljudima. Teško mi je tako nešto zamisliti u svijetu gdje su svi tako lako zamjenjivi jedni drugima, pogotovo žene muškarcima. Uvjerena sam kako im to dođe na naplatu i razbole se od samoće kad im se napokon okrenu leđa, jer ne znaju biti sami. A mi žene znamo. Žene su svedene na tiho i samotno postojanje, jer im je to najbolja moguća opcija. Dok stojimo na semaforu, raščupana djevojka nervozno povlači uzicu na kojoj vodi svoga psa u šetnju. Pomišljam kako ga je sigurno nabavila kako bi češće izašla iz kuće i šetala gradom. Moguće i u nadi da će upoznati nekoga. Slutim to po načinu kako se pas omotao oko rasvjetnog stupa i guši se vlastitim povodcem, ali ona to ne primjećuje. Nervozno gleda prema jednom dečku na pješačkom prijelazu, potom opet na mobitel, dok pas pokušava doći do zraka. Nikada nisam bila jedna od onih kojoj je trebala isprika ili razlog da negdje šeće sama, ali od takvih šetnji, kao ni ispijanja kava na popunjenim terasama ili izlascima vikendom, nikad se neće upoznati nekoga. Zato žene valjda na kraju biraju vjerovati jedino sebi i nastavljaju tiho postojati u svome ritmu. Tako nikome ne moraju polagati račune, niti biti nečija druga majka, umjesto žena i ljubavnica. Kad se tako uzme, draže mi je što sam postala Lola i napisala sve to, nego prala gaće i kuhala nakon osmosatnog radnog vremena nekom mentalno prikraćenom razmažencu.

"Hej, evo me. Gdje si ti?" Stiže napokon odgovor od Adama, koji je u neznanju odao svoju lokaciju. Piše da je na Dedićima. Kod kuće. To me barem na trenutak umiri i ne odgovorim mu na poruku, jer moram nastaviti s programom.

Ovaj klub još je gori od prethodnog i ne mogu si zamisliti da ti ljudi koji su me pozvali uopće čitaju. Ovdje nisu predvidjeli nikakvo čitanje niti razgovore. Samo ih zanima moje pojavljivanje i šmrkanje po šankovima. Ne znam zašto kad su već svi dovoljno omamljeni od svega ovdje. U želji da što prije završim sa svime i sklupčam se u udobnosti svog unajmljenog kreveta, počnem žustro s nazdravljanjima. Pucketanjem bičem pokraj njih, prisiljavam ih da šmrču brže i više dok ih im govorim zločeste citate iz moje knjige. To im se sviđa i jedna skupina djevojaka mi naručuje bocu pjenušca. Žele da ih polijevam s njom dok one šmrču na moju zapovijed. Dok ih polijevam pjenušcem i

zapovjedam im, upale se svjetla i glazba u klubu stane. Pogledavam oko sebe i pokušavam pronaći razlog tome, ujedno se pribojavajući da me netko ne prepozna.

Skupina policajaca ulete unutra i isprva pomislim kako se radi o nekakvom performansu, ali uskoro shvatim da su to pravi policajci. Dobili su dojavu kako se ovdje šmrču ogromne količine kokaina i došli su u izvid. Sjetim se kako uz sebe imam onu ogromnu količinu gotovine i već vidim najcrnji scenarij zapljene svega toga. Da sam barem sadržaj svoje torbice ostavila u limuzini. Sad bih se izvukla. Nisam imala povjerenja u svoje ljude. Pronašli tu omotnicu oni ili interventna policija, isto mi se piše. Domaćin i poslovođa se pokušavaju dogovoriti s njima, ali oni ipak odlučuju legitimirati sve i pretresti nas.

"PRETRES" To je jedina riječ koja odzvanja u mojoj glavi, pretresom će se utvrditi nepravilnost moga imanja i opet sam u nemanju. Ne smijem dopustiti da se to dogodi. Razmišljam gdje bih mogla sakriti tu omotnicu i pokupiti je nakon pretresa. Moram je skriti tamo gdje je nitko neće slučajem pronaći.

Što bi Lola učinila? Ja sam Lola i moram znati izvući se iz ovoga.

U čučećem položaju iskradem se do wc-a. Uzmem malu prozirnu plastičnu vrećicu u kojoj se nalazilo brašno, koje je trebalo predstavljati kokain. Za glavnim šankom trebala sam glumiti kako upravo njega šmrčem. Brzo istresem sve to u umivaonik i operem vrećicu izvana. Izvadim debeli bunt eura i srolam ga. Brzo ga uguram u plastičnu vrećicu. Srolam sve zajedno na što je manji mogući dio. Operem opet izvana i s njim operem i svoje ruke. Ok sad dolazi najgori dio. Popnem se na wc dasku i jako raširim noge i razmaknem gaćice u stranu. Pokušam se opustiti koliko god je to moguće u danom trenutku, svjesna kako se vrata wc-a mogu svakoga trena otvoriti i unutra može ući interventna. Polako guram u sebe bunt novčanica u vrećici. Prvotna ideja bila mi je ugurati ju u rektum, ali vaginalni otvor naposljetku se učinio praktičnijim. Nisam očekivala kako će ovaj izlazak ovako završiti ni u najluđim snovima. Unutra je.

Skupim noge i izađem van. Osjećam se krajnje neugodno. Svaki pokret je bolan. Iako sad napokon ne osjećam bol u stopalima od sandala. Zato mi se vagina raspada. Moram se ponašati i hodati prirodno. Nadam se kako se moja najgora noćna mora neće ostvariti. Zapravo nadam se kako se nijedna od njih neće ostvariti. Ne želim izgubiti novac od policije, niti ga želim izgubiti u sebi. U najgorem slučaju otići ću na hitnu ili kod ginekologa i platiti mu proviziju za šutnju.

Na izlazu iz wc-a dočekaju me dva policajca, koji su već pretražili moj tim. Žele nas testirati na kokain. Nemam ništa protiv toga. Uzimaju nam briseve iz nosa i ne detetktiraju ništa. Ispričavaju nam se na neugodnosti. Nažalost, neki posjetitelji kluba odbijaju testiranje, a kod nekolicine njih pronašli su sumnjive supstance. Kod mog tima, koji je bio tek u posjedu kuhinjskog brašna, policijski psi nisu ništa detektirali, pa nas nakon legitimacije žele pustiti.

Do mene dođe jedan mladi policajac i ponovno mi se ispriča. Kaže kako je čitao moju knjigu i da je veliki obožavatelj. Tako je lijep i zgodan. Gotovo mi je žao što voli moju knjigu. Priča mi kako je njegova mlađa sestra opsjednuta samom i da se nada kako će joj uz pošten rad moći priuštiti malo

glamura kojeg živi Lola. Trenutno su u dvadeset i prvom podstanarskom stanu u životu i ni ne slute kako ih uistinu razumijem i suosjećam s njima.

Primim ga za ruku. Čvrstu, mišićavu, tetoviranu ruku i kažem kako sam i sama bila podstanarka. Puno dulje negoli sam to željela i smatrala prikladnim. Govorim mu kako ga potpuno razumijem i kako bi trebao postojati sindikat za nas podstanare i sve one koji su to bili, jer se nikada ne zna kad li će nas taj križ s morem lihvara snaći ponovno u životu.

Po njegovom pogledu vidim da bi me najradije zagrlio. Velike smeđe oči, gledaju u mene poput najvjernijeg prijatelja, dok mu kovrčavi uvojci neposlušno strše sa svih strana. Zamišljam ga kako izgleda kad se spremi i izađe van s društvom. Sigurno je privlačan koliko i šarmantan. Kaže kako mu se slobodno mogu javiti ako napokon osnujem taj sindikat, jer ako itko može biti predvodnik medijske pažnje, to sam ja.

Kad bi samo znao koliko sam nesigurna i plaha. Ona prava ja poželjela je umrijeti milijun puta večeras. Ne smijem mu srušiti san i obećajem kako ću učiniti nešto dobro za sve nas sadašnje i bivše podstanare. Zatraži me zajedničku fotografiju. Dam mu i potpisani primjerak za njegovu sestru.

Po završetku racije, nekolicina mlađih policajaca požele se slikati samnom. Ona prava ja umrla bi od srama. Lola u meni nagovori ih da glume kako šmrču na njezinu zapovijed. Istoga trena kad su pristali na to, moj tim već je prosipao vrećice s brašnom po podu i šanku. Stvarno su bestidni i ovoga trenutka to mi savršeno odgovara. Dok stojim iznad njih blago iskrečenih nogu, nadam se kako dragocjeni sadržaj neće ispasti iz mog osjetljivog dijela.

Jedan od njih koji ih je prozivao za neozbiljnost na dužnosti, sada želi da se slikam s tablicom na kojoj piše ime njihove policijske postaje. Nekako sam se od bludnice i kokainske raspačivačice prometnula u medijsku maskotu policijske postaje i sve se zbiva previše brzo. Čak i moja publicistica je u šoku i brzo fotografiju podijeli na svim društvenim mrežama. Ni sama ne bi mogla smisliti takav publicistički spin. Obavijestim je kako ću joj to morati odbiti od plaće, jer što će mi ona, kad se svoje javne probleme rješavam vješto i sama. Poraženo klone glavom i nastavi tipkati na mobitel, svjesna kako imam pravo.

Nakon najiscrpljujućeg pojavljivanja dosad i šest radnih sati, napokon krenemo prema autu bez riječi. Nitko više nema što za podijeliti, sve ideje su isparile. Sve smo doživjeli i preživjeli. Samo tupo pogledamo vozača i on zna kako i gdje nas mora vratiti. U redu, pomislim. Sad samo moram pronaći nekoga tko će iščupati bunt novaca iz mene. Razmišljam što ću, dok kažiprstom gladim svoju novu dijamantnu narukvicu. Moram je odnijeti na procjenu. Šteta što sam kutijicu morala ostaviti u onom prljavom klubu.

Prvo se izujem i obujem tenisice, a sandale ponesem u ruci. Napokon stajemo na Dedićima. Jutro je već odavno. Imam svega nekolko sati prije nego me dočeka moj dnevni posao i toga sam bolno svjesna dok se žurim u kupanicu svoga stana.

Perem ruke, tijelo, sve sa sebe bacam u perilicu. Sandale leže odmah do ulaznih vrata. Uzimam cimeričin lubrikant i bacam se na posao. Ne mogu ovdje. Brzo odjurim u svoju sobu i legnem na krevet. Zarijem prste i nakon više od dvadeset minuta mučenja i preznojavanja, uslijed najcrnjih paranoja koje me ispiru, napokon izvučem paketić s debelim svežnjem. U sebi pobjednički vrisnem od radosti. Izbjegla sam ginekologa, hitnu i sve moguće neželjene pari očiju. Možda ipak nije sve izgubljeno za mene. U tišini svoje sobe, iza zaključanih vrata i vatom zapečaćene ključaonice krećem brojati svoj tajni honorar.

Prebrojim jednom, drugi put, treći put. Ubrzo nakon toga i četvrti put. Uz pretpostavku da ovo nije krivotvoreni novac, ovo je nevjerojatno. Moram provjeriti ovaj novac. Moram ga odnijeti na provjeru. Samo ne znam što ću im reći odakle mi. Uvijek mogu slagati da sam prodala auto i da prije nego potpišem ugovor, želim znati da imam posla s legalnim novčanicama. I dalje ne vjerujem. Ok, uz pretpostavku da je novac pravi, ovdje ima trinaest tisuća eura.

Hvala ti Lola. Bila si dobra. Nećemo se rastati tako skoro. A sad, spavanjac, pa na dnevni posao.

Laku noć, poželim Loli još jednom. Potom iscrpljena izgubim svijest na svilenoj jastučnici, mom prvom luksuzu.

Ujutro me probudila poruka i mailovi. Zaboravila sam ugasiti zvuk na mobitelu. Čudim se sama sebi kako sam mogla zaspati kraj zvukova, koji su stizali cijelu noć.

Prisjećam se svih događaja od sinoć. Nisam ih prestajala sanjati cijelu prošlu noć. Čeka me naporan dan na poslu. Moram dovršiti dva članka kako sam i obećala šefici. Pogledam se u zrcalo. Izgledam pregaženo. Napudram i ušminkam lice, a potom nabacim osmijeh, kad se sjetim koliku sam napojnicu dobila sinoć. Iako moje cimerice nikada nema u stanu, svejedno mi nije ugodno ostaviti taj novac ovdje. Stavim ga u posebni novčanik, koji stavim u torbu. Položit ću ga u banku kao ušteđevinu još danas.

Na izlazu iz kupaonice spotaknem se o kofer i zamalo padnem.

"Oprosti, nisam znala da si još tu." Kaže cimerica, koja je usred pakiranja. Mahnito jurca po stanu i sprema sve kao da se seli.

"Kamo ideš?" Pitam i nadam se da je u pitanju godišnji odmor.

"Idem na tjedan dana kod roditelja."

"Gdje?" Pitam, na što se iznenadi.

"U Bosni su." Odvrati.

"Što ako te budem trebala. Hoćeš li mi ostaviti neki kontakt?"

"Možeš me dobiti na ovaj broj koji već imaš, a adresu ne znam točnu. Nisam dugo bila." Odvrati.

Koje dijete ne zna adresu svojih roditelja? Mogu nastaviti s pitanjima, biti u paranoji ili prihvatiti situaciju i nastaviti sa svojim obavezama. Učinim ovo posljednje i krenem na posao.

Nešto se ne čini kako treba. Nisam je još vidjela uzrujanu i činilo se kao da se sprema na dulji put. Nadam se da nije u dugovima i kako neće prodati ovaj stan. Još uvijek si ga ne mogu priuštiti, kao ni selidbu negdje dalje. Čini mi se kako svakim danom cijene nekretnina idu gore. Drlozi sve gori od onih prethodnih, sad se prozivaju luksuznim stanovima, drlozi u podrumu, zovu se šarmantni suteren. Bez obzira na moj prijezir i realnost, ni njih si ne mogu priuštiti. Ne bih ni razmišljala o tome da nisam na putu do posla slušala kako neki činovničić iz Gradskog ureda govori kako će grad Zagreb otvoriti registar podstanara. Predstavio ga je kao nešto što bi trebalo pomoći i iznajmljivačima i podstanarima, ali prema njegovom opisu, to se ne čini ni približno tako.

Nazvao ga je sustav kredibilnosti podstanara. Svaki podstanar morao bi biti uveden u njihovu bazu podataka, kako bi se lakše pratilo prijavljuju li se redovito u MUP-u. Zatim bi zakonom regulirali da svaki podstanar mora najaviti svoj odlazak iz stana najmanje tri mjeseca ranije, dok bi stanodavac mogao raskinuti ugovor u najmu tek dva tjedna prije nego što bi zahtjev za napuštanjem stana stupio na snagu. Nakon podstanarova odlaska, stanodavac bi ga ocijenio, prema tome je li redovito plaćao račune i stanarinu. Ukoliko bi podstanar imao negativne bodove ili recenzije, to bi mu moglo otežati unajmljivanje drugog stana. Gradski proračun ubirao bi pristojbu od podstanara i stanodavca. Ukoliko se obje strane ne bih prijavile u Registar, podlijegale bi znatnim kaznama.

Na rubu gastritisa slušam ovo nepravedno izlaganje i zaključujem kako taj činovničić ni dana nije živio u podstanarskom stanu. Ako i je, to je sigurno bio najam od par stotina kuna, kako to inače za takve bude. Najveći se medvjedi skrivaju ispod zaštićenog najma, a najsiromašnijima naplaćuju višestruko i najviše tarife.

Dok se nesvjesno počinjem tresti od nemoći, pitam se tko li će pak od podstanara ocjenjivati stanodavca? Te lihvare gladne krvi, koji će sada zbog nameta gradskih vlasti zahtijevati još veće cijene najma.

Mnoge obitelji tek jedna plaća dijeli od beskućništva. A to se može dogodi svakome od nas i za to, koliko god radili i trudili se, nikada nećemo biti dovoljno spremni.

Kad bi samo netko okupio sve te ljude u sindikat. Misli me krenu goniti i sjetim se sinoćnjeg razgovora s onim policajcem podstanarom. Imao je pravo. To može samo osoba koja već ima dovoljno medijskog prostora za sebe.

Prvo što napravim na poslu nakon što predam te članke, je posvetim se svojoj novoj opsesiji - Lolinom blogu.

Pisat ću blog i slati reklamne mailove svima koje znam, kako bih proširila vijest o tome. Kad već Gradski ured napada na podstanare, red je da i podstanari pruže svoju stranu priče.

Nakon nekoliko sati rada na blogu, podijeljen je u dvije stranice - jedna za dijeljenje podstanarskih priča i iskustava, druga, za registar stanodavaca koji su na crnoj listi imenom, prezimenom i adresom.

Ako podstanari moraju odgovarati, ni ovi vampiri ne smiju se izvući nekažnjeno.

Toliko se udubim u posao da ne primjećujem kako je pao mrak. Imam još tri sata dok se banke ne zatvore. Izletim na pauzu od pola sata, iako su svi već otišli doma. Ostala sam ja i spremačice. Svakako se namjeravam vratiti. Osim slanja reklame za blog, moram dovršiti i treći članak koji mi je šefica nabacila na vrat - još jedno traženje ljubavnice ocvalog glumca. Nakon što se ponovno propio i treći put završio na odvikavanju od alkohola, sad će na liječenje o seksualnoj ovisnosti. Mogao je slobodno i u polikliniku na odvikavanje od prejedanja, jer takav trbuh sigurno nije lako nositi.

Ulazim zadihana u banku. Objasnim kako sam upravo prodala auto i da me čovjek isplatio na ruke, pa prije nego platim porez i dam mu ključeve od auta, želim vidjeti je li novac pravi.

Službenica se nezainteresirano prigne i kimne potvrdno glavom. Pogledat će novac, iako to nije njezin posao. To mi je nimalo suptilno napomenula. Objasnim joj kako imam račun u njihovoj banci. To joj smrkne lice još više, jer po pogledu njezine nadređene koja joj cupka za vratom, ne bi me smjela odbiti.

Nekada davno mislila sam kako je posao u banci idealan. Što sam starija, uviđam kako nijedan posao to nije, a najmanje oni za koje sam to mislila.

Nakon što nekoliko puta provuče novac kroz skener, zaključi kako su novčanice autentične. To mi naglo torpedira krv u srce, koje divljački počne lupati. Ne mogu vjerovati da sam u posjed tolikog novca dospjela u samo jednoj večeri. Ljubazno se zahvalim službenici. Odem u drugu poslovnicu i položim trinaest tisuća eura na štednju na svom računu. Već kroz sat vremena novac je vidljiv na mom računu i moj hod je zagonetno živahan. Nitko ne smije znati za ovo.

Sandučić koji sam otvorila za sve mailove vezane uz Lolin blog, krene se oglašavati. Brojke se okreću i ljudi se javljaju kako će podijeliti vijest o blogu dalje. Jedan predlaže da promijenim naslov, jer nije obožavatelj Lole. To mi stavi osmijeh na lice. Napokon sam pronašla još jednu osobu, osim mene, koja ne voli Lolu. Iako u posljednje vrijeme uviđam njezine prednosti i dalje ne mogu reći kako je volim.

Čak je i Thom voli. Zvao me poslijepodne, kako bi mi rekao da je prednaručio moju drugu knjigu "Crna rupa - put u blagostanje". Tvrdi kako je na listi čekanja i pita mogu li mu srediti barem jedan primjerak ranije. Pozvao me u Rimini. Za tjedan dana ide tamo. Prije toga ima nastup na Islandu. Pitam se koliko je žena izmijenio dotad. U nekom sebičnom trenutku slabosti, čak ga pitam nešto u tom stilu, ali izbjegne odgovor na to i prijeđe na drugu temu. U novom naletu nesigurnosti proharačim po njegovim društvenim mrežama u potrazi za istinom, ali ne nalazim ništa vrijedno. Kao da gledam u mušku verziju Lolinih društvenih mreža.

Laži su posvuda i svjesno obmanjujemo jedni druge, a nesvjesno sami sebe. Čemu ta potreba za glamuroznim i zavidnosti vrijednog života? Nije li bolje živjeti dobro, bez da drugi znaju za to? Nismo li tek tada pravi pobjednici? Oni koji nemaju mnogo dobrih trenutaka su ti koji moraju sve one rijetke trenutke dobroga staviti na društvene mreže. Oni su ti za koje je to smišljeno. Neka se oni i međusobno natječu. Prava sreća je u anonimnosti. Pomislim kako sam licemjerna. Svojim pravim imenom žudim za anonimnošću, dok moj alter ego divlja javno i glasno.

"Dobar dan. Želio bih podijeliti svoju podstanarsku priču na "Lihvariju". Ona se nalazi u privitku ove poruke." Čeka me mail u sandučiću.

"Lihvarij". Može. Iako sam ga mislila promijeniti u strahu kako zvuči previše ogorčeno, upravo taj naziv učini mi se jedini prihvatljiv, nakon što pročitam njegovu priču. Naravno, želio je ostati anoniman, kao i svi koje su vampiri iscrpili.

Ivo je oženio svoju trudnu djevojku. Nisu imali svoj stan, a nisu željeli živjeti s roditeljima, pa su unajmili stan. U početku se činilo kako će to biti jedna posve normalna priča. Ali njihov lihvar želio je drugačije. U devetom mjesecu trudnoće njegove žene, lihvar je odlučio iznajmiti stan nekome tko je bio voljan platiti više. Nikako nije želio uvažiti da se Ivina djevojka mora uskoro poroditi i da je seliba nešto posljednje što im je tada trebalo u životu. Rekao im je da ako mu ne uplate dodatak i plate koliko bi mu platio novi podstanar, da će ih policija istjerati van iz stana za tjedna dana.

Ivo nije imao više novaca, jer već je radio dva posla. Preko dana je radio u jednoj maloj obiteljskoj firmi informatičara, a poslijepodne i po noći vozio taksi. Njegova žena bila je na neplaćenom porodiljnom i smatrala se sretnicom, jer joj je poslodavac čuvao radno mjesto. I tako su ona i Ivo dva dana prije njezina poroda završili na cesti. Nisu imali kamo ići, jer njegovi su roditelji radili na bauštelu u Njemačkoj i već dijelili svoj podstanarski stan tamo s drugim starijim parom, dok su njezini roditelji bili pokojni i također podstanari cijeli život. Ivina žena dočekala je dan poroda na ulici i ubrzo pronašla smještaj u bolnici, dok je Ivo i dalje radio dva posla, hranio se u pučkoj kuhinji i između svega toga tražio nove stanove. Sve za što je imao novaca od svojih primanja, bio je stan u kući. Bio je to početak još jednog pakla za njega. Pakla u kojem trenutno on i njegova supruga žive s novorođenčetom. Žena je navodno pokušavala držati instrukcije, ali vlasnici kuće nisu se osjećali ugodno da im itko dolazi u iznajmljeni stan, pa je ona trebala ići kod svojih učenika. To im je bio preveliki trošak, pa su od toga odustali. O nastavku tog pakla rekao je napisati mi kad završi svoju smjenu taksista.

Čitajući njegovu priču krenule su mi suze. Shvatila sam kako su podstanari samo beskućnici na čekanju. Nikada ne znaju ni dana ni sata kada njihova beskućnička služba dolazi na vrata.

Tada još nisam bila niti svjesna da će to biti jedna od ljepših priča koje će moj sandučić zaprimi. U samo nekoliko tjedana Lihvarij je dobio znatnu pozornost. Crni registar stanovdavaca i priče podstanara strašnije od onih iz najcrnje crne kronike počele su izazivati medijsku pozornost, a Lola je počela dobivati i prve prijetnje.

Nitko nije volio što se zalaže za istinu i pravednost. Svi su joj dakako željeli smrt. Osim potlačenih, ali oni, kao i uvijek nisu bili u poziciji da je brane, jer imali su previše vlastitih briga.

Moja publicistica upozorila me na taj moj iskorak u pravednost i nazvala ga traženjem problema. Znala sam da ima pravo, ali jednom kad sam krenula, a sve priče dobile maha, nisam mogla stati. Osjećala sam kako je to moja misija, a Lola napokon dobra platforma za nešto moralno. To je gotovo postalo njezino iskupljenje meni.

Gradski ured još uvijek se nije maknuo od ideje Registra podstanara, a ja sam već imala četu sljedbenika i romane na svojim stranicama. Svaki put kad bih prolazila gradom, bilo kao Nessa ili Lola, uvijek bih se pitala jesu li mi se oni javili. Hoće li mi se to lice javiti i poslati priču od koje će mi se naježiti koža?

Više nisam mogla ni gledati televiziju kako bi prestala misliti o svim užasima koje sam pročitala. Ni televizijski program me nije mogao umrtviti za okrutnu stvarnost u koju sam zakoračila. Bilo je i noći u kojima zbog njih nisam mogla spavati. Strašni prizori napuštenih i zlostavljanih mladih parova i njihove dječice, opljačkanih i oguljenih do gole kože od tih živodera u poziciji moći, proganjali bi me sve do jutra.

Željela sam da pravda bude zadovoljena. Željela sam toliko snažno da je jedan dobar dio mene vjerovao kako će se i svemir urotiti da to i dobijem. Podstanari više neće biti građani drugog reda. NE, dokle god smo ja i Lola žive.

Jedino što me držalo da ne zaboravim jesti bile su večere s Adamom. Posljednja od njih bila je u njegovoj kući. Svu ukusnu hranu, od juhe, do glavnog jela i deserta, pripremio je sam i smatrala sam ga svojim spasiteljem.

Sve do jedne večeri dok se nisam naivno dala navesti na temu manekenki i inteligencije, pa je za argument uzeo Lolu, koja je lijepa, pametna žena i usto aktivistica. Za njega ona je bila sukus inteligencije i ljepote, anđeoski križar, koji se bori za prava potlačenih podstanara. Sve u meni željelo je da mene obožava tako kao nju. On nije ni slutio da je u vezi sa svojim anđelom. A ja, budaletina, bila sam ljubomorna sama na sebe.

U jednom trenutku čak je rekao i kako malo ličim na nju, ali da je jasno kako sam ja puno profinjenija. Ona mu je ipak djelovala kako je dosta toga doradila na sebi. To me bacilo u trans od smijeha. Zadirkivala sam ga da je zaljubljen u nju i da bi je trebao upoznati. Priznao mi je kako mu se nije sviđalo ono što piše, niti njezini nastupi, ali da ga je ugodno iznenadila što je svoj medijski prostor iskoristila upravo za nešto moralno i humanitarno. Čak i po cijenu vlastite propasti. Sad znam kako je bilo Supermanu. Mora da si je zbog Lois Lane htio razbiti glavu o zid, svaki puta kad bi ga ona ignorirala na poslu, a padala u trans na njegova prsa u letu. Nadam se kako za razliku od njega, meni neće naći Kriptonit. Lola mora ostati moja tajna. Toga sam bila svjesna, samo sam se u posljednje vrijeme morala na to podsjećati.

"Izgledaš posebno lijepo večeras." Prošaptao je na moj vrat i utisnuo mi poljubac. Njegova mišićava ramena i održavana koža obarale su me kao i uvijek kad god bi podignuo kuteve usana u smiješak.

"Hvala." Odvratim i uzvratim mu poljubac. U posljednje vrijeme strastveniji su, samo prošlo je tek dva tjedna i ne želim ga izgubiti prebrzim skakanjem u krevet. Svaki muškarac voli izazove, ma koliko mi govorili o smjelosti i emancipaciji.

"Gledao sam te večeras dok si uživala u šparogama i pršutu. Mislim da moraš ćešće jesti. Sve si tanja."

Kako mu objasniti da ne stignem jesti, jer ne mogu obuzdati vlastite misli.

"Večera je bila stvarno fina. Nisam mislila da si tako nadaren za kuhanje."

"Nisam bio uvijek. Naučio sam na tečaju. Morao sam, kad sam počeo živjeti sam." Prođem mu rukom kroz lijevu stranu kose. On zatvori oči i promrmlja nešto nerazgovjetno.

"Dakle, sve znaš u životu." Zaključim naglas.

"Ne sve. Ne znam kako ljepoticu poput tebe napokon nagovoriti da prenoći u mome domu." Odvrati, a izraz njegova lica očekuje pozitivan odgovor.

"Mislim da nisam spremna još za to."

"Nessa." Kaže i zastane, kao da voli prevlačiti moje ime preko svoga jezika. "Samo prenoćiti kraj mene. Mislim, možeš i u drugoj sobi, ali volio bih barem jednu noć da si pokraj mene." Kaže i nasloni bradu na moje rame. Čak i u takvim nježnim i ranjivim trenutcima djeluje muževno i snažno. Nekako izdržljivo i seksi. Sasvim neodoljivo. Osjećam bol duboko u trbuhu dok ga promatram, dok osjećam njegov miris u svojim nosnicama. Kad ga udahnem, postanem poput divlje životinje. Malo divljeg konja, onda divlje mačke, a zatim pitome mačkice koja se želi vječno maziti i dodirivati s njim. Kad ga uhvatim da čita o Loli, poželim ga izgrepsti svojim kandžama. Po novom, sad moram nositi duge crvene nokte, jer zbog stalnih nastupa me ne stignu tako brzo srediti. Svaki put kad mu prođem noktima po prsima ili leđima, samo se umiri i pogledom secira u tančine.

Znam da mu godim. I on meni. Samo nisam spremna biti povrijeđena. A osjećam kako mi je previše stalo, da bi mi se upravo to moglo dogoditi. Mi žene spremne smo prijeći tisuće i tisuće kilometara do cilja, organizirati i po nekoliko života obaveza i sastanaka, baviti se s nekoliko poslova i raditi četiri stvari odjednom, ali u prisutnosti potencijalno kvalitetnog muškarca, zatitramo, zamrznemo se i strepimo.

Želim se sklupčati gola pokraj tebe. Dok nam se tijela ne preznoje od bliskosti i blizine, a ti se ne umoriš od istraživanja mene i moga tijela. To je sve što mu želim reći, ali nemam hrabrosti. Možda je tako i bolje, tješim se.

Ujutro ću biti mudrija i požaliti sve ono što kažem navečer u sjetnim i osjećajnim satima, a njegov pogled sa svitanjem mogao bi postati hladniji i distanciraniji. Što ću onda? U koje ću skrovište pobjeći?

"U redu. Prenoćit ću kod tebe večeras i dat ću ti priliku da se dokažeš. Ali samo prenoćiti. Ništa više." Kažem dok mi jagodica kažiprsta traži sigurno skrovište u njegovoj jamici na bradi.

*

"Bila sam zaljubljena u homoseksualca i hodam s djedicom!" Odvrati Korina, kad joj napokon odgovorim na poziv. Još uvijek ležim sklupčana u Adamovom krevetu i bojim se pomaknuti kako ga ne bih probudila. Polako se izvučem iz njegova naručja i odvajanje od njega me boli. Boli me skroz u mojoj nutrini. Već sam se previše navezala na njega i ljuta sam na sebe zbog toga.

"Ovo je previše informacija draga, tako rano ujutro." Govorim u nekom promuklom polušapatu.

"Znaš da pojma o muškarcima nemaš, kad onaj za kojim patiš i uzdišeš, svaki put kad vježba pokraj tebe u teretani i pokazuje ti pokrete, prođe pokraj tebe, rukom u ruci s drugim frajerom! Što je najgore, obojica su zgodni. Podvlačim crtu i seciram u glavi primjere, za svaki puta kad me dotaknuo kako bi mi pokazao izvođenje vježbe, a nije morao. Zašto je to učinio?! Zašto?!"

"Možda si mu bila simpatična. Oni vole žensko društvo." Odvratim i izazovem još glasniju lavinu paničnog hiperventiliranja s druge strane linije.

"Ne. Ne mogu više." Odvrati polumrtvo.

"A s kakvim si to djedicom? Ili su djedica i homoseksualac ista osoba?" Moje pitanje je naljuti.

"Ne. U vezi sam s Britancem?"

"Zašto pobogu?" Pitam i zaustavim se zamalo na vrijeme. Pomislim kako oni imaju grozan ukus za žene, a sami nisu ni blizu muškarcima.

"Pa upoznali smo se na Tinderu i činio se normalan." Opet to ime i ta rečenica, koja je čini se sudbonosno i patologijski vezana uz tu aplikaciju.

"Onda sam saznala da mi je lagao za godine, kad sam mu posegnula u novčanik platiti dostavljaču i vidjela datum na osobnoj. Nema četrdeset i jednu, nego pedeset i dvije!!" Kaže revoltirano.

"Pa dobro....moramo mu odati priznanje da je dobro skrivao godine. Znači da je uščuvan." Pokušam reći nešto suvislo, kako bih se iskupila za ono neprimjereno pitanje.

"Ne doživljavam ga više isto. A i... otkrio mi je nešto grozno. Nisam mu dosta ja. Išao je jučer na spoj s nekom Kineskinjom. Upoznao ju je isto preko Tindera." Više ne znam što bih odgovorila na to, srećom ili nesrećom, Korina nastavi sama.

"Toliko je glup da je našao nešto što gotovo ne postoji - debelu Kineskinju. S njom je išao na spoj, iako je večer prije proveo samnom. Jesi li ti ikad upoznala debelu Kineskinju?!" Nastavi ljutito.

"Ne. Moram priznati da nisam upoznala Kineskinju." Odvratim, ali ona nastavi svoju žalopojku još neko vrijeme i ne pita za mene niti gdje se nalazim, a najmanje zašto tako tiho i promuklo pričam.

Iako bi me, prema starim pravilima, to rastužilo i pitala bih se kakvi su mi to prijatelji, koji se ne interesiraju za moj život, po novim pravilima to je bilo savršeno dobro.

Napravim mentalnu zabilješku kako moram baciti pogled na Adamovu osobnu.

Protegnem se nekoliko koraka naprijed, pa natrag po sobi. Zastanem i pogledam kako je lijepa. Čvrsti matirani hrastov parket s visokim stropovima i umjetničkom slikom u kutu iznad kamina. Adam je čovjek kojemu kamin stoji i mogla sam ga zamisliti i prije kako pijucka svoj džin ili Hennessy pokraj kamina. Zadubim se u misli i prisjećam se kako sam se lijepo naspavala sinoć. Bilo je opušteno i osvježavajuće. Nisam sigurna je li to radio namjerno, ali cijelu noć nije se puno okretao po krevetu. Mirno je spavao na leđima i samo na trenutke bi se okrenuo na stranu prema meni. Pokrio bi me ili rukom lagano prešao po mojim leđima i boku.

Na prstima tiho ulazim u spavaću, dok se on lijeno prevrće po krevetu. Bio je pristojan i u donjem dijelu piđame cijelu noć. Kad god bih otvorila oči, morala bih se podsjetiti kako sam u njegovom krevetu i kući. Misli bi mi tek toliko odlutale na maštanje o boji bokserica koje se skrivaju ispod donjeg dijela. Povremeno bi provirio crni obrub iznad donjeg dijela piđame i raspalio mi maštu. Vrelina bi prostrujala mojim tijelom sve do nožnog prsta i učinila od mene djevojčicu, koja ima samo grešne misli na pameti. Zamišljala sam kako bi bilo ljubiti ga po cijelome tijelu. Kad sam ga ugledala kako spava otvorenih ustiju, pitala sam se kako bi bilo da me s tim muževnim glatkim usnama ljubi po svakom centimetru tijela.

Pred jutro se sklupčao oko mene, beznadno nas zaplićući u plahtu. Deka je već bila na drugom kraju kreveta. Nije mu bilo jasno kako mi je hladno pod plahtom na ovoj temperaturi. Ali ustao se iz kreveta i donio mi prekrivač. Bilo mi je toplije, ali ne onako kako volim. Nisam htjela zanovijetati, pa sam pokušala zaspati i umirila se. Kao da je posegnuo u moje misli, obgrlio me i zagrijavao. Osjećajući njegova bedra na sebi, dalo mi je samopouzdanja da povjerujem kako sam ja jedina žena u njegovom životu. Osjećala sam kako sam mu ipak važna, a to me beskrajno usrećilo i dalo mi mira za san.

"Je li sve u redu?" Pita i kimnem.

"Nemoj samo reći da moraš natrag na posao. To ne dolazi u obzir." Nastavi i bez čekanja na moj odgovor, pokaže mi da se vratim natrag u krevet.

Osim u njega, posve sam sigurna kako sam zaljubljena i u njegov madrac. Tako je udoban i mekan. Kao da sam noć provela na oblaku. Kad sam otvorila oči, prvo što sam napravila, je krenula u potragu za etiketom. Prvo što ću napraviti kad kupim stan je uzeti takav madrac, jer takav osjećaj želim imati svakog jutra.

Dok ponovno liježem pokraj njega, pogled mi prene moj grudnjak sklupčan na podu pokraj naslonjača uz ostalu odjeću. Sigurna sam kako sam sve odložila na naslonjač i ne znam kako je moja odjeća završila na podu. Tepih je debeo i snježnobijel. Mislim da je i mojoj odjeći udobno, pa je neću odmah vraćati na naslonjač.

"Kako si spavala? Jel ti bilo hladno?" Nastavi s pitanjima.

Otkotrljam se prema njemu i ugnijezdim između glave i vrata.

"Nije. Grijao si me taman da sam lijepo sanjala."

Nasmije se na to i miluje mi kosu. Mobiteli nam kvare mir, ali uspješno ih ignoriramo barem zasad.

Ljubi me iako nijedno od nas nije opralo zube, ali to nas ne smeta previše. Zapravo, mene je smetalo prvih nekoliko sekundi, a kasnije sam izgubila pojam o prostoru. Dlanom mi nježno privlači glavu k sebi i jezici nam se isprepliću. Pitam se rastu li i njegovi osjećaji za mene ili je to tek čista kemija s njegove strane.

Njegov okus želim pamtiti ostatak dana i pokušavam ga upiti. Lagano otvorim oči na pola i varam u ljubljenju. Njegove su i dalje zatvorene i vidim da na usnama ima smiješak dok me ljubi. Ne mogu procijeniti je li to tek sreća ili sreća pomiješana sa samodopadnošću. Prekoravam samu sebe zbog preekstenzivne analize i nadam se kako se uskoro neću početi preznojavati od stresa. To bi bila velika šteta, jer onda bi nam se noge trebale otplesti i stopala prestati dodirivati. Oba dlana polažem na njegova gola prsa i oni naprave kontrakciju uslijed hladnoće mojih ruku. Pokušam ih odmaknuti, ali prestane s poljupcima i vrati ih natrag na svoja prsa.

Mobiteli ne prestaju vibrirati. Povremeno otvaramo oči naizmjenično i pogledavamo u njihovom smjeru, ali oboma nam je teško ustati se. Navuče plahtu preko nas i ostanemo tako gledati se oči u oči na svega tek nekoliko milimetara udaljenosti. Želim ga.

Mislim da mu je to jasno. Ne želi progovoriti kao da ni on ne bi htio prekinuti ovu slatku tišinu koja nas spaja u jedno.

Ipak, kad mu i drugi mobitel krene vibrirati, smakne plahtu s naših glava i sjedne na rub kreveta. Pogled na njegova leđa i bokove me razoružava. Sve što želim je povući ga k sebi natrag i leći na njega. Ne mogu se odlučiti što bi mi bilo draže, on na meni ili ja na njemu. Činjenica da smo uspjeli cijelu noć platonski preležati jedno pokraj drugoga, iako smo si ujutro jasno dali na znanje da je privlačnost među nama jaka, daje mi nadu da me ipak želi dulje kraj sebe. Zašto smo bespomoćne

ako nekim slučajem izostane željena muška reakcija na nas? Kao da nam se sruši kuća od karata, iako smo bile ista osoba prije i nakon njegove potvrde.

Ustane se i klekne ispred naslonjača. Marljivo pokupi moju odjeću i okrene pogled prema meni. Složi ju na naslonjač i krene prema kuhinji. Ubrzo nakon toga i prema prostoriji za koju mislim da je radna soba. Teško je pratiti njegov smjer i namjenu svih prostorija njegove kuće. Previše ih je i on me više zanima od njih. Sve je prihvatljivo, samo da ne izađe iz kuće i ne pogurne me prema još jednom beskrajnom danu na poslu.

Otkad se viđamo češće, svaki se dan čini beskrajno dug, dokle god me obavezama drži podalje od njega. Jedino vrijeme kad ne razmišljam o nama je kad sam unesena u svoj alter ego i sve njegove obaveze. Situacija moga stvarnoga poslovnog života više me se ne dotiče. Kao ni činjenica da je šefica dobila zamjenu u obliku muškog šefa, relativno starog za ovaj posao, koji se u posljednje vrijeme češće fokusira na tabloidne proizvode. Navodno je prije ovog posla radio u nekom ministarstvu. Ne znam što ga je dotjeralo ovdje. Mora da je bio očajan ili jedan od onih državnih činovnika, koji nespretnim spletom okolnosti i pomanjkanjem političkih veza, moraju zaista nešto i raditi na poslu. Da je bio pravi, taj Akakije Akakijevič, nikada se ne bi našao ovdje, za upraviteljskim stolcem.

Udahnem nešto fino, čini se iz kuhinje.

"Dođi. Hoćeš soka od naranče?" Pita i naravno da već ustajem iz kreveta, jer on ne pije neki tamo šećer iz tetrapaka, nego sam cijedi naranče i limun ujutro. Taj muškarac mogao bi biti jako privlačan na svim razinama, čak i na onima gdje djeluje savršeno razmažen.

"Brza si." Nadigne obrve od radosti, ali već idući tren se namršti.

"Bosa si." Slegnem ramenima na tu primjedbu.

"Onda ću ja biti kriv kad se prehladiš, jer nisam donio sedam prekrivača i poplun, a možda i grijalicu za noge."

"Svečano obećajem da ću si sama biti kriva, ako se prehladim. Iako, ako ćemo biti pošteni, spavanje je trajalo osam sati, a bosi hod tek nekoliko sekundi. Tako da, vjerojatnost za prehladu veća je od ovog prvog."

"Mislio sam da nisi jutarnji tip." Nasmiješi se i pogne glavu natrag prema sokovniku. Potom preokrene tosteve i rajčicu sa sirom na tavi.

"Moj govorni apart, spreman je od ranog svitanja, bez obzira na vidljvu tromost tijela." Odvratim i sumnjivim pogledom krenem ispitivati kombinaciju rajčica, tosta i sira u rano jutro. Ipak je to doručak, a ne preporuka za vječno zdravlje iz mamine kuharice.

"Svidjet će ti se. Ne brini." Odvrati na moj pogled, kojim sam nepovjerljivo kružila oko tave. "Ako ne, napravit ću ti nešto drugo. Reci bilo što."

"Adame, opusti se. Dobar si domaćin ujutro. Inače ne doručkujem, a za tebe sam napravila iznimku. Slobodno se osjećaj počašćenim." Nadignem obrvu i rukom ovlaš i jedva primjetno pređem bojažljivo preko njegovih leđa. Naježi se istoga trena.

Bacim pogled na hodnik i prozujim njime kako bih vidjela pogled sa svih prozora. Zapravo koristim situaciju udaljiti se od njega, jer predosjećam drpanje u kuhinji, a za to će još malo čekati. Prođem pokraj radne sobe. Tri računala. Sva su upaljena i čekaju. Radna soba je ogromna. Barem za moje pojmove. Moderni stolovi, na matiranom parketu. Ista priča kao i u drugim sobama. Jednobojni namještaj. Čini se kožni, masivni, ali minimalistički. Adam je muškarac, koji voli odavati dojam jednostavnog čovjeka. Premda se ništa u vezi njega ne čini nimalo jednostavnim.

Slike na zidovima djeluju kao da skrivaju sef iza sebe. Imam želju okrenuti svaku od njih i pogađati koliko sefova ima u kući.

"Gdje si nestala? Ohladit će se." Pojurim prema njemu i primjetim nešto neobično u ormariću u kuhinji, koji je upravo zatvorio.

Adam je muškarac koji drži kutiju s pištoljem u donjem kuhinjskom ormariću.

Pitam se zna li pucati i je li ikada koristio taj pištolj. Ne samo je li ikada opalio iz njega, već je li ga samo u nekoga uperio. Koliko zapravo uistinu poznajemo ljude u čijem udobnom krevetu prenoćimo?

"Jesi li večeras slobodna za druženje samnom? Imao sam u planu strijeljanje." Kaže i presiječe me u grudima tom izjavom.

"Strijeljanje?" Zastanem i odmjeravam koliko je daleko moja odjeća i koja su prva slobodna vrata. Upravo je skrio pogled na pištolj od mene i sva sigurnost odlepršala je i ostavila u kaljuži strijepnji i očiglednog problema.

"Da. U streljani. Bilo bi zanimljivo. Osim toga bolje je od onog ludog bacanja sjekira na što svi idu. Mislio sam da bi ti to bilo previše djetinjasto. Da ne govorim koliko je to opasno. Sjekira se može vratiti ako se odbije i udariti u tebe." Kaže i iako ipak progutam knedlu, nisam baš posve sigurna zašto me želi odvesti na to.

"Je li strijeljanje tvoj pojam romatičnog spoja? Želiš da budem tvoja Bonnie, gospodaru Barrrow?" Nadignem obrvu i pomolim se u sebi za logičnost svega ovoga.

"Volim ženu koja dobro cilja. Nisi li čula da parovi koji idu u streljanu zajedno ostaju zajedno?"

"Mislila sam da parovi koji strijeljaju zajedno, stradaju. Zar smo mi par?" Pitam i odmah požalim. Opet mi je jezik brži od pameti. Trebala sam ga ostaviti u zraku, bez traženja potvrde.

Nikad neću naučiti biti zavodljiva žena. Zavođenje i ja smo dva pojma.

"Ako ti to ne smeta. Rekao bih da jesmo." Kaže uz nešto okolišanja.

Pitam se hoće li me odvesti na streljanu jer je tamo vodio svoje bivše? Ne vjerujem kako i u ovakvim aktivnostima uspješno pronalazim razloge za ljubomoru.

"Ide mi se s tobom u streljanu. Večeras mogu jedino ako ćemo u devet navečer biti doma, jer moram rano na spavanje." Slažem, ali ne mogu mu reći kako iza deset navečer postajem Lola, njegova anđelica pravde.

"U devet ideš spavati? U tom slučaju morali bi tamo biti u sedam i u osam krenuti natrag."

"Da. Ako ti je to bezveze, možemo i neki drugi dan."

"Teško da ćemo moći. Imam ovaj tjedan već previše posla, a i ti si mi nešto tajnovita. Pomislit ću da imaš još nekoliko njih u rukavu."

"Nemam." Bojim se da sam ga trebala još malo pustiti da misli imam li ih još. Opet sam se prenaglila. Moram na neki tečaj ženstvenog ponašanja. Ova komunikacija na početku veze me uništava.

Možda si trebam i oprostiti takve greške. Toliko dugo nisam bila u ovoj fazi s muškarcem, da sam već sve zaboravila. Totalno sam ispala iz tračnica, kao onaj vlak jednom pred mojim bivšim stanom kraj pruge.

Kako i ne bih zaboravila, kad većina njih s kojim bih otišla na spoj, nikad nisu dogurali niti do drugog. Jedan me na drugi spoj pozvao tek nakon godinu dana. Kad sam ga u pokušaju šaljivosti pitala zar mu je trebalo čak godinu dana da uštedi za drugi sok, održao mi je predavanje o kulturi. On meni.

S mislima o streljani koja me čeka i finim doručkom u želucu, putujem na posao. Adam me želio odvesti, ali uspjela sam ga odgovoriti. Na poslu bi prepoznali da sam došla u istoj odjeći. Počeli bi s neprimjerenim pitanjima, a takvo ponašanje ne podnosim.

"Šef te treba u uredu. Zapravo, zvao te, ali nisi bila kod stola." Kaže revni kolega, koji i dalje strijepi kao breza na vjetru na svaki šum razgovora u uredu. Prava je tračara. Čak i šaputavi način na koji govori, odaje njegovu strastvenu ovisnost o uredskim tračevima. On je prvi koji je znao da bivša šefica odlazi. Kao što je i prvi koji si uzima za pravo pozvati me na odgovornost u radu.

Plahim korakom, jednoličnog ritma penjem se prema šefovom uredu. Promijenio je cijeli namještaj iza bivše šefice. Čak i tepisone kojima je tapecirao podove. Nikad nisam razumjela tu demonstraciju moći. Zapravo, jesam, ali je prezirem jer je najniži oblik demonstracije takvog tipa. Prezirem autoritete. Teško mi je iz dana u dan glumiti kako odobravam njihovu tiraniju. Dobro mi dođu trenutci kad se ispuhujem kao Lola. Tada nitko ne vlada samnom. Osim možda moje publicistice, koja to pokušava.

Pokucam tri puta, ali nakon prvog kucanja me već pozove unutra.

"Dobar dan, šefe." Izustim najpristojnijim tonom poput nekakvog sljedbenika kulta.

"Sjedni. Čujem da pišeš ono o onom kako se zove, što ganja onu malu voditeljicu. Reci mi kako to ide?" Pita me i trbuh mu nadjača gumb košulje, pa odvisne nakon što pukne.

"Dobro. Danas bi trebalo biti gotovo." Kažem.

"Gledaj. Treba mi to za sat vremena. Zvao sam te. Gdje si bila?"

"Biološke potrebe."

"Cigareta? Seks? Ručak? Na šta misliš?"

"WC. Mala nužda." Bila bi i velika da me nisu prekinuli tvoji bipsići. U posljednje vrijeme, šefe, velika nužda je tvrđa otkad se bavm još glupljom novinarskom građom.

Neću još dugo moći s ovim. Tek je došao, a već mi tjera kiselinu na usta.

"Kad predaš taj članak, trebaš mi istražiti jednu priču o brigadiru Staniću."

"Tko je to?"

"Neki klaun što se predstavlja kao brigadir koji komandira iz Brisela, a navodno si je stvorio lažni identitet. Zapiši si ime i adresu na kojoj obitava. Trebalo bi ga slijediti. To će biti dobra priča. Navodno će u zatvor, a i Sindex piše o njemu. Moramo biti brži." Kaže i okrene ekran svog računala prema meni da si prepišem podatke. Želi da idem sama na taj zadatak i da to riješimo u tajnosti.

"I slušaj..." Krene, iako sam već jednom nogom prema izlazu.

"Da?"

"Ono što si pitala premijera kod Muzeja suvremene umjetnosti na presici, nemoj da ti to više padne na pamet. Žalili su nam se na tebe još i prije. Vidim da si konfliktna." Ne gleda u mene, već u računalo ispred. Ljuta sam zbog toga što me se proziva, a samo sam radila svoj posao.

"Šefe, pitala sam samo ono što je zdravorazumski. Kako je mislio identificirati posmrtne ostatke civila stradalih u ratu '91. tako što se samo pojavio pred bolnicom. Bilo je to čisto naslikavanje, bez ikakvog cilja. U to više nitko ne vjeruje."

"Dosta. Dobiješ pitanja prije svake presice. Ne pravi se pametna. Čitati znaš, pa tako i napravi. Nemoj da mi se još koji put žale na tebe. Ne zaboravi tko nas plaća i tko ti plaća." Nastavi i odlučim kako je bolje više ne reći ništa.

"U redu šefe." Kažem smirenim glasom koji dopire ravno iz stražnjice.

"Nemoj ti meni "U redu". Cinizam je rezerviran za ružne i očajne žene. S obzirom da to nisi, mogla bi malo upotrijebiti svoju ljepotu i šarmirati menadžera neke zvijezde da nam riješi ekskluzivni razgovor.

Tko je menadžer onoj maloj Loli? Ta je jebozovna. Sigurno bi mogla podijeliti gdje se u javnosti sve pokazala gola i za koga je raširila guzove." Prstom mi pokaže da se ispratim iz ureda.

Vraćam se za radni stol i tipkam tračerske besmislice što je brže moguće. Nakon toga bacam se na slaganje još jedne priče koja nije ni od kakve važnosti, već osobno pitanje nasamarene budale od podobnog šefa.

Želite nastavak? Kliknite ovdje i kupite cijelu knjigu!